

TRUYỆN LÊ DU MIÊN

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Những khuôn mặt xưa

Cái tết năm một chín bảy mươi là cái tết sau cùng tôi được sum họp với gia đình, cận kề mẹ già và hai đứa em gái . Những ngày tết qua mau làm tôi phấp phỏng hồi hộp vì ngày trình diện đơn vị càng gần hơn . Đơn vị tôi sẽ tới là TD 222PB hậu cứ đồn trú tại trại Nỏ Thần Tiểu khu Bình Định xa lắc xa lơ, nơi mà tôi chưa hề bao giờ biết tới, chưa có thể hình dung được nó ra sao, ngoại trừ một mớ kiến thức nhỏ nhoi trong bài học Sử Địa về ...Đồng bằng Nam Ngãi Bình Phú . Lúc còn ngồi học bài này tôi chả hề bao giờ nghĩ mình có ngày sẽ đi lang thang trên những địa danh này ....Ấy thế mà những điều chẳng ngờ lại đã xảy ra .

Những ngày tết thật vui với gia đình như còn theo tôi mãi khi ngồi chờ chuyến bay ta.i sân bay Quân đội Biên Hoà . Tại đây tôi quen được với Phiên , người Trung sĩ thông dịch viên, anh rất rành về những sinh hoạt của những phi trường mà đa số là những chuyến bay của Mỹ, còn tôi một chuẩn úy mới toanh, lần đầu tiên bước vào một sân bay nhà binh mà lại toàn là người Mỹ, mà cái vốn Anh ngữ chỉ nằm gọn trong những quyển English for Today ....nên thật đúng như một gã nhà quê, ú a ú ó kiêu mán rùng . Cái bụng đói meo mà chả biết làm sao kiếm đâu mua được ổ bánh mì ...May có Phiên, anh ta bảo với tôi :

- Vào quầy hàng PX mua cái gì cũng có
- Hình như họ xài tiền Đô ...tôi làm gì có Đô la đâu chứ ...

Phiên tỏ ra rành rẽ chỉ dẫn cho tôi : " Không sao , chuẩn úy cứ xếp hàng lấy những gì Chuẩn úy muốn ...xong tới quầy tính tiền C/U đưa ra tờ giấy gì cũng được có con dấu xanh đỏ thế là cô tính tiền người Việt sẽ tính bằng tiền Việt Nam cho ông ..." Tôi bung một đĩa đồ ăn ...lo lắng tới quầy tính tiền và y chang như lời hướng dẫn của Phiên tôi chìa ra tờ Sự vụ lệnh trình diện đơn

vị mới ...thế là tôi được trả bằng tiền Việt ...Tôi cũng quên không hỏi Phiên là tại sao cần có tờ giấy dấu mộc xanh đỏ ....Cái bụng đã no, tôi uể oải ngồi trên ghế chờ ngủ gà ngủ gật cho đến khi nghe thông báo :

- Xin mời quý hành khách đáp chuyến bay số ...đi Qui Nhơn, vui lòng mang hành lý xếp hàng tại cổng số 6 để lên tàu ...

Tôi giật mình xách cái ba lô đứng lên một cách nặng nề, tiếng thở dài vẫn cứ tuôn ra dù tôi cố kìm hãm . Rồi xa gia đình, rồi xa quê hương, rồi xa những tháng năm, những nơi chốn đầy ắp những kỷ niệm tuổi học trò , dần thân vào những gian khổ, những hiểm nguy không lường ...bạn bè đã có mấy đứa hy sinh ...làm lòng tôi chùng lại, buồn phiền. Nhớ hình ảnh Mẹ già và hai đứa em đưa tiễn tôi mãi tới cổng Phi trường, tôi chợt muốn khóc ...Xa rồi , xa thật rồi , không biết ngày nào mới trở lại

Ngồi trên máy bay mà đầu óc nó bay về đâu, hai hàng ghế được đan bằng những sợi dây dù trông trắng, ngồi gò bó, lúc đầu thật không thoải mái chút nào nhưng sau quen dần thấy cũng êm ái lắm . Lúc này tôi mới nhớ tới Yến và lá thư mà cô bé gửi cho tôi ngày hôm qua ...Tôi mở lá thư ra :

Kính thành mộng mơ ngày ...tháng ....năm ...

Thành Cát Tư Hãn yêu thương của em .

.....
.....

"Nói làm sao hết những âu lo của em đây ? Nói làm sao hết những nhớ nhung, những thương yêu của em đây ? Nhưng hãy yên tâm mà rong ruổi bước ngựa thần ...Ngay lúc Thành Cát Tư Hãn đọc thơ này thì em đang quỳ trước tượng Phật trong chùa Bửu Lộc Tự để thỉnh an cho Ngài để những bước ngài đi có sự may lành độ trì ..."

.....

.....
Tôi mỉm cười với đoạn thư này và tự nghĩ : " Trời đất ơi Thành Cát Tư Hãn ngày xưa võ nghệ đầy mình, can đảm vô song ...Còn tôi bây giờ trói gà không chặt, nhát như thỏ đế ...chỉ được cái bạo miệng nói bừa ...nhất là với mấy cô gái nhẹ dạ như Yến ... Làm sao mà so sánh tôi với Đấng Anh hùng thảo nguyên Mông Cổ, bách chiến bách thắng vậy cô nương ...làm tôi xấu hổ muốn chết ". Tôi đọc đi đọc lại lá thư vài lần và chìm vào giấc ngủ bằng lời ru êm êm của tiếng động cơ chiếc C130 .Trong giấc ngủ ngắn ngủi tôi mơ thấy chiến tranh, khói lửa , những lời ca buồn ảo não, những mắt mát, những chia xa .....

(Chuyện giữa tôi và Yến cũng nhiều phức tạp . Chúng tôi năm người :Thiện, Tôi, Đấu, Yến, Tiên ...cùng dạy tại trường Trung học tư nọ . Tôi đúng ra là rất mê Tiên , nhưng Tiên lại thích Thiện cơ , còn Yến thì lại thích tôi ....Năm huynh muội kết nghĩa chúng tôi rớt cuộc rồi không đi tới đâu cả . Thiện phi công trực thăng có lần bị bắn rơi trên vùng trời Cam Bốt may mà chỉ bị gãy chân rồi sau đó bị một cô chính hiệu nhà quê bắt cóc và Thiện đã một lần nức nở hát "...Sao không chết người trai khói lửa mà chết người em nhỏ hậu phương ..." Vợ Thiện sanh khó và đã qua đời . Rồi tới Đấu lấy một tiểu thơ dài các ....Yến lấy một Trung úy thiết giáp, Còn tôi và Tiên lận đận tình duyên, chậm trễ đời người . Có lần gặp lại Tiên sau năm 75 tôi nửa đùa nửa thật : " Hồi đó ngũ muội chịu thương huynh thì biết đâu giờ này ...". Tiên thở dài chắt buồn cho má hồng phận bạc : " Thôi mà huynh đừng nhắc chuyện xưa nữa ..." Tôi nhìn thấy hai giọt nước long lanh trong khoé mắt Tiên .)

Khi tôi tỉnh dậy thì chiếc C130 đã đáp xuống phi trường Qui Nhơn . Tôi là người sau cùng ra khỏi máy bay . Tôi như con nai ngơ ngác chả biết đi về đâu , móc tờ Sự vụ lệnh ra, đọc đi đọc lại chỉ thấy đề là trình diện Bộ chỉ huy

TD 222PB mà không thấy có cái địa chỉ của TD tọa lạc nơi nào . Tôi ngoắc anh xích lô và hỏi " anh có thể đưa tôi tới chỗ này không ? Tôi vừa nói vừa chỉ cho anh ta tên TD tôi sắp tới . Anh ta lắc đầu " em không biết TD này ở chỗ nào" .Tôi lại càng thêm bối rối " chết thật biết làm sao bây giờ . Tôi chợt nghĩ mình cứ về Tiểu khu hỏi may ra họ chỉ đường cho mình : " Nay thôi anh có thể đưa tôi tới Tiểu Khu được không ? "Dạ được " . Thế là tôi leo lên xe xích lô dạo qua vài ba con phố . Thành phố Qui Nhơn những năm 70 cũng khá xầm uất, náo nhiệt , cảnh buôn bán tấp nập cũng như một vài nơi mà tôi biết, hàng hoá thường là để bán cho những quân nhân nước ngoài : Mỹ, Đại Hàn ....Tôi vào trình diện Tiểu Khu và được TK cho xe đưa tôi tới Hậu cứ của BCH/ TD 222PB tại trại Nổ Thần, ngã ba Diêu Trì .Đứng giữa doanh trại dưới cái nắng gay gắt của Qui Nhơn, nắng Qui Nhơn dường như gay gắt hơn nắng quê tôi hay tại lòng tôi đang có những gay gắt nổi sóng bạc đầu .Tôi gặp vị Sĩ quan chỉ huy hậu cứ, trình sự vụ lệnh .Vị này cho tôi biết BCH/TD đang đóng quân tại Phù Mỹ và tôi sẽ được đưa ra trình diện TDT ngay bây giờ .Tôi lại khẩn gởi leo lên chiếc xe jeep , chiến trường mỗi lúc một gần tôi hơn . Tôi đã ngửi thấy mùi bom, mùi đạn, tôi đã bắt đầu mừng tượng được những cam go mà tôi một vài ngày nữa sẽ đối đầu .Trên con đường số 1 về phía Bắc tôi nhìn thấy lác đác những căn nhà bị cháy, những đám dừa khô cằn, những hố bom trên những thửa ruộng không thấy gì màu mỡ. Quê hương ơi một chuỗi lầm than, bình an đã mất từ mấy chục năm qua .Trên con đường chỉ thấy những chiếc xe nhà binh qua lại , thỉnh thoảng vài chiếc Daihasu chở khách thoáng qua vội vã .

Cuối cùng thì điểm hẹn cũng đã tới .Chiếc xe ngừng lại trên quảng phố chỉ thấy quán cà phê . Tôi lững thững bước vào một quán, kêu ly nước giải khát. Vừa đặt cái bàn tọa xuống ghế thì có một anh chuẩn ụy xà lại :

- Phải về 222PB ? đúng không ?

Tôi gật đầu nhìn anh ngơ ngợ ....Anh nhanh nhẩu nói ngay : " Không quen đâu, mình dân 222 Pháo đây . Lại bàn kia ngồi chung với tụi này cho vui .

Tôi nhận lời và bước theo Cử (tên của anh chàng) ;

- Đây thiếu úy Rật, chuẩn úy Hiệp ...Còn đây lính mới tò toe : chuẩn úy sữa Cát .

Tôi không bằng lòng lắm với câu gọi tôi là c/u sữa nhưng không tỏ thái độ : "

Các bạn cũng hơn gì tôi " . Tôi đưa tay bắt tay hai người chào xã giao . Vừa lúc đó tiếng súng đại pháo trong căn cứ bắn đi từng tràng nghe đinh tai làm tôi giật mình . Cử lại lên tiếng ngay :

- Lo lắng hả ?

- Có một chút ...

- Không sao đâu, 21 phút đại bác nổ chào mừng bạn đấy . 222PB vui lắm , nhất là Pháo Đội B . Về PD B đi , tụi này có nhóm pháo thủ "khăn tím" vui thật là vui

Vậy là khi vào trình diện vị Tiểu Đoàn Phó tôi đã chọn về Pháo đội B và được chấp thuận ,tôi đâu ngờ đó là cái đại đầu tiên của cuộc đời binh nghiệp .Tôi tạm về trung đội Thiếu úy Rật chờ được đưa về Đèo Nhông ra mắt Đại úy Pháo đội trưởng . Đám Rật , Cử, Hiệp ...giữ tôi ở lại đó bất chấp lệnh của Pháo đội trưởng là đưa tôi về Đèo Nhông ngay . Rật cứ viện cớ là chưa có phương tiện để đưa tôi đi . Ở đây tôi được Hiệp phát cho một vuông khăn tím và giới thiệu thêm là còn có chuẩn úy Tân , Pháo Đội C, rồi một bóng hồng nữa Ngọc Tuy Phước . Gia đình khăn tím như vậy gồm có 6 người : Lão nhất : Rật, Lão nhị : Cử, Lão tam : Hiệp, Lão tứ : Tân, Lão ngũ : Tôi, Lục muội : Ngọc .Những vuông khăn tím quàng trên cổ , những vuông khăn tím như lá cờ nheo bay phất phới trên những cần ăng ten xe ...Có nhiều lúc làm tím vài khu phố Qui Nhơn một dạo .Những ngày dưỡng quân chúng tôi hay về Chợ Huyện gặp Lục muội và cà kê nơi quán nem . Cảnh chợ Huyện

thật êm đềm và hình như còn sót lại một chút không khí an lành , tôi chỉ ngửi được cái hơi hướm đó qua tâm linh .

Cái đại đầu tiên đã ứng nghiệm , khi tôi về Đèo Nhông . Vị Đại úy Pháo đội trưởng không cần nhìn biết mặt mũi tôi ra sao , ông đã phán với thường vụ Pháo Đội là : " Các bác, các chú gì ngày mai đưa xuống Mỹ Thọ đi DLO thay cho chuẩn úy Dư . Và từ ngày đó tôi chịu chung số phận với nhóm khăn tím, bị ngài PĐT trưởng "đi" sát ván . Cừ và Hiệp may mắn hơn đã thoát ra khỏi cái "đi" đó sau mấy tháng khi Cừ chuyển về làm Trung đội trưởng bên Pháo đội C và Hiệp chuyển về ban an ninh Tiểu đoàn . Còn mình tôi quần mình dưới cơn mưa ghét bỏ của ngài Pháo đội trưởng.

Lần đầu tiên ngồi máy bay trực thăng bay xuống Mỹ Thọ gần bờ biển, gió thổi bần bật tôi sợ ghê lắm chỉ sợ gió hút rơi ra ngoài thì đúng là bẹp nhép như sung rụng . Nhưng sau này khi làm Sĩ quan Trung tâm phối hợp hỏa lực, tôi bay trực thăng hằng ngày mấy năm liền nên quen, muốn cho gió cuốn mình ra cũng khó lắm, đừng cho là tôi nói ngoa nhé .

Ít tháng sau TD chúng tôi lại đón tiếp thêm những sĩ quan sữa mới ra trường . Trong đó có Ninh, Quảng ...Ninh trông đúng là sữa, tương tá nhu mì ...nhưng không biết có hiền không , trông giống như con gái ...đầy tính chất văn nghệ, ngón đòn Tây Ban cầm của Ninh thật tuyệt, tôi đã từng mê những ngón tay thon nhỏ trải thật nhuyễn trên phím đàn của Ninh . Ninh đặc biệt còn có một đôi mắt bồ câu thật đẹp . Hồi đó tôi thầm nghĩ Ông Trời đã làm lần khi gán ...cái giới tính ở nơi Ninh. Quảng thì xóc vác nhanh nhẹn , anh chàng xuất thân từ trường Thiếu sinh quân mà ...hơi quậy nhưng rất dễ thương , gan dạ . Chúng tôi cùng nhau chiến đấu trên khắp các chiến trường từ căn cứ địa 226, từ mặt khu An Lão đến chiến trường Tây nguyên sục sôi mùa hè đỏ lửa . Từ những căn cứ 6 đồi 1001 , Tân cảnh , Dakto, Đức cơ cho đến những vùng rừng núi âm u của tỉnh Bakeo miền Bắc Campuchia . Từ

những trận đánh khốc liệt của SD22 dành lại Bồng Sơn , Tam quan ...Chúng tôi những người bạn sống chết đã một thời chia nhau từng bịch gạo sấy, từng hộp ration C , từng có những lúc vui cười bên nhau, bên ly rượu, từng có những lúc mặt mếu máo ngồi thừ bên nhau khi nghe Dư vừa bỏ xác trên Tân Cảnh, Tân đã nằm xuống vĩnh viễn trên vùng đất An Lộc chỉ vài tháng sau khi được chuyển về nguyên quán.

Từ những đổ nát hoang tàn của một Bồng Sơn, quận lỵ có một giòng sông êm ả chảy ngang từ nguồn An Lão, có rừng dừa bạt ngàn và có những cô gái với nước da trắng hồng mịn màng thật đẹp .Chúng tôi những người xa nhà lại gặp những người cũng xa nhà ...các cô giáo từ Thị xã Qui Nhơn về đây dạy học .Những cô giáo của thành phố thật dễ thương làm say lòng chàng lính ngổ như tôi . Những cô Vân, cô Reng, cô Cẩm, và cô ....Cô ....thì hiện giờ tôi biết cô đang ở đâu , còn những cô kia bóng chim xa khuất như khói sương chỉ còn trong trí nhớ mờ phai

Những bạn bè tôi, sau năm 75 kẻ còn người mất thật chưa chính xác .Hai người bạn mà tôi đã nghĩ là vĩnh viễn không còn gặp thì điều chẳng ngờ lại cũng đã xảy ra là Ninh , tôi đã bắt liên lạc được nhờ một sự tình cờ may mắn, nhờ Ninh tôi đã nói chuyện điện thoại với Quảng sau gần 30 năm cứ ngỡ là bạn đã nằm yên trên bờ biển Qui Nhơn dạo nào. Còn Rật, Cừ, Hiệp, Ngọc ....30 năm rồi tôi không có tin tức gì về họ

Cuộc sống tha phương, tất bật đời thường với những lo lắng, chán chường của bước chân di trú ,có thật nhiều lúc mơ về ngày xưa nơi xa xôi lắm đã một thời ghi bước phong trần , nhớ những khuôn mặt thân quen đã cùng nhau có bao kỷ niệm nhất là những kỷ niệm sống chết ...không biết có thể gọi đó là những kỷ niệm đẹp không , nhưng đó thật sự là một quãng đời đáng ghi nhớ nhất trong đời tôi. Hôm nay ngồi đây nhớ lại từng khuôn mặt

và cuộc sống ngang dọc ngày xưa như hiện về .

Hôm nay ngồi đây cũng nhớ về YẾN, nhớ về câu ví von của nàng : " YẾN ơi chàng Thành Cát Tư Hãn của em đã bại trận rồi, 30 năm với bước di tản buồn, hận mình đời đã chẳng nên trò trống gì, nhưng cũng cảm ơn em nhờ lời cầu nguyện của em mà từng bước anh đi đã có nhiều may mắn hơn một số người, những người trai lơ vận của quê hương mình. Cảm ơn những người bạn tôi đã gặp, đã cho tôi một thời để nhớ . Cảm ơn những khung trời Qui Nhơn, Pleiku, Kontum, cảm ơn những khoảng trời đã ôm ấp hơi thở tôi ngày tôi tập tễnh vào đời . Cảm ơn đời những cay đắng trộn lẫn với mật ngọt . Cảm ơn... tình xưa, ngày xưa ơi !.

Lê Du Miên

Bà Đầm của tôi

Từ khi “xa nghìn trùng” với Xuân, tôi như kẻ mất hồn . Tôi buông xuôi mọi thứ, người tôi rã rượi, người tôi bản thân như một cảm giác say rượu . Tôi đi đứng thất thểu, quần áo xốc xếch . Tôi nhớ Xuân quay quắt, tôi nhớ Xuân liên miên, mặc dù lúc nào tôi cũng cố tự an ủi mình, tự vỗ về, mong trốn cái tự ái của mình “Ôi tiếc chi một kẻ vô tình . Tiếc chi một người con gái đang tâm quay lưng , bỏ quên bao nhiêu kỷ niệm êm đềm. Tiếc chi một kẻ bạc tình, phụ tình. Này Hoà ơi, con gái thiếu gì , nhơn nhơn trước mắt . Mà y đâu đến nỗi tệ lắm đâu, chả lẽ không đủ sức để kiếm nổi một người ...”. Lúc nào cũng thì thào với chính mình như thế, nhưng cái “mình tôi” nó chẳng chịu nghe tôi, nên dạo đó tôi buồn, tôi buồn kinh khủng. Tôi với nàng ai buồn hơn ai ?

Nàng về mạn ngược, tôi về mạn xuôi . Tôi dạy ở trường tiểu học Vạn Ninh được một niên khoá. Ở đây cuộc sống thẳm lặng quá, cái thẳm lặng như những hạt muối chà xát trên vết thương tôi làm nhức nhối ngày đêm. Tôi lơ là trong công việc, tôi bê bối trong những sinh hoạt thường ngày . Ban giám hiệu trường đôi lần khiển trách, cảnh cáo . Tôi bất cần, sa thải thì đã sao nào, vào lính là cùng , chết là cùng thôi ...Cuối cùng tôi bị đẩy về vùng cao nguyên và tôi chợt thấy yêu bài hát “Phố núi cao, phố núi đầy sương ...Anh khách lạ đi lên đi xuống . May mà có em, đời còn dễ thương ...” Đúng như thế , may mà có em ...Ở nơi đây tôi đã gặp nửa mình của tôi : nhà tôi bây giờ .

Nhà tôi là một ...”bà đầm” . Tôi gọi nàng là “đầm” vì nàng là dân Tây, nàng có Quốc tịch Pháp . Thế không gọi là “đầm” thì gọi là gì phải không các bạn .Có một điều là nàng không có ...”tóc vàng sợi nhỏ”, nàng không có mắt xanh mũi lõ, mà mắt nàng màu nâu đậm, tóc nàng đen, da nàng ngăm ngăm , nhưng nhìn chung coi cũng bắt mắt lắm . Bạn bè tôi hồi đó thường nói với tôi “ Con nhỏ bồ mày là đầm xứ Sénégal . Tôi chả hiểu cái xứ xa lạ đó ra sao . Bạn tôi bảo vì nước da của nàng không giống đầm Paris . Tôi bực dọc về cái nhận xét của bạn mình nên tôi cáu :” Xứ nào cũng được, miễn là ...”đầm” là ngon rồi ...Với lại bồ tao người xứ ngoài , cái tên ngoại quốc rõ ràng , xứ Pleiku , mày không thấy điều đó sao”. Bạn tôi cười cười gật gù cái đầu trông giống như con chim bồ câu đang “gù” mái . Mà thôi để tôi kể cho bạn nghe tôi đã gặp bà đầm của tôi như thế nào nhé .

Tôi tới xứ sương mù vào một tối mù sương . Đúng như bài hát diễn tả, phố núi quả là cao, trời thấp ghê lắm , đưa tay lên quờ một cái , tôi có thể nắm được những sợi mây lơ lửng trên đầu . Đường phố đèn mờ, dạo phố là những người lính với đủ màu sắc quân phục, những anh chàng không quân bay bướm, những anh lính dù, lính biệt động hào hoa...nhiều lắm nên thành phố

còn được mệnh danh là phố lính .Tôi mừng thầm, thành phố dễ thương quá, may ra ta quên được nàng để bắt đầu cho một cuộc sống mới chẳng . Tôi ghé về khách sạn Mimosa và thiếp vào giấc ngủ ngay vì cuộc hành trình có phần mệt nhọc . Trong giấc ngủ đêm ấy tôi mơ mình lạc động thiên thai quen được một nàng tiên, nàng tiên ấy thương yêu tôi ngày đêm, chiều chuộng tôi suốt cuộc đời, tôi cứ tưởng như mình sẽ hạnh phúc mãi bên nàng, hạnh phúc cho đến ngày xuôi tay nhắm mắt , nhưng hình ảnh nàng tiên cuối cùng lại là Xuân làm tôi giật mình ngơ ngác và thức giấc. Tôi buông thả thân mình trên nệm và thở dài ...Sáng hôm đó tôi tới trình diện nhiệm sở mới với tâm trạng ngầy ngật của những cuộc giao hoan với tiên vừa cảm giác ngai ngái khi phát hiện ra nàng tiên không ai xa lạ . Một cảm giác nao nao khó diễn tả, một cảm giác nửa vui như khi người ta chưa đạt được cái thoả mãn cùng đích , nên trông tôi có vẻ bơ phờ . Thầy hiệu trưởng sau vài câu chào hỏi xã giao cho tôi nghỉ vài ngày để lo sắp xếp chỗ ăn chỗ ở . Tôi cảm ơn ông và bước ra phố . Tôi thì có gì đâu mà cần sắp xếp cơ chứ . Tôi đi kiếm một nhà trọ với giá phải chăng và nhờ chủ nhà nấu cơm tháng dùm luôn thế là xong . Tôi đi dạo phố ...mùa đông . Ở đây cái gì thấy cũng lạ, quán cà phê nhiều như nấm , người ta ra đường với chiếc áo ấm mỏng như một kiềng thời trang . Những cô gái Pleiku đúng là má đỏ môi hồng , da cô nào cũng đẹp, cũng mon mơn như những trái táo chín , trông chỉ muốn cắn . Những tà áo trắng nữ sinh trên con phố cao coi thơ mộng và lãng mạn hơn nhiều so với miền xuôi .Tôi đi lang thang mãi tới gần rạp hát Diệp Kính nhìn trên bờ tường có dán những tờ giấy quảng cáo . Tôi dừng lại đọc một tờ “Cần người kèm trẻ “ . Tôi thấy vui vui khi nghĩ rằng để giết những thì giờ rảnh, nhàn cư vì bất thiện , rảnh lại hay nghĩ về nàng, mình nên kiếm cái việc làm thêm này. Thế là tôi tìm đến địa chỉ đó . Tôi đứng trước một toà biệt thự khá lớn toạ lạc trên một con đường yên tĩnh có hai hàng me cao vút rợp mát . Tôi ngần ngừ mãi

mới đưa tay bấm chuông . Một lúc sau có một bà xồn xồn ra mở cổng :

- Có chuyện chi không cậu ?

- Tôi muốn xin kèm trẻ .

Người đàn bà “à” một tiếng rồi nhìn tôi từ đầu tới chân làm tôi cảm thấy nhột nhạt quá , sau đó bà mời tôi vào nhà. Tôi ngồi chờ trong phòng khách rộng mênh mông , trang trí bằng những bức tranh tuyệt đẹp và những chậu hoa thơm ngát . Tôi khớp với phong cách giàu sang của chủ nhà nên ngồi khép nép , hồi hộp . Rèm cửa phòng khách rung động, một cô gái trẻ tuổi bẻ gãy sừng trâu hiện ra, cô ta dịu dàng cười nụ gật đầu chào tôi . Tôi đứng lên cúi đầu chào lại . Cô ta mời tôi ngồi rồi bước lại ngồi xuống đối diện tôi tự giới thiệu cô tên là Pako nhưng người ta hay gọi cô là Giang . Tôi ngỡ ngẩn một chút nhưng cũng bập bẹ vào đề ngay :

- Tôi tên Hoà , giáo viên từ miền xuôi mới đổi về đây , muốn xin kèm trẻ tư gia ...

- Vâng ba mẹ tôi muốn kiếm một người kèm cho cậu em tôi . Năm nay nó sẽ thi vào lớp sáu mà nó yếu về toán và về văn quá . Ba mẹ tôi hôm nay không có nhà , nhưng tôi cũng có thể quyết định được .

Cái giọng của cô ta lơ lơ , ngọng ngọng, ấy thế mà sao tôi nghe lại rất hay . Tôi khản khoản :

- Vậy thưa cô tôi có hy vọng ...được cô để mắt xanh tới không ạ ?

Cô bé phá lên cười , tiếng cười trong như pha lê thấp sáng trong tôi một niềm vui :

- Thế anh nghĩ sao ? Anh có nghĩ là tôi sẽ thay Ba Mẹ tôi để nhờ anh kèm cho em tôi không ?

- Tôi nghĩ là chắc chắn ...

- Anh tự tin thật ...và tin thì sẽ được .

Gia đình này chắc là theo đạo Tin lành, tôi nghĩ như vậy .Tôi bước ra về

lòng thơ thới hân hoan nghĩ về Giang , không tôi thích gọi cô ta là Pako nghe có vẻ hay hay hơn . Cô ta cũng lém lỉnh ghê đi chứ , lém lỉnh hơn cả những cô miền xuôi , chắc là sống ở thành phố lính nên người ta có phần lanh lợi hơn chăng ? Thế là từ đó sau những giờ dạy ở trường tôi xách đít tới nhà Pako để dạy kèm . Chủ nhà chỉ cần tôi tới ba ngày một tuần thôi , nhưng tôi tới cả sáu ngày , có khi tới cả ngày chủ nhật nữa mà không đòi hỏi thêm lương lậu gì cả . Sau giờ kèm cho cậu em tôi kèm luôn cho cô chị .Lúc này tôi biết cô chị đang học lớp mười một . Kèm cô chị chỉ là một cái cớ để tôi nán lại nhà nàng thôi . Sách vở cũng để ngay ngắn trên bàn trước mặt nhưng tôi kèm cho nàng về cổ văn, về truyện Kiều của Nguyễn Du rồi Truyện Kiều của tôi nhiều hơn. Nàng có vẻ thích thú nghe tôi nói Kiều lắm . Nàng bảo tôi khi nào đưa nàng về Nam chơi , nàng thích lối sống của các cô gái Nam lắm. Tôi hứa với nàng điều đó..Sau một năm được tôi kèm thì cậu con trai của ông bà chủ đã thi đậu vào lớp sáu , học lực tăng tiến thấy rõ, cô chị thì học lực không biết có tiến triển hay không nhưng thấy vui hơn và yêu đời hơn rất nhiều . Khi người ta yêu đời thì trông lại có phần đẹp ra thêm , duyên dáng thêm thế nên tôi bắt đầu có uy đối với gia đình . Ông bà chủ quý mến tôi nhiều hơn , khen tôi rồi rít nào là thầy có tài , thầy bảnh trai , thầy có gia đình chưa , nếu chưa tôi làm mai cho nếu thích gái đất sương mù ....Tôi dạ dạ và mừng như trở cờ trong bụng , tôi liếc liếc qua phía Pako để thấy trong mắt nàng như nói lên những điều hứa hẹn . Khi có uy tín rồi thì tôi xin phép Ông bà chủ đưa Pako và cậu em đi phố , đi chơi, đi ngắm phong cảnh để dàng hơn , nhất là bà Mẹ của nàng hầu như giành nhiều sự dễ dãi cho tôi. Tôi suốt đời thâm cảm ơn bà . Lúc đầu đi chơi còn có cậu em đi theo về sau thì tôi tìm mọi cách để gạt cậu em ra rìa, hai đứa tôi đi chơi riêng vui hơn, hi hi ...

Ngày tháng dần trôi, tình yêu đã và đang triển nở giữa hai đứa chúng tôi mặc

dù có đôi lúc tôi vẫn nhớ về Xuân , nhưng rồi hình bóng xưa lại mờ nhạt rất nhanh khi có Pako xuất hiện . Tôi nắm tay Pako và tôi đã biết những ngọt bùi của bờ môi người bạn gái, có lẽ nhờ bài học vỡ lòng năm xưa mà tôi không muốn mình lỡ thêm một cơ hội chẳng .Chúng tôi yêu nhau cũng vẫn vụng trộm thôi mặc dù tôi linh cảm là Mẹ của Pako đã biết . Và chuyện đời diễn tiến không ngờ : Vào một ngày đầu xuân, gia đình Pako mời tôi về làng ăn lễ hội . Tôi nhớ mãi những ngày ấy , những ngày thần tiên ấy . Chuprong ngôi làng hẻo lánh thơ mộng nằm thoải thoải trên một triền đồi, phía dưới kia con suối chảy róc rách tạo nên một cảnh đẹp như cõi tiên . Dân làng đang rộn rịp chuẩn bị cho những cuộc vui lễ . Chiếc xe chở gia đình Pako và tôi về tới làng, tôi sững sờ trước những cô gái ngực trần, trên người chỉ quấn chiếc “sà rông” màu sắc sỡ nhí nhảnh chào đón chúng tôi , họ rất thân thiện vô tư không ngại ngùng không e thẹn trước khách lạ . Những cặp vú căng tròn của các cô tuổi dậy thì xen kẽ những đôi vú quả mướp của các mẹ già . Mọi người hoà đồng như một không phân biệt trai gái . Ở kia ...điều làm tôi ngạc nhiên nhất ...Pako của tôi kia ...đã thay bộ quần áo hợp thời trang của thành phố để mặc “quốc phục” của nàng . Tôi như nằm mơ khi Pako bước lại gần tôi , kéo tay tôi : Thấy em thế nào ? Có đẹp lắm không ? Tôi như mất hồn , đâu ngờ mình được ngắm bộ ngực của nàng rõ ràng và dễ dàng như thế . Bộ ngực tròn trịa có núm trắng hồng hồng, ngọ hơn so với những cô gái khác ở đây . Này anh , sao thế ? Có nghe em nói không ? Tôi đưa tay dụi mắt . Em đẹp lắm làm anh ngẩn ngơ , không ngờ em lại đẹp như thế . Nàng cười và kéo tôi chạy băng xuống suối . Tới bờ suối vắng tôi ôm hôn nàng, nụ hôn này ngàn đời tôi không quên . Ông mặt trời khuất sau dãy núi xa xa . Màn đêm đang về trên làng , tôi hỏi Pako đêm nay tôi ngủ chỗ nào . Nàng mỉm cười bí mật . Lo chi điều đó anh . Thế rồi nàng đưa cho tôi bộ “quốc phục” nam, chắc là của em trai nàng và

bảo tôi anh thay đồ ra đi . Tôi thật sự sững sờ . Nàng dục tôi : nhanh đi mà . Tôi ôm bộ đồ đó vô trong nhà , tôi lúng túng chả biết mặc như thế nào , cuối cùng thì cũng xong , tôi ngượng nghịu bước ra ngoài . Nàng nheo mắt nhìn tôi : Cởi cái áo ra chứ anh, ai lại mặc áo bao giờ ...Rồi nàng sửa lại cái “khố” cho tôi, vừa sửa vừa khen : trông anh vạm vỡ, đẹp hơn con trai làng nhiều ....Xong nàng kéo tôi đi . Tôi hỏi nàng đi đâu giờ này, tối rồi em . Thì mình đi ngủ chứ đi đâu . Đi ngủ ? Ừa , ở làng có lẽ con trai con gái tới tuổi cặp kê là không được ngủ ở nhà phải ra “nhà làng” để ngủ , mình ra đó ngủ , vui lắm . Tới nhà làng , một căn nhà dài ngoằng, tôi thấy nhiều trai, nhiều gái ở tuổi chúng tôi đã tùm năm túm ba ở đó nô đùa vui vẻ . Đêm hôm đó đúng là đêm tôi lạc vào động thiên thai . Tôi nằm ôm Pako mình trần ngủ say mê . Chả nói thì các bạn cũng hiểu , ngủ say mê là không ngủ được , nhưng đừng có nghĩ bậy bạ nhá , nếu ai phạm vào cái khoản kia là sẽ bị phạt nộp trâu bò cho làng và bị đuổi ra khỏi làng . Coi như là một tội rất nặng . Đêm ngủ ấy cứ ám ảnh tôi hoài . Khi về lại thành phố tôi vẫn thường rủ Pako : mình về làng ngủ đi em , nhưng Pako luôn nói : Anh đừng ham . Khi Pako học hết lớp 12 , tôi lo lắng quá vì gia đình nàng muốn lo cho nàng đi du học Pháp . Nếu thế thì một lần nữa “tiền em đi là biết xa nghìn trùng “ . Tôi liều mạng tỏ ý với Mẹ của Pako là xin cưới Pako . Bà thì vui vẻ chấp thuận, nhưng bà nói Ba của Pako sẽ không chịu đâu, vì ông muốn nàng đi du học . Tôi bàn với Pako “mình ăn cơm trước kẻng” tạo ra chuyện đã rồi ...Lúc đầu nàng cự tuyệt ghê lắm nhưng sau có lẽ vì quá thương tôi nên nàng nhắm mắt gật đầu ... Và thế là Pako đã cưới tôi . Vâng đúng thế , chúng tôi làm đám cưới linh đình theo tục lệ bên nhà vợ . Gia đình vợ tôi rất khá giả , có hai đồn điền cà phê và vốn liếng khá nhiều ở vài công ty xuất nhập khẩu ở Saigon . Chúng tôi sống hạnh phúc bên nhau cho đến ngày nay . Gia đình tôi toàn là người nước ngoài, nói tiếng Việt lơ lớ, các con tôi thì là

người Mỹ, chỉ riêng mình tôi là người Việt chính cống . Đôi lúc nhớ cội, nhớ nguồn cũng muốn có một bà vợ người Việt rất tông , nhưng chả biết làm sao .Bà đầm tôi cũng ba bà bốn chuyện như các bà Mít chả khác gì . Thỉnh thoảng cũng tra gạn hỏi tôi về Xuân , tôi cũng nói thật , và nàng cũng nói mong có lần được gặp chị Xuân xem chị thế nào mà cho anh leo cây ...có bơi mớ...

Lần họp mặt bạn bè trường cũ vừa qua tôi giới thiệu hai người với nhau, bà đầm của tôi nói với Xuân là “Anh Hoà thiệt quá đại đã để đánh rơi mất chị . Đó là một bất hạnh lớn nhất trong đời anh ta” . Bà đầm của anh ơi , nhưng anh lại có một diễm phúc lớn lao hơn là có bà đầm mãi mãi ở bên cạnh anh . Một bà đầm tuyệt vời . Tôi ôm bà đầm của tôi và nói :” Cảm ơn em , bà đầm của anh “ . Vợ tôi đẩy tôi ra :” Đừng làm em mắc cỡ . Chị Xuân đang cười mình kia .

Lê Du Miên

Chuyện Của Một Chú Kiến

Kiến muội ơi ...

Kể từ ngày cơn bão số 7 tràn qua bờ biển Đông , gây bao tang thương, tổn thất cho quê ta, kể từ ngày đàn hoa ...tigôn bị xập đổ, cái tổ nhà ta xả bầy ly tán ...huynh đã xa muội ngàn trùng, ngày ngày cứ thơ thẩn vào ra cái cửa ô cũ năm xưa mà thương mà nhớ, mà vợ mà vẫn , lúc nào cũng mơ màng thấy bóng dáng muội đâu đây, mình thon, tóc dài tha thướt ....Trái tương tư đã

chín đỏ quá rồi ...mặc dù mùa này chẳng phải là mùa ân tình nồng thắm .
Vẫn biết cõi đời này ,chuyện hợp tan là lẽ vô thường nhưng sao huynh vẫn
đau ...cái đau tan bầy xẻ ghé ...buồn thì thôi .

Kiến muội này, muội có buồn như huynh không đi ? Muội có cứ mỗi chiều
vào ra ngơ ngẩn, ruột sót như xoa muối , như trong lòng có ngọn lửa thiêu
đốt tim gan ...?Không biết nơi muội phiêu bạt tang bồng có gì lạ , chứ ở
chốn cũ này, sau cơn bão nổi mọi cảnh vật dường như thay đổi, đời sống
thâm trầm hơn, mỗi chú kiến, cô kiến ...đều có vẻ như cẩn trọng hơn từng
bước đi, lời nói, điệu bộ ...Các cụ kiến già thì ra vẻ lắm lì, câm nín hay chỉ
thở dài thườn thượt ...nhìn cái ổ bị nước cuốn trôi phăng, bóng mát dần hoa
màu tím bị phủ ngập bởi màu đất bùn, mùi ngai ngái của tàn phai phảng phất
.Các em bé kiến con thì vẫn cười đùa vô tư như chả có chuyện gì xảy ra cả .
Này ấy thế mà cô bò hàng xóm vẫn cứ thản nhiên nhai cỏ, thỉnh thoảng lại
kêu lên vài tiếng bô bô, vẩy đuôi như chùng mặc kệ, đường ta, ta cứ đi, cày
ta, ta cứ kéo, mặc ai buồn ai vui, ai năn ai nỉ ...đúng là ....

Kiến muội

Huynh thiệt là nhớ muội .Những ngày xưa thân ái ...đã khăn gói lên đường ,
phiêu bạt giang hồ không hẹn ngày trở lại .Những ngày xưa thân ái ...đã mù
khơi, ngút ngàn mây khói . Huynh đã mất rồi , mất nửa tâm hồn cho cõi hư
không .Muội có nắm giữ phần hồn nào của huynh không ?Huynh nhớ hoài
những lời ngọt như đường cát, mát như đường phèn mà muội thường nói với
huynh :

"Nếu biến thành con kiến

Em hoá thành kiến lửa (dữ hông)

Xin một góc vườn xưa

Em chờ anh ngay cửa ...

"Khi vui em xây tổ

Khi buồn nằm đếm mồi
Chờ anh vừa qua lối
Nhắm chân chích ...đau thì thôi .

(Kien muoi YC)

Hí hí hí ...thì em đích thị là kiến rồi còn gì nữa ...
này cô em kiến lửa
chân anh mãi đưa ra ...
cả tim đen anh nữa
chích đau hơn một tí
để nhớ hoài ...đã thì thôi ...

Kiến muội này , có nghe tiếng thở dài của anh không .? Anh vừa kéo một
ngao thuốc Lào, tiếng kêu lộc xọc của cái điều làm anh liên tưởng tới tiếng
em cười, khói thuốc mù bay làm anh hoa mắt .Thuốc Lào buổi sáng phê thiệt
...anh say điên đảo ...Trong cơn say anh thấy em về bên dàn hoa ...tigon màu
tím . Màu tím của hoa và màu đỏ bộ gió của em hoà nhập ...thành màu tình
yêu nồng thắm . Nắng cũng bừng lên, trời trong xanh thật đẹp . Ông mặt trời
bốc lửa ...hình như anh đang bị thiêu đốt bởi tình em ...

Kiến muội ơi, kiến muội ơi , ơi ơi ơi ....

**

Ơi...cái ngao thuốc Lào buổi sáng thiệt là quái ác, nó làm huynh say bí tỉ ,
huynh chìm vào giấc ngủ. Buổi sáng nay quên đi làm luôn. Lúc thức dậy mặt
trời đã đứng bóng , thấy mấy chú kiến thợ kẻ khuôn người vác đi lại lẳng
xăng. Huynh uể oải bước ra , chặn một chú lại hỏi :

- Này , hôm nay có gì mà na o nhiệt thế ?

- Có gì mà mày không biết , trời...

-Biết gì đâu ? Gì vậy ?

-Thì có mấy cô kiến công chúa mới về...nên cả nhà mừng vui chào đón.

Kiến tổ bảo phải làm ngay mấy cung phòng khang trang để có chỗ...cho các nàng gởi gắm tấm thân...hehehehhheeee

- Mày cười nghe...dê quá đi. À , thì ra thế, tìm được một con chiên đi lạc thì quý lắm...phải giết bò ăn mừng mới phải lễ...trong kinh thánh cũng nói vậy mà...

Huynh vươn vai , ngó ra ngoài đồng không mông quạnh , nhìn mãi xa xa , chẳng thấy gì , chỉ toàn là biển nước trắng xóa , và vài con thuyền coi thiệt nhỏ bé nhấp nhô.

Đang miên man bao ý nghĩ băng quơ thì chợt có giọng nói oanh vàng thỏ thẻ phía sau :

-Kiến huynh, phê hông?

Huynh giật mình quay lại :

- Ờ...chào. Phê..à không phê lắm.

- Thế là sao? phê...rùi không phê...

- À...à...hơi bình một chút, chắc cũng sắp..về châu Ngọc Hoàng rồi. Này về hồi nào vậy?

- Mới về thôi ...

- Thấy thế nào ?

- Thì...cũng dậy thui....

- Ừ...chắc cũng...dậy mà...Lúc trước bỏ đi đâu zi.? Bộ giận tui rùi đi hả ?

-Ừa...giận lắm đa. Ai bảo đội mũ hóa trang mà ghẹo người ta chi.

- Đâu có. Ai ghẹo ai đâu hề .

- Thôi đi cha. Có người lột cái mũ của người ta ra chỉ cho tui thấy nà...

-Ừa...có chuyện đó nữa sao....

Huynh thiệt là lúng túng chẳng biết thanh minh thanh nga ra làm sao. Thiệt tình...lại có tên kiến nào chích ngay tử huyết của mình như vậy. Chán thì thôi.

- Thế còn giận tui không ?

- Còn, giận đến muôn đời...

Trời ơi, một đời thôi cũng đủ thối ruột thối gan rồi huống gì muôn đời .

Đang nói chuyện với người mới đi xa về thì thấy các mợ kiến gồng gánh từ trên thuyền bước lên bờ... - Này các mợ hôm nay sao mà mua sắm nhiều thế.

- Hôm nay nhà mình mở hội mừng...người đứng cạnh huynh đó...

Thật tình , không muốn ghen cũng phải...nổi ghen....Trong kinh thánh cũng có mà...khi người anh tức tối nói mí cha mình : " Thằng em con phá gia , bỏ nhà đi...khi nó trở về Cha đã giết bê non mở tiệc ăn mừng...còn con ở lại nhà lo chống đỡ những cơn bão cấp 13, 14...để giữ nhà cho vững...thì cha chưa hề giết...một con vịt đẹt để đãi con..."

Kiến muội à...Huynh nói vậy thôi...chứ con vịt ngon ngoài chợ bán có 9 đồng , muốn ăn thì tậu vài ba con về ăn có khó gì...nếu ngày nào em về huynh nhất định sẽ mua một gánh vịt đẹt em...nhưng huynh biết ngày đó chẳng bao giờ tới.

Kiến thể hôm nay như bất an , huynh thấy mệt mỏi quá. Hepa virus C đang hành hạ huynh ...một ngày nào đó cái lá gan huynh sẽ chai cứng lại như cuộc đời huynh...huynh sẽ từ giã những vô thường hôm nay.

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Còn Đây Bài Hát Năm Xưa

Từ ngày tía tui nằm xuống , gia đình tôi càng nghèo khó hơn. Thiệt tình không hiểu sao tía tui đành đoạn bỏ vợ, bỏ con mà đi theo ông bà chi sớm đề má tui và anh em tui khổ. Tội nghiệp má tui , làm lụng vất vả, đầu tắt mặt tối. Má tui hể có ai kêu làm gì thì làm nấy. Ngày mùa thì đi cấy, đi nhổ mạ mướn cho người ta , rồi đi gặt, đi đập lúa... tối mịt mừng mới về ôm theo một thúng lúa. Về tới nhà má còn đốt đèn rê , xấy lúa. Anh em tui thì ngủ gà ngủ gật. Có tối Má hỏi tui :

- Con đã cho em ăn cơm chưa mà sao nó đã ngủ queo rồi.

Tui nhìn má mồ hôi chảy ướt áo , bùn đất lấm lem trên tóc má, mà lòng đau quặn. Tôi nói với má :

- Con cho em ăn cơm nguội rồi má. Sao má về trễ quá vậy má. Em con nó mong, nó chờ miết rồi nó ngủ luôn...

Tui không dám nói với má tui là...cơm đã hết, tui chưa có ăn gì , mà má tui chắc cũng đâu đã có gì vô bụng chứ.

Má tui ngó về chiếc giường em tui ngủ, đưa tay quệt nước mắt., rồi ôm tui.

Tui nhìn thấy nước mắt má ứa ra , mắt tui cũng mờ đi , tôi chả còn trông thấy rõ những gì trên khuôn mặt của má nữa , chỉ còn mùi hăng hăng của bùn, của xình, cái mùi quen thuộc với má con tui từ ngày tía tui mất. Từ

ngày tía tui không còn thương anh em tui nữa, tía tui ra nghĩa địa nằm , anh em tui bữa đói, bữa no.

- Con ghét tía. Tía bỏ đi để má một mình khuya sớm. Má dạo này ốm và đen...không còn giống má hôm nào Con thương má. Con chỉ thương má. Má tui xiết chặt tui vô lòng , giọng nói nghẹn nức :

- Hồng được nói như vậy con. Tía con thương Má, thương các con lắm. Tía cũng chẳng muốn đi như vậy đâu con. Chỉ tại cái số của tía con ngăn ngừn vậy thôi. Chắc tía con ở đâu đó cũng đang nhìn má con mình, tía khóc...

Tui mơ màng thấy tía tui da mặt trắng bệch, tóc tai bù xù , đưa tay ra với với tui. Tui sợ quá co rúm người lại. Cái bụng tui nó cồn cào , nó cồn cào và tui ngủ thiếp đi trong vòng tay má tui lúc nào tui không biết. Khi tui thức dậy thì ông mặt trời đã nhô lên khỏi ngọn cau. Em tui vẫn còn ngủ. Nhà êm vắng.Tui biết má tui đã đi làm. Bữa nay người ta kêu bả đi nhổ cỏ lúa...

Mùa học tới chắc tui phải nghỉ học quá. Hôm trước má tui bị cảm , tui nói má nghỉ vài bữa cho khỏe, nhưng má tui nói má tui cố gắng làm để có tiền sắm cho tui bộ đồng phục. " Năm tới con học lớp sáu rồi, đâu có thể muốn mặc sao thì mặc đâu. Con bây giờ là học cao nhất họ hàng rồi đấy. Họ nội, họ ngoại đâu thấy ai có cái tiểu học đâu con. Thấy vậy má cũng mừng lắm. Cũng hạnh diện với người ta".

Thiệt đó , má tui gặp ai cũng khoe là tui học giỏi , là tui năm tới lên trung học rồi. Tội cho cái ước vọng nhỏ nhoi của má , nhưng tui sao đành thấy má lam lũ một mình. Cứ mỗi buổi tối khi má về , nhìn thấy khoảng lưng má ướt đầm, đôi bàn tay má chai cứng , chân đi đất xước xát gai cào , nước mắt tui lại trào ra. Nhìn thấy má người ta mà thương má mình quá. Má người ta đâu có phải lặn lội bươn chải như vậy đâu. Má người ta còn có những bộ đồ lành lặn , má tui bộ nào cũng một vài miếng vá. Tui đi học nữa sao đành. Nhìn đứa em vẫn nằm ngủ yên trên giường, khuôn mặt thật ngoan. Tui lấy

tay áo chùi sơ đám nước miếng trên miệng nó rồi lững thững bò xuống giường , đi ra cửa. Tui đi ngang qua bàn thờ tía tui. Nhìn tấm ảnh tía tui cười . Tui dừng lại thấp nhang cho tía. Dù không có tiền mua gạo, nhưng má tui bao giờ cũng phải gắng cho có bó nhang ; Phải có nhang khói để tía con không lạnh lẽo. Tía con ở dưới khoẻ mạnh phù trợ cho má con mình." Tui cố nhớ lại những ngày tía tui còn sống , gia đình tui đỡ hơn nhiều... Những ngày ấy chỉ còn trong giấc mơ của tui thôi .

Ngoài xóm bọn trẻ con đang gọi nhau ơi ới. Những ngày hè này chúng hay rủ rê nhau đi tát cá, đi bắn chim, chạy ra đồng thả diều, vui chơi hồn nhiên. Tui sao không còn ham chơi nữa rồi . - Quang ơi, ra đây tao nói mày nghe Thằng Tâm gọi tui. Tui đứng trong cửa nhìn ra :

- Có chuyện gì không mày

- Đàng cây sao cuối khu rừng đó mày. Tao thấy cặp sáo đá bay về đó miệng ngậm mồi. Tao rình mấy ngày nay, tao đoán chắc là có ổ sáo trên đó. Tao đã tới gốc cây , lẳng tai nghe, có tiếng kêu chiêm chiếp , mày đi với tao...

Trong đám bọn trẻ ở xóm , tui là đứa trèo cây hay nhứt , nên chúng hay rủ tui đi bắt chim lảm. Có bữa leo lên đưng tổ ong, ong nó bay ra chích tui túi bụi , tưởng đâu tui té xuống đất rồi. Tui cố gắng cầm cự , tụt xuống , chạy và lao ngay xuống cái đĩa gần đó , lặn xuống , núp một hồi mới dám ngoi lên. Bữa đó mặt tui xung như cái mâm. Má tui ngồi khóc... Từ đó tui tự hứa với lòng là tui không đi bắt chim nữa

- Tao không đi đâu. Tao phải ở nhà coi em tau...

Nắng đã lên cao. Cái nắng hè gay gắt làm sao. Tui vào bếp lục lọi. Má tui đã nấu cơm dành dụm cho anh em tui ăn cả ngày. Cầm tô cơm lên, gấp một miếng cá kho, tui ra ngồi trên hè cửa, vừa ăn vừa nhìn ra đường. Góc đường bên kia, dưới tàn cây râm mát. Bọn con gái đang tụm năm , tụm ba chơi đánh chuyền, chơi nhảy cò cò. Lúc thì chúng cười toáng lên, lúc thì cãi nhau

chí chóc. Đứa này bảo đứa kia ăn gian, ngừng ngoằng nghỉ chơi. Một lúc rồi chúng lại tụ lại chơi năm mười. Có đứa chạy núp ngay trong vườn nhà tui..Tui thờ ơ, lơ đãng ngậm đôi dưa , nhìn những hạt nắng lung linh trong vườn. Nắng nhảy múa trên khoảng đất cát reo vui, nhưng trong lòng tui nắng làm rối loạn hoang mang. Nắng tong lòng tui thúc giục tui : "Chắc tui phải đi làm cái gì đó để phụ má tui. Phụ được chút nào hay chút đó, để cho em tui đi học...".

Tối hôm đó khi má tui đi làm về. Chờ cho má tắm rửa đầu đó xong xuôi. Tui dọn cơm lên. Bữa cơm có cá kho và rau muống luộc chấm nước mắm. Gia đình tui là dân rau giá, nhưng lại thích ăn rau muống. Ba má con tui tụ lại bên ánh đèn dầu leo lét, cùng ngồi ăn. Má tui gỡ xương cá cho em tui. Tui ngập ngừng :

- Má à...Con muốn thưa với má...

Má tui ngạc nhiên, ngừng ăn nhìn tui :

- Có chuyện gì mà bữa nay..con ấp úng hoài dzậy

- Con muốn...con muốn nghỉ học để đi làm giúp má...

Má tui thở dài :

- Cỡ con bây giờ đi làm được gì...? Con tính làm gì để giúp má đây.

- Con cũng chưa biết...nhưng...

- Thôi ăn cơm đi rồi đi ngủ. Đi ngủ sớm đi Má còn chút chuyện phải làm.

Dọn dẹp chén bát xong. Tui dẫn em tui đi ngủ. Đêm đó tui không tài nào ngủ được. Nằm nhìn hé ra thấy má ngồi cặm cùi sàng lúa. Đôi tay má thoăn thoắt, thỉnh thoảng má lại ngừng, kéo vạt áo lên lau mặt. Tui nghĩ má tui đang khóc. Tự dưng nước mắt tui cũng ứa ra.

Má tui làm việc tới khuya mới dừng tay, đứng dậy. Má vặn nhỏ chiếc đèn dầu rồi tiến về phía giường anh em tui. Tui làm bộ nhắm mắt nằm im như ngủ. Tui nghe tiếng má tui thì thầm : Trời ơi , Quang ơi . Sao không buông

mừng xuống hờ con? Muỗi tha tui con đi mất thôi. Rồi má tui thả cái mừng xuống. Cái mừng may bằng vải thô quá dày đã che tối căn phòng hơn. Em tui cựa quậy, hình như thức giấc. Má tui nằm ké bên nó, vỗ về bằng tiếng hát nho nhỏ :

*Em gái vườn quê
cuộc đời trong trắng
dầm mưa dãi nắng
mà em biết yêu trăng đẹp ngày rằm
anh biết mặt em
một chiều bên thềm
giọng hò êm đềm
và đôi mắt em lóng lánh sau rèm....*

Bài hát này má thường hát ru anh em tui đã bao năm , nên tui cũng thuộc lòng. Mỗi lúc giọng hát của má như nghẹn lại. Em tui cũng đã nằm im. Má đưa tay lên quệt mắt , nhẹ nhàng ra khỏi phòng tiến về phía cái giường ọp ẹp của má. Tui muốn níu má lại : Má ơi ngủ chung đi má. Con muốn được ngủ trong vòng tay yên lành của má mà....

*****

Hôm nay má tui nghỉ làm. Bả lo sắp xếp một ít quần áo cho tui vào cái bao vải. Má chọn cho tui bộ đồ tươm tất nhất mà tui vẫn dành để đi học. Má bảo tui mặc vào. Hôm nay đám bạn tui bắt đầu năm học mới, còn tui bắt đầu đi làm. Má tui dẫn tui đi tới nhà Ông Cả Sang ở làng bên. Nhờ có người quen bên đó họ giới thiệu. Ông Cả nhận cho tui vô giúp việc nhà. Công việc đầu tiên là Ông giao cho tui chăm bầy vịt cả ngàn con.

Trên đường đi tới nhà ông Cả , Má tui dặn dò đủ điều nào là phải luôn ngoan ngoãn, phải vâng lời , phải kính trên nhường dưới. Nhà người ta là nhà giàu có con ạ. Mình chỉ là kẻ tôi tớ , làm công. Sống làm sao cho người ta yêu

thương , thì mới dễ thờ...Nghe má khuyên nhủ tui chỉ muốn khóc. Nhìn chúng bạn tung tăng cắp sách tới trường tui càng muốn khóc hơn. Tui nhớ lại năm sáu năm về trước cũng ngày này Má dẫn tui đi học. Mọi cái lạ lẫm lẫn đối với tui. Bây giờ cũng thế, cũng con đường này mà sao tui có cảm tưởng như mới đi lần đầu , nếu không có má dắt đi chắc tui đi lạc không biết lối về. Tui tự an ủi mình. Cái chuyện này là tui tình nguyện mà. Má tui thì muốn tui tiếp tục học , nhưng tui đã quyết rồi. Má tui cũng chịu theo...

Khi đi ngang qua cổng ngôi trường thân yêu cũ , thằng Tâm chạy ủa ra :

- Quang ơi , tao chờ mày lâu rồi nè. Vô lớp cho tao ngồi bên mày nha. Ủa mà cặp mày đâu , sao lại mang cái bao này...

Tui không trả lời nó. Tui muốn bỏ chạy. Má tui quay đi. Tui biết Má tui đau lòng lắm. Tui đi xa rồi, xa hẳn tuổi học trò một sớm thu se lạnh.

Tới cổng nhà Ông Cả, hai con chó béc giê nhảy chồm ra sủa gâu gâu. Một cô gái, sau này tui biết tên là Thuyên , ra mở cửa. Thuyên mở côi mẹ , cha Thuyên lấy vợ khác và Thuyên cũng như tui được giới thiệu vào làm việc cho gia đình Ông Cả. Má tui vào nói chuyện gởi gắm tui và đội ơn Ông Cả đã thương xót cho tui được tới hầu hạ Ông bà... Rồi Má tui ra về. Lúc này tui mới thấy cô đơn , thấy lạc lõng làm sao. Tui hồi hận, tui níu tay Má , tui chỉ muốn đi về với má...Nhưng đã bước vào rồi , phải đi tiếp con đường này thôi. Má tui bước đi thật nhanh , tui trông theo có cảm tưởng như là ly biệt. Tui sẽ sống ở cái nhà này. Ăn ngủ ở đây. Nhà má tuy gần mà xa. Xa thật rồi !

Suốt buổi sang tui ngồi ngoài hiên nhà Ông Cả, chả biết làm gì. Tới giờ ăn cơm , tui phụ với Thuyên dọn cơm lên , rồi đứng hầu quạt cho Ông Cả dùng cơm. Sau đó tui, Thuyên và vài người nữa cùng nhau ăn cơm dưới gian nhà bếp.

Buổi chiều tui lững thững ra bờ ao. Vườn nhà Ông Cả thật đẹp, cây cối lớp

lang. Những chậu kiểng ngạo nghệ khoe cái giàu sang phú hộ. Chim chóc hót suốt ngày. Tui vừa đi vừa nghĩ tới em tui. Em tui tối nay ngủ chắc nó sẽ nhớ tui lắm. Tui đang nghĩ về Má... thì nghe giọng hát thánh thót từ phía dưới ao :

Ai hát ngoài ao

chùng ngòi giắt áo

giọng hò êm quá

mà anh ngỡ ai rót mật vào lòng

anh cuốc vườn sau

mặt trời trên đầu

ruộng vườn lên màu

vì em ước mong đây đó chung lòng....

Tui dừng lại lắng nghe lời hát, bồi hồi. Lại bài hát quen thuộc này. Bài hát đã từng xoáy tận tâm hồn tui. Tui nhớ Má tui quá , tui ngòi bệt xuống trên con đường lát gạch ngoằn ngoèo từng bậc. Người tui chùng xuống ... Buổi chiều như tím thẫm hơn dưới bóng mát của những tàn cây .

Tui ngòi đó cho tới lúc trời nhá nhem tối. Thuyên ra gọi tui vào và chỉ cho tui chỗ ngủ. Đêm đó có lẽ là một đêm dài nhất trong đời tui .

Sáng sớm hôm sau , một chú gia đình dẫn tui ra cánh đồng sát bờ con sông. Nơi bầy vịt đang kêu cạp cạp , có con đang rướn người , giờ hai cánh lên cao , vỗ vỗ trong không khí , giống như người ta đưa tay lên vươn vai sau một giấc ngủ không đầy. Chú ta chỉ cho tui một cái chòi làm bằng rom :

- Đây là căn nhà của cậu đây. Sáng cậu lừa vịt đi qua những ruộng lúa đã gặt để cho chúng ăn. Chiều lừa chúng về đây . Rồi ngủ ở đây để coi bầy vịt. Cố gắng quan sát chúng đừng để chúng đi lạc, mất vịt. Coi chừng Ông Cả sẽ bắt cậu phải đền đây.

Chú ta nói xong , đi lại chỗ thoải thoải của bờ sông nhặt những hột trứng vịt

:

- Đêm vịt nó đẻ. Cậu nhớ gom hết vô thùng , sẽ có người ra lấy mang về.

Hôm nay cậu đi theo học nghề cho quen nha.

Tui dạ dạ, vâng vâng cho có lệ. Đi chăn vịt thôi mà có chi là khó.

Vài ngày tập việc đã qua. Người..tiền nhiệm của tui chính thức bàn giao để đi nhận nhiệm vụ mới. Hấn bàn giao cho tui cây gậy trúc trên đầu cây gậy có cột một chiếc áo rách. Hấn bảo đây là cây gậy trấn sơn, hấn trao cho tui giang san của bầy vịt. Tui cũng làm bộ trình trọng tiếp nhận ấn tín. Rồi chúng tui phá lên cười , cười sặc sụa...Tui đã bắt đầu thật sự kiếp lang thang trên những cánh đồng.

Hằng ngày tui mong nhất là lúc lùa bầy vịt về chuồng. Khi bầy vịt bắt đầu về tới chuồng thì cũng là lúc tui nghe văng vẳng tiếng hát của Thuyên. Thuyên có nhiệm vụ mang cơm cho tui mỗi buổi chiều . Cùng cái nghề tội tở nên chúng tôi thân nhau thật dễ dàng :

Gió lay ao bèo

em thương anh không kể là giàu nghèo

miễn rằng tình đặng sơn keo

núi cao em cũng trèo

sông sâu em cũng lội vạt đèo em cũng qua...

Lùa vịt vào chuồng xong xuôi đầu đó. Tui vội vã chui vào chòi , nhìn

Thuyên cười Thuyên đang nằm chờ tui về , thấy tui chui vô cô ta vội vã ngồi lên. Tui chào và hỏi :

- Sao bữa nay Thuyên mang cơm cho tui sớm thế.

- Thì tui cũng mong ra khỏi cái nhà lớn đó càng sớm càng tốt mà. Ra đây thấy thoải mái thở hít không khí trong lành. Tui thấy cậu sướng hơn tui...

- Đi làm mướn mà...giống như đi ở đợ...có gì mà sướng hờ Thuyên.

Thuyên nghe tui nói , cô ta sụ mặt xuống không thềm nhìn tui :

- Phải tui ở đợ mà.

Tui biết tui đã lỡ lời nên tui đỡ dành Thuyên :

- Thì tui cũng là...ở đợ , hơn gì ai đâu Thuyên.

Thuyên hơn tui vài tuổi , nhưng người nhỏ nhắn. Thuyên có khôn mặt thật dễ thương. Đôi mắt to long lanh buồn. Để phá tan cái không khí nặng nề vì câu nói hớ của mình. Tui gọi Thuyên

- Thuyên ơi , Thuyên ơi...

- Có gì thì nói đi gọi hoài...

- À này..Sao Thuyên cũng biết hát bài hát...

- Biết hát thì có gì lạ...

- Ừ...nếu là bài hát khác thì không lạ , nhưng bài này là bài ruột của Má tui đó.

- Má cậu cũng biết hát hả?

- Má tui hát hay lắm đó. Giặt giải thưởng cấp tỉnh đó.

Thuyên sáng mắt nhìn tui hỏi vồn vã :

- Thiệt hả...Kể tui nghe đi...

Tui rủ Thuyên ra ngồi trên bờ con sông. Con sông nước chảy êm đềm.

Những đám lục bình nở hoa tím tím lững lờ trôi. Tui kể cho Thuyên nghe chuyện bài ca "Duyên Quê" của Má.

Ngày xưa lúc má còn là con gái. Quê má không phải ở đây. Quê má ở miền Đông. Má nổi tiếng xinh đẹp và có giọng ca rất ngọt, nên má được tuyển chọn vào ban văn nghệ xã. Má đã từng tham dự " Hội diễn văn nghệ cấp Huyện". Má đã đem danh dự về cho xã với bài đơn ca "Duyên Quê". Rồi má lại được tuyển vào đội văn nghệ Huyện để đi dự "Hội diễn cấp Tỉnh ". Lần này thì Má hát "ca đôi" với một chàng thanh niên xã khác. Chàng thanh niên này chính là Tía của tui sau này đó. Cũng vẫn bài "Duyên Quê" này Tía Má

tui được trao giải nhất. Bài ca kỷ niệm của Má tui mà . Nhờ bài ca này mà Tình yêu giữa Tía và Má tui nảy nở. Họ hẹn hò nhau, họ yêu nhau say đắm. Nhưng tình yêu của họ không được sự đồng ý của hai gia đình...

Thuyên ngắt lời tui :

- Sao vậy...Xứng đôi quá mà...

- Vì cái tuổi! Cái tuổi ky...Má tui tuổi Dần , Tía tui tuổi Hợi... Nghe nói đầu Dần , Thân, Ty, Hợi..tứ hành xung gì đó...Không nên thành vợ thành chồng. Không thể có hạnh phúc , sẽ bị đổ vỡ...

- Sao cậu còn nhỏ mà rành dữ...

- Thì tui nghe Má tui kể lại chứ tui đâu biết chi. Mỗi lúc Má tui nhớ Tía tui Má tui hay hát bài ca này...

- Rồi sao hai người thành đôi vợ chồng vậy?

- Tía tui và Má tui rủ nhau bỏ trốn về miền Tây này lập nghiệp để có thể được cùng chung sống với nhau...Mà đúng thiệt đó nha... Sau khi có hai anh em tui rồi , Tía tui cứ bệnh hoạn , rồi cuối cùng Tía tui chết. Chết lúc quá trẻ... Má tui buồn như chim lẻ bạn , Má tui khóc hoạn...

Cả hai đứa chúng tui im lặng hồi lâu. Chiều đang xuống. Những đàn trâu cũng đang được lừa về chuồng. Thấp thoáng vài người nông dân quảy gánh bước nhanh... Thuyên đứng lên :

- Thôi vô ăn cơm đi để chị về kéo tôi rồi Bà Cả lại la...

Thuyên tự nhiên xưng chị với tui , nhưng tui không thích gọi Thuyên bằng chị. Tui gọi tên trống thôi à.

Thuyên ra về rồi , tui lững thững bước vô chòi, nằm dài trên tấm cói mở miệng lẩm bầm hát :

Gió lay cành đa

Anh rương , anh thương em thật thà

Mưa lay hoa cà

*Da em quá mịn mà
Và thương bao giọt mồ hôi
đẹp má mịn môi ....*

Tui nằm nghĩ về Thuyền , nghĩ thương cho hoàn cảnh Thuyền . Tui đúng là may mắn hơn Thuyền thiệt vì tui còn Má . Má tui ở vậy nuôi lớn anh em tui , dù tui biết mấy năm qua có vài nơi dòm ngó , nhưng Má tui không chịu .

Trên trời đã hiện ra những vì sao . Con trăng đầu tuần lưỡi liềm cũng đã nhô khỏi rặng tre cuối làng . Tui thiếp đi trong giấc ngủ . Trong giấc ngủ tui mơ màng thấy mình dắt tay Thuyền chạy tung tăng trên cánh đồng . Cùng nhau đuổi theo những con bướm muôn màu .

Thăm thoát mà tui đã tới làm việc cho nhà Ông Cả được ba năm rồi . Công việc kể ra cũng nhàn, chỉ mỗi tội là cả ngày phải phơi nắng trên những thửa ruộng đã gặt còn trơ lại những gốc rạ và những đống rơm . Suốt ngày nhìn bầy vịt tranh nhau kiếm ăn tui lại nghĩ tới mình . Người hay vật trong cõi đời này cũng vì kẻ sinh nhai mà phải bương chải . Mỗi người, mỗi vật một cách . Tui thì bận rộn với bầy vịt ngày đêm , chả còn thì giờ mà nhớ tới Má tới em . Mà lạ ghê đạo này tui ít nghĩ về Má như hôm xưa , mà bây giờ tui hay nghĩ tới Thuyền hơn . Lúc nào trong đầu tui , hình bóng của Thuyền với chiếc áo bà ba nâu, cái quần đen trúc bầu cũng lảng vảng . Hình bóng đơn sơ ấy vẫn theo tui đi khắp những cánh đồng . Tui đánh mất những cuộc chơi bắn bi, đánh khăng với đám bạn , thì giờ đâu nữa . Lắm lúc ngồi thơ thẩn một mình nghĩ lại tui nhớ tiếc làm sao .

Chiều nay tui cho bầy vịt về chuồng sớm hơn mọi bữa . Về gần đến chòi tui đã nghe tiếng hát thánh thót buồn của Thuyền . Thuyền chạy ra tươi cười :

- Bữa nay dìa sớm hả ?.

- Ủa ...Dung không nhớ ngày xưa , lúc cùng chúng bạn vui chơi ...buồn nên cho vịt dìa sớm một bữa .

- Hay mình bày trò chơi nha. Quang thích chơi gì nhỉ?
- Quang hả? Quang thích chơi bắn bi...
- Cái này thì Thuyên chịu...Hay chơi Ô Quan với chị nha
- Ừ thì Ô Quan.

Chúng tui hai đứa mò mẫm ra bờ cát nhặt những hòn sỏi , vẽ cờ Ô Quan...Tui chơi ăn hết quân của Thuyên. Thuyên thua cười gượng :

- Hết Quan tàn dân thu quân đánh lại...
- Thôi , tui không chơi nữa đâu chơi Ô Quan không zui gì hết...
- Hay mình chơi chi chi dành dành ...
- Ừ ha... Tui xòe bàn tay ra và Thuyên đặt ngón tay trở lên ngay giữa bàn tay tui. Hai đứa cùng đọc : Chi chi dành dành, cái đánh thổi lửa , con ngựa chết trương , ba vương ngũ đế , cấp kè đi tìm con chim. Nắm được. Tui nắm bàn tay lại thật nhanh , Thuyên không kịp rút tay về. Tui nắm hoài không buông. Thuyên nhỏ nhẹ : Buông tay Thuyên ra đi...Tui buông ra , tui nói không nhìn Thuyên , tui nói trong hơi thở gấp gấp , giọng rung rung : Tui muốn nắm tay Thuyên hoài , nắm hoài thôi....

Tối đó hai đứa tui nói nhiều chuyện lắm , mãi tới khuya Thuyên mới ra về. Ngày hôm sau không thấy Thuyên mang cơm ra cho tui.. Tui ngạc nhiên khi chú gia đình mang cơm tới. Khi chú ra về , tui mới dỡ gà mên cơm ra. Trong đó có một miếng giấy gấp làm tư. Tui mở ra đọc :

"Tối qua về trễ bị Bà Cả phạt . Hôm nay không thể mang cơm cho Quang được..."

Tui buồn. Rồi hai ngày , rồi ba ngày , tui mong Thuyên tới. Ngày thứ tư Thuyên tới.. Tui mừng hơn năm xưa Má về chợ. Tui mừng chưa hết thì nghe Thuyên nói : Má tui bệnh, Bà Cả cho tui về bên nhà một ngày thăm má. Đàn vịt bỏ đẫy cho Thuyên coi , Thuyên đã bê ra đây một thùng thóc cho vịt ăn , ngày mai vịt dậm chân tại chỗ.

Tui lo quá không biết Má bệnh làm sao Tui muốn bỏ chạy về ngay. Thuyên kéo tui lại , ghé sát tai tui nói nhỏ :

- Bắt con vịt về nấu cháo cho Má ăn.

Tui tròn xoe đôi mắt :

- Úy trời đâu được. Ông Cả mà biết thì chết...

Thuyên ra chỗ bầy vịt tóm một con , trói lại đưa cho tui :

- Cầm đi. Không ai biết đâu. Thuyên chịu tội cho...

Tui lưỡng lự cầm và chạy tắt qua ba bốn cánh đồng để về nhà thăm Má. Tui nói dối Má là Ông Cả nghe nói Má bệnh nên cho Má con vịt để Má bồi dưỡng.

Tui về ở chơi với Má một ngày rồi trở lại làm việc.

***

Một tuần sau.

Không biết từ đâu mà Ông Cả phát giác chuyện tui bắt vịt về nhà. Thuyên nhận tội thay cho tui , nhưng cũng không xoay chuyển được quyết định của Ông Cả : Tui và Thuyên bị đuổi việc. Trưa hôm đó hai đứa tui khăn gói rời nhà Ông Cả , chả biết đi đâu , về nhà thì chưa biết phải nói với má thế nào, nên chúng tôi đưa trước đưa sau lưng thưng ra bờ sông ngồi. Thuyên hỏi tui :

- Giờ tính sao Quang?

- Kệ tới đâu hay tới đó , lo gì.

Mà thiệt đó nha , tui không có lo gì hết , bây giờ lớn khôn rồi bộ không kiếm được việc gì làm hay sao mà lo . Tui xắn ống quần lên lội xuống nước. Nước sông mát lạnh , tui vục nước rửa mặt . Thuyên nằm ngả lưng trên bờ cỏ , nhìn những cụm mây lơ lững bay . Thuyên hát như đang lạc vào vùng cổ tích , lạc vào một giấc mơ êm đềm ,mượt như nhung :

Dầm miếng trâu cay

Một buồng cau trắng , một buồng cau trắng

mà duyên đôi ta nên vợ thành chồng

Một túp lều tranh

Một vùng trăng tròn

Một vùng trăng tròn

Mà tha thiết yêu cho hết tơ lòng

Tui ngẩn ngơ, chơi vơi trong giọng hát Thuyên :

- Thuyên đã có người..thương rồi phải không?

Thuyên cười tủm tỉm : Ừa đó...Có rồi đó...

Tui biết Thuyên nói chơi nhưng trong lòng tui vẫn xốn xang. Tui buồn , tui không tin ở tui chút nào...

Hai đứa tui lang thang đi hái bình bát, những trái bình bát chín vàng gọi thềm , nhưng không đứa nào muốn ăn. Ở nhà quê trời tối rất nhanh , cuối cùng rồi chúng tôi cũng phải về nhà. Vừa bước vô cửa má đã hỏi :

- Bị đuổi rồi phải không?

Tui vo vo cái đầu :

- Dạ...Cả Thuyên cũng bị đuổi luôn Má. Tui giới thiệu Thuyên với Má. Má nói với Thuyên :

- Không sao, thì ở đây với Má. Má đi làm gì thì bay đi làm cái đó...

Từ hôm đó Thuyên ở lại trong nhà tui. Em tui thích Thuyên lắm vì Thuyên chịu nó hết mực. Chúng tôi sống thật êm vui, đầm ấm dù trong cảnh nghèo. Tui ban ngày làm mướn cho người ta , đêm về đi soi cá, soi chim kiếm thêm, vất vả một chút nhưng cuộc sống cũng dễ thở hơn.

Một tối nọ , tự nhiên Thuyên muốn đi theo tui soi cá. Tui nói đi đêm đi hôm cực lắm đó. Thuyên nói : Cho chị đi theo để biết Quang cực như thế nào Tui đồng ý. Tui cầm cái vợt dài , còn Thuyên cầm giỏ theo sau Buổi chiều vừa đổ cơn mưa , nên mặt ruộng xấp nước. Cóc nhái kêu inh ỏi Tui đeo cái

đèn pin trên trán. Đi mãi mà chưa kiếm được con gì. Bỗng có tiếng nước động , tui soi đèn về hướng đó , một chú vịt le le đang cựa quậy. Tui đưa cái cần vọt ra , chưa kịp chụp xuống thì Thuyên la lên : Coi chừng Quang. Tui chưa biết chuyện gì thì Thuyên đã nhào tới tui làm tui té xuống bờ ruộng. Tui hỏi : Chuyện gì vậy. Thuyên nói : Rắn. Tui vùng đứng lên , vừa chột nhìn thấy con rắn hổ lao đi. Tui vung cây cần vọt đập nó chết.

- Nó cắn chị rồi Quang ọ

Tui nghe mà hết hồn. Tui chạy lại bên Thuyên. Vết răng in sâu trên bắp chân . Tui xé cái áo thun của tui để cột ngay trên đùi của Thuyên . Tui vớt hết . Tui cõng Thuyên , tui chạy thục mạng trên những bờ ruộng về hướng nhà ông Năm thầy rắn , ông thầy rắn đã lấy nọc độc và dịt thuốc chỗ vết thương . Ông nói với tui nên đưa cô đi bệnh viện ngay đi . Tui lại cõng Thuyên tui chạy về hướng trạm xá xửa xĩa . Nhưng Thuyên nói với tui giọng đứt quãng :

- Thuyên khó thở quá , ngực Thuyên đau nhói . Cho Thuyên dì nhà Má đi .

- Không được , phải đi cấp cứu chớ Thuyên .

- Cho Thuyên dì nha đi .

Thuyên khóc, nước mắt nhỏ âm ẩm trên vai tui . Tui cũng khóc . Tui cõng Thuyên về nhà . Trên đường về nhà Thuyên ghì chặt đôi vai tui , thì thào :

- Những ngày sống bên Má , Thuyên vui lắm, Thuyên sẽ nhớ mãi ...

Sáng hôm sau Thuyên vĩnh viễn rời xa tui . Thuyên nằm đó thân hình tím bầm . Tui đau lòng quá mà không khóc được . Suốt mấy năm sống gần nhau mà Thuyên chớ hề nói cho tui biết Tía của Thuyên ở đâu . Muốn báo tin cho Ông mà đành chịu .

Bây giờ Thuyên đã mồ yên mả đẹp . Thuyên đi Thuyên đã mang cả hồn tui đi mất . Tui thờ thần ngồi một đồng , mắt nhìn xa xôi . Mẹ tui cả tuần ủ rũ chả muốn đi làm . Nhìn thấy tui bơ phờ, Má tui chỉ biết lắc đầu .

Tui bước lại bên bàn thờ Thuyên , đưa tay nâng tấm hình lên . Hình Thuyên

cười thiệt tươi . Tui nghe văng vẳng tiếng hát của Má từ sau bếp :

Cho đến ngày mai

Dù mưa hay nắng

LÒNG ta vẫn thẳng

Mà đôi chúng ta xây dựng đời này

Ta có bàn tay

Một tình yêu này

Một đời xum vầy

Thì đâu khó chi lấp biển vá trời

“Một đời xum vầy “ . Nghe sao mặn đắng ở trên môi . Lời yêu thương còn chưa tỏ mà ước chi chuyện trăm năm cau trầu . Má hát cho tâm sự của Má hay Má hát cho tui . Những giọt nước mắt tui âm thầm nhỏ xuống trên khung ảnh Thuyên . Tui thấy nụ cười của Thuyên nhoà đi .

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Eo Biển Không Bình Yên

Cứ sau mỗi lần hấn cãi nhau với vợ , là y như rằng hấn lại nhớ mẹ nhiều hơn . Cứ mỗi lần hấn rầy la con hấn là cũng y như rằng hấn nhớ mẹ vô cùng ,

nhớ quay quắt trong cái hồ ăn năn và mơ hồ như hắc có cái tội to lắm đối với mẹ. Nói như thế không phải là những lúc gia đình bình yên, sóng gió lặng như tờ thì hắc đã quên mất mẹ đâu, người mẹ mà đối với hắc là tuyệt nhất trên trần gian này . Người mẹ suốt đời tận tụy vì hắc, quên cả bản thân mình .

- Đây tôi nói cho bà biết nhá , nếu mà tôi biết qua đây bà ...cà chớn như thế này thì tôi đã chẳng bỏ mẹ già tôi heo hút với ngày tháng dài nhớ con, nhớ cháu nơi quê nhà , rồi sinh bệnh, rồi chết ...

- Đây các con hư lắm, Bố bỏ bà nội ở lại để đưa các con qua đây vì cái gì ? Không phải là vì tương lai của các con sao ... Vậy mà các con không lo học hành . Các con đã làm cho bố không còn cái lý lẽ để bào chữa trước toà án lương tâm của bố . Bố đã phải thú tội trước bình minh :” Bố là đứa con bất hiếu đã bỏ mẹ mình ở lại giữa lúc tuổi già bóng xế, để ra đi tìm êm ấm cho riêng mình .” .

Những câu nói đại khái là như thế đã luôn được hắc nhắc lại mỗi khi sóng gió nổi lên trong cái eo biển nhỏ bé. Con thuyền mà hắc lèo lái như vẫn cứ ì ạch, chẳng đi tới đâu . Nhiều lúc hắc nghĩ cái số trời đã vậy rồi mà, cái cô vợ cứng đầu và những đứa con rắn mặt là những ngọn gió chướng làm con thuyền đôi lúc tròng trành, đổi hướng , quay mòng mòng .

- Tôi đã bảo với mình hoài là gởi tiền về cho chị, cho em thì cũng vừa vừa phải phải thôi . Mình ở bên này làm ăn vất vả lắm, kiếm đồng tiền đâu có dễ . Cứ nghĩ lại mà xem , mình còn khổ hơn họ ở bên ấy nhiều, mình đâu tắt mặt tôi ...

- Thì tôi có gởi nhiều chi cho cam mà ông cứ nói ...

- Bà không gởi nhiều hả ! Bà gởi hết cả tiền đi chợ ... Bà không thấy sao , mấy tuần nay trong tủ lạnh trống trơn hà ...

- Ông nói sao chứ ... Thịt cá vẫn đầy trong tủ lạnh đó mà. Không tin ông coi

lại đi ..

- Này tôi nói cho bà biết nhá ....

Hắn lập lại cái điệp khúc dài ngoằng ấy, rồi hắn ôm đầu.

Hắn lo xa ghê lắm, công ăn việc làm dạo này bấp bênh vô cùng . Cái sở hắn đang làm cứ đe dọa nay óp mai óp . Hắn đã làm ở đây gần sáu năm rồi mà chả có gì chắc cả, nó vẫn cứ rung rinh làm sao ấy, chả biết nó sụp xuống lúc nào . Cái nhà còn nợ hơn chục năm. Lại còn hai cái xe đời mới nữa . Hắn ân hận là đã nghe lời vợ, lời con , mua cái nợ vào thân, biết vậy thì thôi mua đỡ cái xe đời cô Lựu, trả dứt một lần là xong chuyện, thì yên trí hơn, khỏi phải lo lắng nhiều .” Cái con vợ mình thật đoảng, chớ hề lo phụ cho mình một chút...”. Hắn luôn nghĩ như vậy, cái gì cũng chỉ mình hắn, hắn cô đơn đứng mũi, chịu sào .

- Bố ơi ! Con xin mẹ hai chục để mua sách mà mẹ không cho ...

- Sao lại không cho ?

- Mẹ bảo mẹ hết tiền rồi !

- Hết tiền rồi ....?

Hắn quay qua vợ hậm hực :

- Đây bà nghĩ lại mà xem, con cái xin vài chục mà bà tiếc bà không cho, nhưng chị em bà ở Việt Nam mà ới một tiếng thì bạc ngàn bà cũng có sẵn . Thậm chí bà còn dám đi mượn tiền lời để gởi về nữa . Thiệt tình tôi không biết phải nói làm sao ...

Ôi thôi những cơn gió chướng nổi lên chẳng nhiều mà cũng chẳng ít, mỗi tháng vài lần, mỗi lần bom đạn nổ xong thì chiến tranh lạnh kéo dài hằng tuần, vị chi là cũng mất đứt ba phần tư tháng hắn ngồi băng khuâng nhớ mẹ, hắn nằm thao thức nhớ mẹ, ruột thắt, gan cào . Hắn thấp nhang trên bàn thờ mẹ nhiều hơn . Hắn đắm ngực thì thâm bên di ảnh mẹ như ngày xưa còn bé mỗi lần hắn nũng nịu, thờ than, vùi vĩnh :

" Nếu biết thế này thà rằng chẳng tương lai, tương đậu gì cả, con sẽ ở lại bên cạnh mẹ, phụng dưỡng mẹ suốt đời bằng thực tế chứ không bằng đồng tiền và bằng một tình thương yêu xa cách muôn trùng . Qua tới đây con nào sung sướng gì cho cam mẹ ời ! Đi làm suốt đêm , bảy giờ sáng về tới nhà còn phải chực chờ đưa hai cháu đi học, mỗi đứa một trường , giờ học khác nhau, đến chín rưỡi tắm rửa xong leo lên giường ngủ, thật là khó ngủ quá mẹ ạ, trời cứ sáng trưng, con phải mua đồ bịt mắt lại để mà ngủ, mặc dù các cửa sổ con đã che màn đen hết, thế mà thật ông trời oái oăm cứ lúc mình mong trời tối thì ổng lại cứ sáng choang, còn khi mình mong trời sáng thì ổng lại tối mò . Con nhớ mẹ thường bảo là Ông thử mình đó, đừng nản chí . Trời ời con hết kiên nhẫn nổi rồi, con buông xuôi luôn mẹ à, chẳng chí, chẳng rận gì nữa đâu . Ngủ được ba, bốn tiếng đồng hồ thì lại phải thức dậy đi đón các công chúa, đón các công chúa về đến nhà là lao đầu vào bếp lo cơm nước, cơm nước xong là chuẩn bị đi làm. Sáng mai bảy giờ ... , lại xoay vần như ngày cũ . Con ngu quá phải không mẹ, con ngu quá mà ... "

Đã nhiều lúc hẩn khóc trước bàn thờ mẹ, nước mắt lăn dài trên má , buồn cho thân phận , và thương mẹ đã phải thui thủi một mình ở chốn quê xa.

***

Những năm mà người ta vượt biên hà rầm, cái xóm nhỏ này cũng thế , sau một đêm ngủ dậy lại thấy vài người đi mất, họ rủ nhau đi âm thầm, người ở lại xôn xao, buồn ngơ ngác . Công việc đồng áng thì bỏ bê, phần vì phải vào hợp tác, mọi người đều chán nản, phần thì làm nhiều mà chia chác chẳng được bao nhiêu vì phải khấu trừ giống má, phân, thuốc . Xã viên, cứ chỗ nào có ba, bốn người thì y như là câu chuyện có xoay quanh chuyện vượt biên :

- Hai đứa con của Tám Tàng đi tới nơi rồi. Đã có điện tín báo về tới nơi bình yên rồi .

- Họ đi dữ quá làm mình thấy nôn nao ghê .

- Vậy ...,hỏi thiệt nha , chị có tính gì không ?

- Tính gì bây giờ ?

Họ thì thăm to nhỏ với nhau, họ bàn tính gần như công khai, thế là ngày mai lại có người vừa bỏ đi đêm qua . Hấn cũng như mọi người, mất ăn, mất ngủ, không biết tính đường nào cho phải, cho đúng . Bà vợ hấn thì năm lần bảy lượt nhắc khéo hấn là phải ra đi thôi, ra đi tìm tương lai cho đàn con, chứ cứ chôn chân ở đây, coi như làm công cốc cho nhà nước thôi . Ngày thì lam lũ, tối về còn phải đi họp, học tập, rút tĩa kinh nghiệm, ôi thôi mình chả còn là của mình nữa , mất hết cả tự do ...

- Bà đừng có làm tôi rối thêm, đi thì trước hết cũng phải có vàng, rồi còn phải móc nối đường dây đáng tin cậy, chứ bộ muốn đi là đi được sao !

- Tôi thấy thằng Sáu con anh Năm đó , nó đi đâu có tổn các bạc nào .

- Thôi đi bà, bà nói gì đâu không hà

Hấn vòng tay ra sau gáy, dựa lưng vào thành ghế, mắt lim rim, chặc lưỡi, nói nhỏ như nói cho chính mình nghe:

- Thằng Sáu nó đi canh me, nó cũng đã hụt năm ba lần rồi mới đi trót lọt. Nó là dân ba búa, tướng tá vạm vỡ . Nó canh me ở bãi, có chuyện là nó nhảy lên, chẳng ai dám cản nó kể cả chủ tàu, chứ cỡ như tui bà nghĩ thử coi tôi mà leo lên tàu thì họ đập xuống cái một . Chưa kể còn bà và hai nhóc con nữa làm sao lên tàu...

Vợ hấn đúng là vợ thằng Đậu mà, chuyện gì đối với cái đầu của y thị cũng đều dễ như trở bàn tay, y thị nông cạn không hề biết nghĩ trước, suy sau . Nói như vậy không có nghĩa là vợ hấn đại, vợ hấn không đại đâu, khôn tỏ mẹ là khác, khôn nhưng không ngoan, khôn lỏi.

- Nay mình ơi, hôm nay cuối tuần mình chở em đi chợ nha

- Tôi không rảnh đâu bà ...đi một mình đi .

- Người ta đi đâu cũng có đôi mà vợ chồng mình thì ...

Thế là hấn nghe mùi lòng, dù chả muốn đi, hấn cũng phải đi .

- Nay mình ới trả tiền chợ giùm em đi .

Hấn trở mắt nhìn, miễn cưỡng rút bóp ra . Có trăm bạc dần túi thế là bay cái vèo . Hấn định cự nự vợ nhưng nghĩ giữa chỗ đông người nên hấn thôi .

Đẩy đồ ra khỏi chợ, xếp gọn sau cốp xe, leo lên xe đóng cửa lại, hấn bực tức tra hỏi :

- Tiền chợ tuần này đâu mà bà không trả lại còn dờ qua tôi ?

- Mình hay thắc mắc quá hà , đừng thắc mắc nhà cửa êm ấm hơn mình ạ .

- Êm ấm cái gì ! Gia đình mình không lo chỉ biết lo cho gia đình chị, gia đình em không à . Nói hoài bà không nghe tôi bực bội quá rồi . Cái gì cũng chỉ mình tôi ...

Vợ hấn cười ỡng ẹo :

- Thôi mà .Thì mình là cái eo biển, là nơi mà mẹ con em núp gió mà. Nam nhi trượng phu đừng hơi tí thì cau có vì tiền chứ ...

- Nói hay quá hen. Học ở đâu được cái câu này vậy ? Sao không đi theo đoàn cải lương Sài gòn 3, Sài gòn 4 ...ở đây chi uống phí tài nghệ .

Vợ hấn cười khi khi :

- Thì học ở trong phim bộ Hồng Kông đó mà ..., ở lại đây là cũng vì mình, vì các con thôi ...

- Trời đất ! thiệt không đó ? Bỏ đi Tám ới ...

Đẩy mẹ vợ của hấn là thế, leo mép lăm . Miệng dẻo như cái kẹo cao su :

- Nay mình à ..., có nên hỏi mượn mẹ ít cây vàng để lo vượt biên không mình ?

- Mẹ làm gì có tiền .

- Mẹ có mà

- Còn mấy cây để cù dưỡng già, đừng có lém phéng ...

Thế là mẹ ta tỉ tê nói với mẹ chồng :

- Mẹ ơi, dạo này xóm mình vượt biên nhiều ghê mẹ nhỉ ?
- Ủ ! Thiên hạ đi làm gì không biết, bỏ mồ ông, mồ cha không ai nhang nển

...

- Đi là phải chứ mẹ . Mẹ không nghe người ta nói nếu cây cột đèn mà biết đi thì nó cũng đi đó mẹ .

Bà mẹ ngạc nhiên trở mặt hỏi :

- Bộ tui mà cũng muốn đi hả ?
- Dạ ! Cũng muốn vì tương lai của các cháu, chứ mẹ bảo ở lại đây rồi chúng cũng lại chỉ chân lấm tay bùn, chẳng lối thoát . Nhưng chồng con anh ấy bảo không đủ tiền , nên đành chịu.

Bà mẹ thở dài, và từ ngày đó bà cụ tỏ vẻ đăm chiêu tư lự . Chúng mà đi mình biết ở với ai . Mình già rồi còn thiết gì nữa đâu . Đi theo chúng thì mồ mả Ông bà ai lo . Cả đời mình đã bám rễ nơi này, quê cha đất tổ bỏ đi sao đành . Bà buồn lắm mỗi khi nghĩ đến phân ly . Gia đình đang xum họp đầm ấm, dù xã hội bây giờ thay thời đổi thế, cuộc sống càng ngày càng khó khăn, gần sông cấm chợ , đi lại bị giới hạn nhiều . Nhưng bà cũng như những người dân hiền lành chất phát nơi này , nào có mơ có mộng gì cao đâu, chỉ mong cùng nhau, gia đình quay quần rau cháo qua ngày, có mẹ có con, có bà có cháu . Xã hội ra sao mặc ...

Hắn cũng nhìn thấy rõ những thay đổi của mẹ, nên một hôm hắn lân la hỏi chuyện mẹ :

- Dạo này hình như con thấy mẹ không được vui . Có chuyện gì vậy hở mẹ ?

Bà mẹ chép miệng cố nén tiếng thở dài :

- Cũng đâu có gì ...

Im lặng một lúc bà quay lại nhìn thẳng ngay mặt hắn :

- Tụi bay có chuyện dẫu mẹ phải không ?
- Dạ đâu có mẹ ...

- Lại còn nói là không có . Con vợ anh đã nói cho mẹ biết cả rồi .

- Vợ con ? Vợ con đã nói gì với mẹ ?

- Nó nói các con muốn vượt biên nhưng thiếu tiền phải không ?

- Dạ , dạ ,...thì là vợ con nó mơ ước vậy mà . Mẹ đừng để ý ...

Bà mẹ đứng lên chậm chạp đi về phía bàn thờ ông bà, thấp nhang, lâm râm khấn vái . Khấn vái xong bà quay về chỗ cũ ngồi xuống, rót ly nước trà. đưa ly trà nóng bốc khói lên miệng nhấp , bà nói :

- Trà bữa nay mùi vẫn thơm nhưng sao vị hơi đắng ...

- Dạ, chắc tại con pha hơi đậm hơn mọi ngày

- Ừ ! Mẹ hỏi thật, nếu anh muốn đưa vợ con đi nước ngoài, thiếu tiền mẹ giúp ...

- Dạ, nếu đi con muốn mẹ cùng đi ...

- Mẹ già rồi . Đi làm gì . Ở lại đây lo cúng giỗ, giữ mồ mả ông bà ...

- Nếu vậy thì tụi con cũng không đi .

Sau cái hôm nói chuyện với con trai về vấn đề đi hay ở . Bà mẹ càng ngày càng trầm tư. Cái vẻ bất ổn hiện rõ trên khuôn mặt già nua. Mái tóc dường như lại trắng thêm nhiều . Trong tâm tư bà một cuộc đằng co vô cùng quyết liệt : đi là bỏ hết, ở thì tội cho con cho cháu, suốt đời sẽ chẳng bao giờ góc đầu lên được . Bà thức trắng nhiều đêm, con người gầy ốm hẳn đi . Những lúc bà để ý thấy hấn buồn bã, thờ ngẩn, thờ dài và những lúc thấy vợ chồng hấn thăm thì to nhỏ, bà buồn đứt ruột, bà biết chúng muốn đi, nhưng trở ngại chính là bà . Bà thấy thương chúng quá. Một hôm hấn vừa đi làm về . Bà gọi hấn vào phòng , trao cho hấn một gói nhỏ rồi nói :

- Mẹ quyết định rồi, mẹ cùng đi với các con . Đây là số vàng mẹ còn dành dụm được , con cầm lấy thêm vào mà lo mua chỗ .

Hấn mừng đến chảy nước mắt , nghẹn ngào đến ú a ú ớ . Hấn mở chiếc khăn ra, trả lại cho mẹ hai miếng vàng lá :

- Con mượn mẹ bao nhiêu là đủ rồi. Còn đây mẹ cầm lại phòng thân .

Những ngày tháng chờ đợi rồi cũng qua . Đã tới ngày xuống bến . Bàu sô ém gia đình hấn và một số người lạ hoắc ở bờ một con rạch miệt Quán Chim, Long Thành . Mọi người đều hồi hộp lo âu, dù biết chắc là chủ tàu đã mua bến, nhưng biết đâu ... , nào ai học được chữ ngờ . Chẳng ai dám nói chuyện, chẳng dám ho he, húng hắng, tất cả núp trong những lùm cây, ngồi thu mình êm như những gò mối nhỏ . Trời chập choạng tối, một chiếc ghe trờ tới, mọi người nhào ra leo lên . Những người khoẻ mạnh thì nhanh chân lên trước . Đột nhiên một tràng súng AK nổ dòn, chiếc ghe vội vã phóng đi . Hấn la lên :

- Còn mẹ tôi chưa lên, chờ chút đi .

Nhưng chiếc ghe như không nghe hấn gào cứ chồm về phía trước bỏ bà cụ già và vài người nữa ở lại giữa đêm khuya.

- Cho tôi xuống, cho tôi xuống ...

Chiếc ghe đã ra xa bờ . Hấn ôm mặt khóc nức nở :” Mẹ ơi, mẹ ơi ...!!!”

Và thế là mẹ hấn đã rớt lại . Bà không bị giam giữ. Bà về lại ngôi nhà, nhìn cảnh vắng tanh nhớ con, nhớ cháu, bà bị tâm bệnh, vài năm sau thì bà mất . Ngày bà mất hấn không về được. Hấn chỉ nghe tin . Hấn ngẩn ngơ mấy tuần buồn mà không khóc ra được . Từ đó hấn luôn trách mình và mang mặc cảm “đứa con bất hiếu” . Hấn thường nói với mọi người :” Tôi có tội với mẹ tôi . Tôi chẳng xứng đáng là con trai của mẹ .”

***

Từ cái ngày xuống bến trắc trở đó, tâm trí hấn mất thăng bằng, nên tánh khí thay đổi bất thường . Hấn hay cau có, gắt gỏng . Chỉ cần một chuyện nhỏ như cái móng tay trong gia đình làm gai mắt hấn là sầm sét nổi lên ngay . Tội cho vợ con hấn dung không mà hứng chịu những cơn mưa bão , trái gió trở trời cứ xảy ra như cơm bữa . Bạn bè hấn thấy cũng ái ngại, khuyên lon

hắn hoài , nhưng cũng chỉ như nước đổ lá khoai .Miết rồi bạn bè cũng mất, chả còn mấy ai lui tới với hắn nữa . Hắn bị xua vào nỗi cô đơn. Những uẩn khúc nghẹn cứng trong từng thớ thịt không nơi giải bày, nó ứ lại, nó phồng lên như những huyết đạo bị bế tắc không được khai thông . Có những lúc hắn ngồi thừ ra một mình, rồi có những lúc hắn nói lảm nhảm một mình. Hắn chưa phải là điên , nhưng hình như cũng có họ hàng đâu đó xa xa .. Những lúc tỉnh táo, hắn cũng biết thương vợ, thương con lắm . Hắn chợt nhận ra là hắn quá đáng . Như lúc này chẳng hạn . Hắn nhớ lại sáng hôm qua, lúc đưa con gái út đi học, nó hỏi hắn :

- Bố à thứ hai tới là lễ tình nhân đó bố
- Lễ tình nhân thì sao ...?
- Thì bố đã mua quà gì cho mẹ chưa ...
- Quà cáp gì, nhiều chuyện ...

Đưa con gái xụ mặt xuống im lặng . Giờ nghĩ lại thấy thương nó quá . Nó nói đúng mà , đã bao năm nay hắn quên phéng cái ngày lễ tình nhân , quên cả mình có một cô vợ đã mười mấy năm rồi cùng chia ngọt xẻ bùi, cùng gian lao, cùng hoạn nạn .

- Bố ơi ngày mai lễ tình nhân rồi .

Hắn nghe văng vẳng tiếng con gái hắn nhắc. Hắn tươi cười đứng lên giữa nhà đông dặc :

- Chiều nay Bố mời cả nhà đi nhà hàng, mình ăn mừng lễ tình nhân, hà hà ...Có ai hưởng ứng không ?

Hắn nghe thấy tiếng vợ hắn nói nho nhỏ trong bếp :

- Con ra xem thử có phải là Bố không ? Mẹ thấy không giống bố con tí nào .

Đưa con gái lớn chạy ra, cong tròn hai ngón tay đưa lên mắt dòm bố, cười lớn :

- Đúng là bố rồi mẹ ơi . Hoan hô bố, hoan hô bố .

Thế là cả nhà kéo nhau đi nhà hàng . Trước khi nhập tiệc, hấn rút trong túi ra một cái hộp, rồi trao cho vợ :

- Quà cho em ...

Vợ hấn một giây ngỡ ngàng, cảm động quá, hai giọt nước mắt ứa ra , lấp lấp :

- Có phải thật sự là mình không ? Có đúng là anh của em không ...?

Hai đứa con thì nhao nhao lên : Mở ra xem đi mẹ, mở ra đi ...

Vợ hấn tay rung rung mở nắp hộp ra : một bộ dây chuyền, bông tai, nhẫn ...Diamond , chiếu sáng, óng ánh .Vợ hấn ôm vào ngực, mắt nhắm lại như tận hưởng nỗi sung sướng dâng trào :

- Mình tốt với em quá ...

Thấy vợ vui hấn cũng khoái chí:

- Thì anh là cái eo biển... bình yên, để cho mình và các con núp gió đó mà ...

Hai đứa nhỏ giành phần đeo bông tai, dây chuyền cho mẹ . Còn nhẫn thì chúng nhường phần cho bố . Những lời chúc tụng và những ly rượu vang được nâng lên . Bữa cơm gia đình thật vui, thật đầm ấm . Hấn uống thêm beer. Gia đình hấn đã lâu rồi không được vui như thế .

Khi về tới nhà thì hấn đã say quá , vợ hấn dìu hấn nằm trên ghế sofa, lấy khăn nóng lau mặt cho hấn :

- Mình uống ly nước chanh cho nó già rượu nha .

Hấn giọng lè nhè :

- Say đâu mà say ...hừ ...say hồi nào ...

Hấn níu tay vợ hấn :

- Nay tôi nhắc bà nha , kỳ tới ...mà ...mà về Việt Nam bà ...đừng có ....làm bộ bỏ quên lại đó cái sợi dây ...chuyền, cái ...cái nhẫn ...hột xoàn ...hừ ... hừ ...

Vợ hấn thừ người ra, nước mắt trào dâng , sụt sùi :

- Eo biển ...eo biển vẫn...không bình yên .

Hai đứa con gái chạy lại ngồi bên mẹ, ôm mẹ . Ba mẹ con ôm nhau.

Lê Du Miên

Gánh Xiếc Ngày Xưa

Khu chợ huyện hôm nay có phần nhộn nhịp hơn mọi ngày . Tiếng trống dồn dập như trống lân, tiếng thanh la kêu beng beng và tiếng lũ trẻ ở xóm gần chợ gọi nhau ơi ới, vừa gọi vừa chạy về khoảng đất trống ở cuối chợ, nơi đang có một đám đông vây quanh .

Vinh đẩy cánh cửa bước ra ngoài, theo sau Vinh là con Tô to lớn, con chó bẹc giê mà ba cậu đã mua lại của một người quen, ông ta làm thầy "xu" trong đền điền của người Pháp . Giống chó Pháp lai Ăng lê, lông mượt và rất khôn .Ba Vinh thích con Tô lắm, kể từ ngày có nó , lũ trẻ con trong xóm cũng kiêng nể phần nào , chúng không dám lén phéng tới gần nhà phá phách những chậu kiềng của ông , hay trèo rào vào hái trái cây ...Đối với Vinh con Tô như một lá bùa hộ mạng, đám trẻ hung hăng ngày nào hay bắt nạt cậu giờ thấy cậu chúng im thin thít chẳng dám hó hé .

Vinh cùng con Tô lững thững đi theo bọn trẻ về phía đám đông . Đám đông vỗ tay, cười nói luyên thuyên . Vinh lách người chen vào . Trước mặt Vinh là một vòng tròn lửa đường kính khoảng một mét ,những ngọn lửa được đốt bởi những đùm giẻ thấm dầu , đối diện với vòng tròn lửa là một con chó nhỏ

nhấn trông rất dễ thương . Người đàn ông có khuôn mặt xương xương, nước da đen xạm, giơ cao những bịch thuốc dán rồi bước quanh đám đông :

- Đây là loại thuốc dán da truyền, rất hiệu nghiệm, bà con cô bác trước khi xem con Milu nhảy vòng lửa giúp vui , xin hãy mua thuốc dán hiệu con bìm bịp . Mua một tặng một , đau đâu dán đó ...

Vừa nói ông ta vừa lấy bàn tay vỗ mạnh vào lưng : "Đau lưng dán cái lưng". Vỗ vào bụng : " Đau bụng dán cái bụng " ...Bảo đảm chỉ trong giây lát là hết đau ...không hết đau không lấy tiền ...Rồi ông ta chỉ về phía đám đông :

Bên này cô hai mua một bịch", bên kia ông ba mua hai bịch" .Đến lúc này Vinh mới để ý tới cô bé có mái tóc đuôi gà, hình như là con gái của ông bán thuốc , cô bé bung rở thuốc dán đi một vòng, có dăm ba người mua ...Vinh cũng mua, chẳng phải vì cậu cần thuốc dán mà vì cậu muốn làm quen với cô bé thì phải :

- Này mua một tặng hai nhé .

Cô bé có mái tóc đuôi gà kéo rở thuốc lại, tròn xoe đôi mắt nhìn Vinh :

- Ý ...Đâu được chứ , Tía em đã bảo mua một tặng một thôi mà ...

Vinh chợt bật cười với dáng điệu của cô bé, dáng điệu hết sức trẻ con mà dễ thương ghê đi . Vinh ngần ngừ ...;" Thì mình cũng đâu có lớn hơn ai ..."

- Này ...anh có mua không , một tặng một thôi đó .

- Mua , mua chứ ...

Vinh nói vội như sợ cô bé không bán nữa vậy ...Vinh cầm bịch thuốc dán mà ngơ ngẩn, chả biết rồi đây sẽ làm gì với gói thuốc này ...Đang hồn phách xiêu vẹo chín tầng mây thì tiếng người bán thuốc lại vang lên :

- Cám ơn bà con cô bác, ai chưa mua xin chút nữa mua dùm ...Bây giờ để con Milu nhảy vòng lửa cho bà con coi chơi .

Nói xong ông ta tiến lại gần con Milu xoa đầu nó : " Milu múa lửa cho đẹp nha ...ngoan" . Con Milu như hiểu ý của chủ, nó nhồm người lên ra vẻ lầy

điều bộ, nhún mình phóng qua vòng tròn lửa đang cháy ngùn ngụt .Lác đác vài ba người vỗ tay, đám trẻ thì reo hò ầm ỹ cổ vũ . Sau khi biểu diễn xong, con Milu đi một vòng lúc lắc cái đuôi ra vẻ cám ơn, cám ơn bà con đã khen thưởng , rồi nó quay về nằm dưới cái bàn gỗ . Vinh không để ý tới những trò biểu diễn nữa mà đôi mắt cậu cứ bám sát cô bé tóc đuôi gà . Một cái gì vừa thức dậy trong con người của Vinh , một cái gì vô hình nhưng mãnh liệt đã làm nhũn con người thường ngày hay phá phách, nghịch ngợm của cậu . Một bùa phép đã mở mắt cậu để cậu nhận ra một Eva hiện hữu trên đời .Một tiếng sét, tiếng sét giữa trời không mưa .

- Bà con cô bác trước khi coi chú khỉ Tito chạy xe đạp, xin giới thiệu với bà con một loại thuốc xoa, làm tan máu bầm ...

Để chứng minh hiệu quả của thuốc , ông ta dùng một khúc gỗ đánh mạnh trên bắp thịt tay tạo thành một vết bầm và dùng thuốc xoa vào đó ...máu bầm tức khắc tan ngay . Nhiều người trầm trồ khen thuốc hay .

Buổi hát xiếc vừa chấm dứt , mọi người lần lượt ra về, chỉ còn Vinh và con Tô là chần chờ nán lại . Vinh đứng đó nhìn đôi tay cô bé có mái tóc đuôi gà thoăn thoắt dọn dẹp dụng cụ đồ nghề, con Tô cũng chạy lăng xăng theo con Milu, nó đưa mõm ngửi ngửi quanh mình con Milu, còn con Milu thì như là e lệ rụt rè quắp đuôi lại, không dám nhìn thẳng con Tô . Chắc là chúng đang chào hỏi và làm quen với nhau, một lúc sau con Tô lấy đầu dụi dụi vào mình con Milu, con Milu chừng như cảm thấy nhột nên nhảy cẫng lên thế là chúng đã đùa dờn với nhau như đã quen từ lâu . Vinh trông theo hai con chó mà thèm, ước chi mình và cô bé tóc đuôi gà cùng được như thế ...

Và cứ như thế có hơn mười ngày, ngày nào Vinh và con Tô cũng ra xem gánh xiếc, ngày nào Vinh cùng mua thuốc dán bó đầy ngón kéo bàn học , ngày nào Vinh cũng mong được gặp cô bé tóc đuôi gà , nhìn nhau cười một cái ...thế là đêm đó ngủ ngon, chẳng hiểu tại sao trước đây trong lớp học có

thiếu gì cô gái xinh đẹp, tiểu thơ đài các mà Vinh chưa hề có cảm giác là lạ như hôm nay, như ngày đầu tiên ghé xem gánh xiếc nhà quê này . Con Tô coi bộ còn vui hơn Vinh nhiều, nó tự nhiên hoạt náo hơn khi gặp con Milu chả bù cho những lúc nó nằm ở nhà thờ dài thườn thượt .

Cuộc vui nào rồi cũng qua mau . Vinh biết sáng mai gánh xiếc sẽ dọn đi , suốt đêm rồi Vinh không ngủ . Con Tô hình như cũng biết ngày mai con Milu đi rồi , nó cứ chạy ra cửa rồi lại chạy vào nhà, chạy ra đằng sau rồi lại chạy về đằng trước , mắt nhìn xa xa . Con Tô làm cho Vinh đã nao nao lại càng thêm xốn xao trong lòng . Vinh đang chuẩn bị những câu nói từ biệt ngày mai : " Cô bé tóc đuôi gà ơi, biết chừng nào mình gặp lại nhau đây ? Tóc đuôi gà đi xa rồi có nhớ Vinh không ? Vinh thì chắc là nhớ tóc đuôi gà chết đi được ..." . Đại khái là những câu vớ vẩn như vậy . Đêm rồi cũng qua, tiếng gà gáy rộn ràng mấy chập , Vinh mong cho chóng sáng, cậu đang tưởng tượng cô bé tóc đuôi gà cũng thức trắng đêm nay , Vinh mơ màng và ngủ thiếp đi . Khi tỉnh dậy thì trời đã sáng , Vinh vội vã xô cửa chạy ra ngoài, con Tô cũng chạy theo bèn gót . Vinh đẩy cánh cổng nhìn ngơ ngác . Một chiếc xe bò chất đồ đạc ngổn ngang vừa đi khuất, Con Tô ngẩng cổ lên "Gâu gâu, gâu ..." như gọi con Milu . Tiếng con Milu nghe vắng vắng yếu ớt đáp lại ...

Vinh thần thờ nhìn theo con đường dài . Nắng sớm reo vui như mọi ngày , nhưng trong lòng Vinh nắng như vừa vụt tắt , hoàng hôn bắt đầu ngay từ buổi sáng . Một lời chia tay không kịp nói , cả cái tên cô bé cũng chưa kịp hỏi ...Vinh lẩm bẩm : "Em tóc đuôi gà ...", rồi lững thững bước vào nhà ngòi bệt bên thềm, con Tô buồn thiu nằm gác mõm lên bàn chân Vinh . Người và vật cùng một tâm sự như nhau ...Chợ sáng nay sao vắng vẻ vô cùng.

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Hoá Bướm Muộn Màng (Thà một phút huy hoàng)

Hắn quê ở Thái Bình . Quê hắn nghèo lắm . Miền Bắc nước ta chỗ nào cũng nghèo , nhưng cái huyện Thư Trì của hắn thì có lẽ lại nghèo hơn cả . Bước ra ngõ là gặp nghèo rồi , vì trên trán ai cũng lơ mờ hẳn lên cái chữ “nghèo” to tởm . Nhiều lúc cứ tưởng cái mắt mình hoa , đưa tay dụi đi, dụi lại, mở to ra nhìn cho thật kỹ , hy vọng là không còn thấy chữ ...”nghèo” quái ác ấy nữa . Nhưng ma mãnh làm sao trên vầng trán mọi người những nếp nhăn vẫn cong queo viết thành cái chữ ...”nghèo” . Ở nhiều nơi khác thì cái hàm răng nó tỏ cáo cái nghèo . Nghèo quá nhai độn ngô khoai hoài nên cái hàm răng nó cứ đưa ra . Nghèo nó luôn đi đôi với khổ . Nhà hắn đã khổ ba đời . Đó là những đời cận đại còn biết được . Có khi là khổ nhiều đời hơn nữa không chừng . Cái khổ nó lại hay song hành với cái dốt . Cả đời vất vả, có khi phải đi ở đợ , đâu có học hành gì mà không dốt . Hắn dốt đặc cán mai , chỉ biết mỗi chữ thập để ký tên . Chữ này là do thủ trưởng của hắn dạy . Hồi mới biết ký tên như vậy hắn mừng ghê lắm đi khoe vung tí mẹt, nhưng khổ nỗi trong cái tập thể của hắn có đến hơn một nửa cũng biết... ký tên như hắn .

- Ôi ...Cái này thì lạ gì . Tao cũng biết .

- Tao cũng biết ...

- Tao cũng biết ...

Thì ra nhiều người biết quá nên hấn tiu nghỉu, cái mặt cứ thuần thuần thuật ra. Từ đó hấn không khoe mình biết ký tên nữa .

Năm lên mười hai hấn đã tình nguyện xung phong đi B . Đi B sẽ được ăn no hơn ở nhà . Trong xóm hấn cũng khối thằng cùng lứa tuổi hấn ra đi . Ngày hấn ra đi mẹ hấn khóc sụt sùi , nhưng hấn thì vui như tết . Nói thế để cho người ...giàu hiểu thôi , chứ mười hai năm sống vất vưởng ở trên cái cõi đời này , hấn chưa hề biết tết vui như thế nào . Quanh năm khổ rách áo ôm ăy mà. Cả đời hấn chưa biết miếng thịt heo, thịt bò nó ngon ra làm sao . Hấn chỉ biết mỗi thịt chuột , nhất là vào mùa nước lụt, hấn theo mẹ bơi thuyền vào những rừng tre để đâm chuột . Những con chuột chạy lụt leo lên ngọn tre, thế là mẹ hấn lấy cái đồng đâm . Đi một buổi thì cũng kiếm được vài chục con , cũng đủ ăn liên hoan cho cả nhà ..

Hấn nắm tay mẹ mỉm cười :

- Mẹ vui lên đi chứ . Con đi B để “no” ...giải phóng ...Hấn nói ngọng chữ lơ thành ra chữ nờ,

Mẹ hấn kéo vạt áo nâu chùi nước mắt dặn dò hấn :

- Con nhớ phải biết “no” cho mình nhá ...

- Mẹ yên "chí" đi ....Con sẽ ...”no” mà ...

Và đúng như lời hấn hứa với mẹ , trong suốt thời gian hấn đi bộ đội , hấn chỉ chú tâm đến cái “no” thôi . Mắt hấn nhanh như cắt , hấn nhìn thấy đồ ăn ở bất cứ nơi nào hấn đi qua, nơi nào hấn dừng chân ngay cả ở giữa rừng già , từ củ mài, củ nâu , con rắn, con ngoé ... Có lần hấn suýt chết vì ham ăn đấy . Chả là buổi sáng đoàn quân đang đi chuyển trên đường mòn Trường Sơn thì có báo động khẩn cấp : B52 sẽ tập kích . Đoàn quân dừng lại kiểm chỗ ẩn núp . Nhưng ngay lúc đó hấn trông thấy một con kỳ đà to bằng cườm tay đang bò bên khe nước . Thế là cái bụng hấn bảo hấn là phải vồ cái con kỳ đà này trước ... Hấn phóng nhanh về phía con vật , đưa tay chụp lấy cái đuôi nó

ghì kéo . Con kỳ đà bám chân vào gốc cây rất chặt . Hấn đang say sưa kéo thì những tiếng nổ long trời lở đất kéo dài như sấm gầm ngay sát hấn . Người hấn tung lên ... Mọi người nhìn thấy ai cũng nghĩ là hấn chết rồi . Nhưng một lúc sau hấn lồm cồm bò dậy , máu ứa ra từ hai lỗ tai , từ mũi . Hấn vơ đại nắm cỏ bỏ vào miệng nhai rồi đút nút vào lỗ tai, lỗ mũi để cầm máu . Đúng là trời sanh voi, sanh cỏ ... Vậy mà hấn cũng sống và lết dọc đường Trường Sơn mò vào tận trong Nam được . Có điều hấn bị nghễnh ngãng , có lúc hấn nghe, lúc không . Hấn bảo đôi khi nghe người ta nói , cứ ù ù như tiếng máy bay .

Năm một chín bảy mươi lăm hấn vừa tròn mười lăm tuổi , hấn theo đoàn quân, xóc xa xóc xếch, quần rách đến đầu gối, vào chiếm giữ Biên Hoà . Hấn choá mắt khi nhìn thấy thành phố nguy nga , nhà cao cửa rộng , xe cộ tấp nập ... chả bù cho cái cảnh vắng tanh, với một ít căn nhà tầng còn sót lại từ thời Pháp của thủ đô Hà Nội, mà ngày hấn lên đường xuôi Nam đã có dịp đi ngang . Hấn lúc đó cũng như đồng đội cho là những toà nhà cao tầng đó là những sở chỉ huy của địch , ăng ten TV là những hệ thống máy điện đàm , nên đã có những tay ngổ dương cao khẩu B40 nã đạn vào những căn nhà đó . Hấn càng ngày càng say mê cái cảnh phồn hoa đô hội của miền Nam quên cả trở về thăm gia đình ở cái huyện nghèo nàn ngoài Bắc .

Mẹ hấn thì mong hấn biết chừng nào . Ngày hoà bình mong con còn sống trở về , nhưng mãi chả thấy con đâu .. Hỏi thăm chả ai biết tin tức gì của hấn cả vì những đứa bạn ra đi cùng với hấn thì đã chết sạch , chẳng còn mộng nào sống sót . Lâu dần bà và gia đình cứ nghĩ là hấn đã vui thây ở đỉnh núi nào rồi. Như mọi người miền Bắc, Bà vẫn cái cảnh cơ hàn như xưa, thậm chí lại còn cơ cực hơn trước . Người ta bắt đầu kiếm đường vượt biển, không chỉ trong Nam mà ngoài Bắc cũng rộ lên phong trào trốn ra nước ngoài. Một tối bà cùng đứa em gái của hấn đang đánh đập, mò cua ở ven sông thì bị một

chiếc ghe máy bắt lên ghe và chở đi . Bà sợ quá van lơn xin họ tha mạng, nhưng họ bắt hai mẹ con bà ngồi im , không được nói gì cả ...Mấy ngày đêm bà thấy là chiếc ghe đang lênh đênh trên biển cả . Có tên hạch sách bà về tiền bạc ...bà nghĩ thì ra đây là bọn cướp, chúng tưởng mình có tiền nên bắt cóc mình để trấn lột . Bà bảo bà nghèo lắm làm gì có tiền . Có đũa đòi quăng mẹ con bà xuống biển cho nhẹ ghe , đưa thì can ngăn ... Cuối cùng thì chiếc ghe đã tấp vào Hồng Kông , bà nghe bọn ...cướp reo mừng :
Tới rồi, thoát rồi ...Hồng Kông đây rồi .

***

Sài gòn những năm sau ngày vận nước đổi thay , ngoài mặt thì ra vẻ êm ả, bình thản nhưng bên trong thì âm đạm thê lương , đi tới đâu cũng chỉ thấy tiếng thở dài và những khuôn mặt trầm ngâm, người ta không còn cởi mở với nhau như xưa nữa, mọi việc dự tính và ngay cả những ý nghĩ trong đầu người ta cũng giấu nhau, không ai dám thổ lộ. Miền Nam bị bao trùm bởi một không khí nặng nề, căng thẳng . Mọi người đều hồi hộp , lo âu. Người thì chạy ngược, chạy xuôi, lo tìm đường trốn ra nước ngoài, người thì lo tìm cách tẩu tán tài sản, làm như mình cũng là dân vô sản như ai . Kẻ thì tay nải lên đường tập trung cải tạo. Tất cả đời sống đã đảo ngược trong cái hỗn độn, vô tổ chức, vô chính phủ . Những cái băng đỏ trên cánh tay đứng đầy ở những ngã ba đường, ở những nơi được gọi là công sở . Những ông Cách mạng 30 đã tác oai , tác quái trên đám dân lành vô tội . Người ta sợ mấy ông này hơn sợ cọp . Những hiềm thù xưa được mang ra thanh toán . Khỏi người đã chết oan mạng bởi những ông này ....Những trai thanh gái tú một thời của miền Nam đã có những lúc chớ hê dám lộ mặt ra ngoài . Những mái tóc dài nghệ sĩ của các chàng trai bị ủi một đường tông đơ từ sau ót ra tới trước trán, trông hê không chịu nổi . Những ông quần pát , rộng, điệu dàng của các cô gái bị xẻ một đường lên tới háng, giữa thanh thiên bạch nhật đông người .

Các cô bước đi thất thểu, vừa đi vừa túm cái quần , mặt đỏ sượng sùng bên tiếng cười đầy chế riễu thù hận . Những mái tóc, những ống quần vô tội , vô tri mà còn bị trù dập đến tận cùng như vậy , nói chi đến con người. Hấn ngụp lặn trong cái thế giới hỗn tạp đó , hấn làm đủ mọi công việc, thương vàng hạ cám để mong có tiền. Từ trong bóng đêm tăm tối hấn bước ra ngưỡng cửa của ban ngày , cái gì cũng mới lạ, cái gì thấy cũng ham, cũng thích, cũng muốn vơ vào mình trong lúc bàn dân thiên hạ sống lâu năm ở đây thì dừng dưng, lãnh đạm.

Sau vài năm hấn đã kiếm được một mớ tiền , hấn nghĩ phải về thăm nhà một chuyến, để khoe với xóm làng , hấn đã sắm được đủ cả , nào là đài, là đạp, là đồng ....Hấn tay xách nách mang, vác chiếc xe đạp lên vai lội bộ từ bến xe huyện về nhà . Đường về nhà hấn lầy lội lắm , hấn sợ chiếc xe bị bẩn, dính bùn ...nên phải làm như vậy . Về tới nhà , bà con hàng xóm đổ xô tới , xít xoa khen cái xe đạp kiểu Sài Gòn coi bánh keng hơn xe Trung Quốc , cái đài nghe to ...tiếng nói cứ oang oang. Từ khi hấn về quê, căn nhà vốn vắng vẻ thường ngày đã trở nên nhộn nhịp. Mỗi tối sau một ngày kiếm ăn vất vả , bà con trong xóm lại tụ tập ở nhà hấn để nghe đài, nghe nhạc và chuyện trò râm ran.

Hấn về nhà đã không gặp được Mẹ và em gái , chỉ gặp có người anh . Anh của hấn cho biết Mẹ hấn và em gái hấn đang sống ở Mỹ ...Hấn bảo với anh hấn :

- Đi Mỹ làm gì chứ . Ở Mỹ cao lắm thì cũng như ở Sài Gòn thôi . Sài Gòn hết ý anh à . Em tính đưa anh vào Sài Gòn ...bỏ cái chốn nghèo mạt rệp này đi anh ạ .

Thế là anh em hấn khăn gói vào Sài Gòn , gom góp tiền bạc mua được một chiếc xích lô, thay phiên nhau đạp . Trong Nam dù sao cũng dễ kiếm cơm hơn . Hấn tiếc đứt ruột là hấn đã bị gạt ra ngoài, tổ chức không còn dùng hấn

nữa vì cái bệnh nghễnh ngãng của hắn , cũng tại hắn cả mà , đói cái bụng làm chi để ...bây giờ đi đập xích lô . Nếu không thì biết đâu hắn lại chả kiếm tiền dễ như trở bàn tay . Hắn không giàu có như vài tên đồng đội cũ nhưng nhờ biết dè xẻn, nên cũng sống qua ngày . Đập xích lô được mấy năm thì hắn chuyển nghề vì có viện trợ từ nước ngoài . Số là những năm gần đây hắn mò tới cái lớp học xoá nạn mù chữ, nên cũng gom góp được ít chữ thánh hiền , hắn thấy cái nghề nhàn hạ , không cần vốn liếng mà dễ kiếm tiền nhất là nghề ...thầy bói . Thầy bói chỉ ngồi ...nói thôi là tiền vào rồi . Hắn có tật lẳng tai nên ông trời cho hắn cái miệng . Cái miệng hắn dẻo quẹo, hắn ba hoa chích chòe rất hay . Mấy bà, mấy cô mà đến với hắn , nghe hắn bói thì ôi thôi ...hắn có nói nhăng nói cuội gì các cô , các bà cũng cho là đúng cả .

Hàng xóm thường bảo với hắn :

- Anh nói hay quá ...Chim trên cành còn phải sa xuống . Tiền trong túi người ta còn phải bỏ ra ...

Hắn cười khoái chí :

- Mình làm cái nghề này thì phải như vậy mà ...Nói để có tiền , tội gì không nói hề hề hề ...

Hắn đã dẫm lần bị chính quyền khu xóm cảnh cáo, hăm đe bắt bỏ tù vì tội bói toán nhảm nhí này, nhưng hắn ý là thương phé binh nên hắn cóc sợ ai cả .

Cuộc đời hắn có vẻ càng về già càng thấy đỡ . Hắn đã tậu được một căn nhà nho nhỏ ở khu chợ Phúc Hải, thành phố Biên Hoà , vợ con đề huề . Vợ hắn là người con gái thanh niên xung phong ngày trước , tình cờ gặp lại nhau ở nơi ...đất khách quê người . Cả hai đều không tìm được đối tượng nào khác nên đành gá nghĩa trăm năm với nhau . Vợ hắn hơn hắn năm , sáu tuổi gì đó , ngày xưa lúc còn ở trong rừng , hắn vẫn gọi là chị, xưng em ngọt xớt . Bây giờ theo vận nước đổi thay , cung cách xưng hô ngày cũ cũng đã thay đổi .

Cuộc đời tạm yên ổn cho đến một ngày.

***

Gần ba chục năm , cái đầu của hắn cũng theo thời gian mà lớn lên chút đỉnh . Hắn biết Sài Gòn không thể nào bằng Mỹ được . Một phần là do thân nhân của hắn nói với hắn về nước Mỹ, một phần là do những thước phim đài truyền hình VN chiếu lại cái buổi sáng kinh hoàng của biến cố 911 . Hắn nghe và nhìn thấy trên màn hình cái vĩ đại của nước Mỹ, một siêu cường về mọi mặt. Hắn nghĩ là dưới cái thể chế o ép hiện nay của nhà nước ta thì đất nước ta ngàn đời cũng chưa thể theo kịp. Hắn nảy sinh ra ý định muốn được chính mắt thấy , tai nghe về đất nước thiên đường này, xứ sở của những ước mơ. Là con người hầu như ai cũng mơ ước được một lần đặt chân lên đất Mỹ . Thế là hắn ngỏ ý cho Mẹ hắn và em gái hắn biết cái khát vọng to lớn của hắn :

- Mẹ ạ , con muốn một lần được đi lang thang trên đất Mỹ, được nhìn tận mắt những cái hay, cái đẹp của nước Mỹ ...rồi về chết con cũng vui lòng . Mẹ hắn thương hắn lắm , nên bà đã bảo em gái hắn lo thủ tục bảo lãnh cho hai anh em hắn qua Mỹ với diện du lịch . Hắn mừng rỡ lắm, thấp tha thấp thỏm chờ ngày phỏng vấn . Người anh đã được gọi phỏng vấn trước, nhưng bị từ chối . Hắn muốn rút tĩa kinh nghiệm :

- Họ hỏi anh những gì và anh trả lời ra sao mà bị từ chối vậy ?

- Họ hỏi tao : “ Hiện tại đang làm nghề gì ?” . Tao trả lời là tao đang ăn tiền hưu trí . Thế là họ trả lại hồ sơ không thêm hỏi tiếp nữa .

Hắn nằm suy nghĩ, tìm tòi một phương cách trả lời sao cho hữu hiệu. Hắn chạy tìm tham vấn ý kiến một số người . Chờ đợi mãi rồi cũng tới phiên hắn . Hắn ăn mặc rất chỉnh tề bước vào toà Tổng lãnh sự Mỹ . Hắn được hướng dẫn vào cửa dành riêng phỏng vấn khách du lịch . Hắn đưa lá thư mời qua ô cửa kiếng . Hai cô đầm còn rất trẻ nhìn hắn nở nụ cười :

- Chào ông . Ông tên là Lê du hí ?

Hắn không tin ở tai mình nữa . Rõ ràng là đầm Mỹ mà sao nói tiếng Việt sõi không thể tưởng . Họ nói tiếng Việt còn giỏi hơn cả mình nữa vì họ không nói chữ lờ thành chữ nờ như mình . Thế mới biết người Mỹ tài . Hắn lại có thêm một bằng chứng thuyết phục để thấy rằng nước Mỹ xứng đáng là một siêu sao ...

- Ông muốn đi du lịch Mỹ quốc ?

- Vâng ...

- Ông hiện giờ đang làm nghề gì ạ ?

Trúng tử rồi . Hắn tự nghĩ thế . Câu này ông đã học thuộc lòng rồi , ngu gì mà khai là mình làm nghề thầy bói, phải phịa ra một cái nghề ngỗng đang hoang cho nó oai phong , nên hắn trả lời ngay :

- Tôi có một trại nuôi heo . Heo giống có , heo thịt có , số heo rất đông nên phải mướn một số công nhân giúp việc, do đó tôi tự cho mình giữ cái chức giám đốc . Dạ , tôi là Giám Đốc trại nuôi heo cô ạ .

- Dạ thưa ông Giám đốc . Ông cũng thừa biết là ...nước Mỹ rất hoan nghênh những du khách ghé thăm, nhưng không hề mong đợi những người lợi dụng chuyến ghé thăm để ở lại luôn trên đất Mỹ ...

- Vâng tôi biết ...Tôi đời nào thềm ở lại Mỹ thưa cô. Vì cô biết đấy , Việt Nam năm 2003 rồi chứ đâu còn là năm 1975 hay 1978 đâu . Việt Nam bây giờ có khối những tên Tây , kể cả những tên Mỹ,từ xa xôi vạn dặm , còn muốn tới đây để ở , điển hình là cái phố Tây ba lô đó cô . Họ tới đây lập lên cả một con phố giống như dân Tàu đi tới đâu cũng có một cái phố gọi là Phố Tàu ... Tôi đang sinh sống ở đây thì dại gì mà bỏ đi . Tôi chỉ ghé thăm nước Mỹ và hy vọng có dịp tham quan một vài trại chăn nuôi của Mỹ để rút tía kinh nghiệm , chỉ thế thôi .

Hai cô đầm Mỹ cười toe toét , gạt gù ra vẻ đắc ý . Hắn thì như mở cờ trong

bụng tự nghĩ .” Mày trúng chiêu của tao rồi “

- Ông còn gì muốn nói nữa không ?

- Có một điều ...muốn nói nhưng lại ngại ...

- Đừng ngại gì thưa ông . Nước Mỹ là nước tự do ...

- Vâng thưa cô ...Tôi thật không vui lắm khi phải đứng trả lời những câu hỏi của cô . Đứng lâu nó mỏi cái chân. Tôi làm việc ngồi nó quen rồi. Toà Tổng lãnh sự đâu có nghèo đến nỗi không mua được một chiếc ghế cho khách ngồi ...

- Ồ ...Xin lỗi về những điều không được tiện nghi lắm ở đây . hoàn toàn vì vấn đề an ninh thôi ông ạ . Chúng tôi nhân danh nước Mỹ hoan hỉ chào đón Ông ghé thăm .

Thế là hắn được chấp thuận rồi . Hắn muốn nhảy cõn lên . Ước mơ của hắn sắp được thực hiện . Ở đời cái giả dối vẫn thường là những đường đao ngọt bén đánh gục đối phương . Cái giả dối, lừa bịp, đôi khi là con đường ngắn nhất để đi tới thành công . Thật quá trớ trêu và oái oăm thay . "*Con cái của bóng tối khôn ngoan hơn con cái của sự sáng* " là như thế

Hắn ra về thơ thới hân hoan . Không như thông lệ mỗi khi có việc đi Sài Gòn, hắn thường la cà chuyện vãn với vài người bạn thuở còn hàn vi , hôm nay hắn leo lên xe, chạy một mạch về tới nhà . Nhìn thấy hắn đẩy xe vào cửa , vợ hắn hỏi ngay :

- Sao ? Lại rớt rồi hả ?

- Nhìn cái mặt thế này mà lại bảo là rớt hả ...Mau chuẩn bị cho tôi vài cái va ly đi

- Hihihii. Thế là đậu rồi hả . Mình qua bên ấy lúc về nhớ mua cho em nhiều ....loại thuốc gội đầu nhé , cái loại thơm nhất nước Mỹ đấy ...

- Được mà , cứ lo chuẩn bị cho tôi đi , muốn cái gì cũng có ...

- Ừ ...Này ...nhớ mua cho em một va ly ...quần áo lót nữa nhá . Đồ lót của

Mỹ mặc nó mát chi lạ anh à ...Nó mềm ....

- Được rồi , có tất ...Nói nhiều quá ...

Hắn làm như là hắn sẽ đi ngay ngày mai . Vé máy bay chưa mua mà cứ tưởng mình đang ở đâu đó trên đất Mỹ rồi . Hắn mừng là sắp gặp lại bà mẹ tội nghiệp năm xưa thì ít , nhưng lại mừng vì mình sắp được du hí trên đất nước đứng hàng đầu thế giới thì nhiều . Hắn nhớ câu châm ngôn hồi hắn đi học lớp xoá nạn mù chữ : “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn . Phen này nhất định ông sẽ khá thôi , đồ thằng nào dám coi thường ông . Ông cũng giống như là đi du học chứ bộ chơi sao . Ai ở Mỹ về cũng đều tài giỏi cả ...không giỏi về học thức thì cũng giỏi về một vài lãnh vực khác “. Hắn trầm nghĩ như vậy .

Vợ hắn ồm ồm ôm hắn , âu yếm:

- Anh tài thật đấy ...

- Tài cái con mẹ gì ...

Rồi bàn tay hắn táy máy cùng với niềm vui đang rạo rực trong lòng , hắn nói ú ớ :

- Như cái này này ...” May hơn khôn, to ...mòng hơn đẹp mặt “. May thôi ...

Vợ hắn đẩy hắn ra :” Thôi đi ông .Già rồi còn nham nhở “. Nói xong bà vợ đi chuyển cái thân hình to béo ra phía nhà sau :

- Cơm nước sẵn sàng rồi , mình ăn cơm nhá .

Hắn mỉm cười : Gớm hôm nay mình có vẻ thực nữ thế , chả giống mọi hôm ...

Vợ hắn đánh trống lảng : Mình nên đi mua vé máy bay sớm đi , bây giờ còn rẻ , chứ nếu lọt vào dịp tết hay hè thì mắc lắm ...

- Ủ ...Tôi còn muốn đi ngay bây giờ . Tôi còn nóng hơn bà nữa kìa

Rồi ngày hắn lên đường cũng đã tới . Vợ hắn đóng cho hắn hai va ly đầy

những kẹo bánh, trà, hương vị quê nhà . Trước khi gia đình hấn leo lên xe ra phi trường . Máy người hàng xóm cũng ra đưa tiễn . Mỗi người nói một câu, chúc mừng có , nhắn gởi có :

- Nhớ khi về có quà cho chúng tôi nhá .

Hấn cười bắt tay mọi người :

- Có ...Mỗi người một chai dầu xanh ....

Hấn chia tay vợ con ở sân bay , xách cái túi bước vào nhà cách ly . Hấn ngoái cổ nhìn lại , thấy vợ con còn đứng thẩn thờ ngoài đó . Hấn đưa tay vẫy :” Đi chơi ít bữa thôi mà ...Bịn rịn làm chi ...Đâu có đi luôn đâu ...”

Vợ hấn đưa tay dụi mắt . Hấn biết vợ hấn đã khóc .Hấn lẩm bẩm :” Đúng là đàn bà mà,...đã từng là thanh niên xung phong , lăn lộn ở chiến trường mà sao lại yếu lòng thế “.

Hấn quảy quả bước nhanh theo đám đông , đi về phía quầy trình vé .

***

Hấn bước xuống phi trường LA vào một buổi chiều mưa giăng đầy trời .Nước mắt của trời và nước mắt của người hoà lẫn vào nhau khi hai mẹ con xa cách nhau hơn ba mươi năm mới gặp lại . Mẹ hấn ôm hấn mếu máo, giọng run run :

- Thằng cu Hí của mẹ đây ư ? Con đã lớn như vậy rồi sao ?

Trong tâm tư của bà , chỉ có hình ảnh cu Hí gầy gò, đen đúa lúc mười hai tuổi , bỏ bà mà đi Bộ đội thôi . Bà xoa đầu thằng con , bà nắm hai cánh tay thằng con, bà nhìn tận mặt thằng Hí như để tìm lại một vài nét thân quen ngày xưa , nhưng hình như bà đã không tìm lại được gì . Bà rút tờ khăn giấy chạm nước mắt :

- Ba mươi năm hơn rồi còn gì ...Ba mươi năm ,... biết bao là đổi thay .

Hấn chợt thấy xao động trong lòng khi hấn biết được mẹ đã già , chân tay khẳng khiu, da đã nhăn . Mẹ bây giờ trông sang trọng hơn ngày xưa , nhưng

còn đâu một bà mẹ khỏe mạnh , dải nắng dầm mưa, trơ gan cùng tuế nguyệt ngày nào . Hấn thấy thương mẹ quá . Hấn ghì chặt lấy mẹ , thì thào :

- Mẹ ơi , con thương mẹ . Ba mươi năm rồi con nhớ mẹ ... - Thôi mình ra xe về nhà đi . Về nhà đi rồi nói . Thời gian còn dài mà ...

Tiếng cô em gái hấn cắt đứt dòng xúc cảm của hai mẹ con . Mọi người ra xe về nhà . Trên con đường về nhà cái cảm tưởng đầu tiên của hấn về nước Mỹ là : Một hệ thống đường giao thông hoàn hảo tuyệt vời , xe đông như mắc cửi, phố xá dường như chỉ thấy xe mà chẳng thấy người .

Hấn không ngờ mình lại có những ngày tháng sung sướng như vậy . Ban ngày thì ăn uống, tiệc tùng , rượu Tây uống thoải thích, ban đêm thì thằng cháu dẫn đi ...du hí . Thằng cháu con đứa em gái hấn hình như học không giỏi , nhưng ăn chơi thì hết biết . Chỗ nào hấn cũng biết, chỗ nào hấn cũng từng ra vào . Một hôm thằng cháu thấy ông bác sau khi làm vài ly rượu mạnh , ngồi đờ đẫn nhìn qua cửa kiếng . Những hạt mưa róc rách gõ trên nôi nhớ làm ông bác buồn thiu . Ông bác nhớ nhà , nhớ mẹ vợ già béo mập ở quê xa .

- Bác à ...Làm gì mà ngồi buồn thế .

Thằng cháu nói tiếng Việt ngọng cứng . Hấn nghe thấy phát cười .

- Ủa ...Nhớ nhà ...

- Thôi ..., để tối nay cháu dẫn bác đi coi ...múa cưỡi truồng ...bác xem bảo đảm bác hết nhớ nhà ...

- Và tối đó hai bác cháu đi chơi mãi tới khuya mới về . Trên đường về thằng cháu hỏi ;

- Sao bác ...thế nào ...được không ?

- Hết xảy ...Mày biết không lúc tao bỏ một đồng ra trước mặt, con bé nhảy ngay lên bàn ...ấn sát ...vào mặt tao . Tao muốn ...nhưng nhớ lời mày dặn là đừng có đụng vào người nó , chỉ nhìn thôi , nên tao cắn răng tao chịu ...

Thằng cháu cười ngất : Bác nhớ nhá , đừng sờ vào nó . Tụi bảo vệ nó bắt ngay đó .

Một tối thằng bé hứng tình thế nào chở ngay ông bác đi tìm bò lạc . Khi đón được bò rồi , ông bác chui lại băng ghế sau xe ngồi cạnh con bò non . Thằng cháu lái đi tìm phòng trọ . Ngồi trên xe con bò non mân mê hấn làm hấn đỡ dẫn cả người . Có lúc con bò cười sằng sặc ...Thằng cháu hỏi :” Mày cười chi vậy ?” . Con bò nói xí xồ xí xào . Thằng cháu thông dịch lại là : Nó nói củ cà rốt của bác còn non, nhỏ xíu à ....

Xe đã tới motel . Ba người bước vào phòng . Con bò ra dấu đòi tiền

- Nó đòi lấy tiền trước bác ạ .

Hấn móc bóp ra định trả tiền , nhưng hời ơi mấy trăm bạc trong bóp không cánh mà bay đi đâu mất . Thằng cháu biết ngay là con bò đã dở trò rồi . Nó lột hết quần áo con bò ra khám xét , nhưng không tìm thấy gì . Con bò thì cứ luôn miệng chối bai bãi là nó không có lấy . Thằng cháu tức quá tính làm mạnh . Nó nắm tóc con bò , đẩy con bò ngã xoài trên giường . Hai bác cháu ngớ người ra , khi mái tóc của con bò còn nằm nguyên trên tay thằng cháu . Thì ra con bò mang tóc giả , và những đồng bạc con bò lấy dấu trong mái tóc giả ấy rơi tã lả trên nền nhà ...Hấn tịch thu mái tóc làm kỷ niệm .Hai bác cháu ôm bụng mà cười , con bò đầu trọc lóc nằm tênh hênh .

Hấn nghĩ không biết bọn gái chọi bên quê nhà có ...điểm thú vị vậy hay không ?

Một lần khác cũng đi bắt bò . Hấn vớ được con bò thơm phưng phức . Hấn đã có kinh nghiệm rồi nên hấn luôn để ý đến cái bóp tiền . Khi vào tới phòng trọ . Con bò đòi tiền . Hấn đưa tiền . Con bò vút cho hấn cái bao cao su và ra dấu cho hấn ...thoát y và nằm chờ, nó vào phòng tắm . Hấn nằm chờ hoài , chờ cả tiếng đồng hồ cũng chả thấy con bò ra ...Hấn bực mình tong cửa phòng tắm , nhưng phòng tắm trống trơn . Con bò lấy tiền xong đã lĩnh đi

mất theo ngõ ngách đằng sau . Hấn về kể cho thằng cháu nghe . Hai bác cháu vừa tức vừa cười khi .

Nói tới chuyện thằng cháu dẫn bác đi ăn chơi thì ôi thôi kể mãi cũng chả hết . Hấn dẫn cả ông bác đi tắm khỏa thân nữa . Vào bãi tắm hấn đâu dám cởi tuốt tuốt vì mặc cảm ....Hấn đeo đôi kính râm ngấm nhìn thoả thích từ ông già bà cả cho đến các cô chồi non mơn mớn .

Hấn thấy cứ ăn chơi như vậy thì cuộc du lịch hoá ra vô bổ nên hấn nghĩ muốn kiếm việc đi làm thêm . Em gái hấn quen vài chợ của người Việt , nên đã xin cho hấn cái chân bốt vác . Cứ theo khách hàng , chất hàng lên xe phụ cho họ . Công việc thật nhàn hạ . Chủ chợ trả tiền mặt . Hấn hy vọng sau sáu bảy tháng ngao du ở xứ Cờ Hoa này, khi trở về cũng có một số vốn kha khá . Hấn nhờ cái miệng và cái nghề thầy bói nên thu hút cảm tình của những nhân viên chợ một cách dễ dàng . Trong số này có cô Hoa Hà người Hải Phòng , thành phố hoa phượng đỏ , cũng mới vừa qua Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình, chồng bảo lãnh . Chả biết tình cảm vợ chồng thế nào mà mới chân ướt chân ráo qua đây , cô nàng đã đánh bài ...chuồn . Đường anh anh đi, anh đi, ...đường em em đi , em đi . Cô Hoa Hà có vẻ chú ý tới hấn nhiều . Hôm trước cô ta nhờ hấn coi chỉ tay . Hấn làm bộ từ chối đôi lần để làm cao , và rồi cuối cùng hấn cũng nắm bàn tay cô , xoa xoa , nắn nắn :

- Hoa có bàn tay mềm mại , những ngón tay thon dài ...Bàn tay này sách tướng số gọi là bàn tay quý nhơn , bàn tay của những tiểu thư đài các ...Bàn tay này có số đào hoa . Con trai theo xếp hàng dài cả cây số ...

Cô Hoa ẻo người cười khanh khách , bàn tay vẫn để nằm ngoan ngoãn trong tay hấn . Hấn lại bóp nhẹ nhẹ và chỉ vào một cái gò nhỏ trên bàn tay cô và phán rằng :

- Đây này ...Cái gò ...bồng lai này lúc nào cũng ửng đỏ , là người có duyên thâm, không yêu thì thôi khi yêu thì ...nhiều kẻ chết mê, chết mệt . Hối thiệt

nhá ...hiện giờ có bao nhiêu chàng đang ngắm ghé vậy ?

- Cái anh này ...Nói làm người ta mắc cỡ quá hà ....Có ai đâu , đang bị chồng bỏ , buồn thấy mồ nè .

Hắn nghĩ mà tức cười . Bắc kỳ mà bày đặt nói giọng Nam , bày đặt ra điệu giống như ký điệu , cô này dân Hải phòng ...có khi đã từng là đàn em của Dung Hà chưa chừng đây . Hắn kéo nhẹ bàn tay cô Hoa Hà về phía mình rồi hỏi nhỏ :

- Đây ...đằng ấy có biết Dung Hà không nhỉ ?

- Dung Hà nào ?

- Ở Hải Phòng mà không biết Dung Hà à ...?

- Đâu có biết ...Sao lại hỏi vậy ?

- À ...không có gì , tại thấy đằng ấy cũng tên Hà nên hỏi vậy .

Hắn quen thân cô Hà từ đấy . Quen mà run lấm , vì sợ chồng cô ta ...hiều lắm rồi đánh ghen . Ở đây mà đánh ghen là có súng nổ , là có chết người .

Cô Hà đã đôi phen gạ gãm hắn ngao du tiên cảnh , hắn thèm chảy rãi nhưng vẫn không dám ..., chỉ thỉnh thoảng cầm tay xoa nắn chút chút thôi . Cô Hà nói với mọi người là “ Thằng cha đó cù lằn lửa “ .

Em gái hắn biết chuyện này nên khuyên can hắn và xin cho hắn một công việc khác , để tách hắn và cô Hà ra .

Thời gian đi như tên bay . Đã tới ngày hắn phải trở về Việt Nam . Hắn thì muốn trốn ở lại , nhưng mẹ hắn không chịu . Mẹ hắn thương hắn vô cùng nhưng không muốn hắn bỏ bê vợ con bên nhà . Mẹ hắn bảo :” Con về còn lo cho mấy đứa cháu nội của mẹ chứ . Ở luôn đây rồi ai lo cho chúng “ . Thế là hắn khăn gói quả mướp buồn thiu, quyến luyến leo lên máy bay . Ngày ra đi hồ hởi vui vẻ bao nhiêu thì ngày về lại hiu hắt sầu thảm bấy nhiêu . Hắn còn đang say mê cuộc sống đầy lạc thú của cõi thiên đàng trần gian này .

Như con sâu cuộn mình trong kén, ngủ quên, khi bừng tỉnh dậy, cắn vỏ chui

ra hoá bướm muện màng . Con sâu chột thấy mình có đôi cánh để bay, nó mở mắt trần tráo nhìn bầu trời trong xanh và hồi hải bay lượn, đùa dớn trên từng cánh hoa đang đua sắc, say sưa như thắm tiếc quãng thời gian ngủ vùi trong kén . Hấn cũng thế. Khi về tới nhà , hấn nhận ra vợ con không phải là người đồng cảm . Vợ đại , con dốt, quê mùa, hủ lậu. Hấn đâm ra chán cái gia đình hấn . Hấn háo hức lao vào cuộc sống xa hoa hưởng thụ, lao vào những hộp đêm, phòng trà, những tụ điểm ăn chơi trác táng . Lao vào những cuộc tình tạm bợ mà kết quả là những đồng tiền hấn dành dụm ngày nào đã dần dà khoác áo ra đi . Hấn bán cả chiếc Atilas và lôi ra chiếc xe đạp cũ kỹ để dùng . Một hôm say khướt . Hấn nhớ lại nghề xưa nên rút lá số tử vi của hấn ra ngồi bàn :” Lá số của mình là Thân cư Thê thiếp , số nhờ vợ ...đúng không ta ? Cung Thân có Mã khốc khách ...Số mình có xe, có ngựa . Đúng không ta ? Bây giờ xe đâu còn ...À mà xe đạp thì cũng là xe mà ...Số ta nhờ vợ thôi thì ta về với vợ ...” . Hấn vác cái thân say nhũn con chi chi về gõ cửa nhà . Vợ hấn hé cửa thấy hấn quần áo xộc xệch, mặt mày lem luốc , thở dài và nhẹ nhàng đóng cửa lại, khoá trái thật kỹ . Vào giường, nàng ôm đứa con nhỏ nằm khóc một mình .

Lê Du Miên

Hương Rơm

Quê tôi ở miền Đông, thời đó nghèo lắm, nghèo đến nỗi cái tên cũng chỉ

có một chữ trơ trụi : Trầu , ấp Trầu . Không biết từ thuở nào người ta gọi quê tôi như thế , dù đi từ đầu xóm tới cuối xóm , tìm hoài, tìm mãi con mắt cũng chẳng thấy một cọng trầu nào . Ấp Trầu gồm chừng vài chục nóc nhà tranh , hiền hoà nằm rải rác ven quốc lộ 15 , trên tuyến đường Sài Gòn – Vũng Tàu . Ai từng đi tắm biển Vũng Tàu hay Long Hải nhất định đã đi ngang quê tôi . Người dân quê tôi sống âm thầm , an phận, tờ mờ sáng thì đã ra đồng, ra ruộng , chiều xẩm tối mới về nhà, gia đình quay quần bên ngọn đèn dầu le lói ....ngày này tiếp ngày kia y chang nhau ...Hồi đó tôi thích ngồi từ ngoài cánh đồng ngó về trong xóm , ngó những mảng khói bốc lên lơ lửng từ những mái bếp xiêu vẹo, những làn khói quyện vào nhau khấn khít trước khi tan ra . Đời người cũng chỉ có một thời thân cận như thế ...và rồi bóng chiều cũng sẽ tràn về , chia cắt, loãng tan ...Bây giờ ngồi đây để tiếc nhớ , để hình dung, để mừng tượng bóng dáng ngày xưa , những ngày xưa thân ái ...và dĩ nhiên chẳng ai có thể đi ngược lại thời gian , và ...ngày xưa chỉ còn là ký ức.

Nhưng bỗng một hôm , ấp Trầu nhộn nhịp hẳn lên , mọi người như thoát ra khỏi cái bao thâm lặng nhiều năm bọc vây kín mình . Nhất là các cậu con trai choai choai trạc tuổi tôi , tự dưng có vẻ ...lịch sự hơn , chừng chạc hơn, người lớn hơn ...và chính bản thân tôi cũng thế . Chúng tôi không còn ăn nói bộ phận, cãi nhau , chửi thề văng tục búa xua ngoài đường ngoài xá như ngày hôm qua nữa...Các bạn có hiểu tại sao không ? Chắc chả ai đoán ra được cái lý do đã làm thay đổi “bộ vó” của ấp Trầu đâu , vì cái lý do rất đơn giản và cũng thiệt lạ kỳ : Đó là vì , mấy bữa nay có một gia đình mới dọn về đây từ thành phố . Dân thành phố mà chịu về ở trong cái xóm này là một điều khá lạ đối với người dân ở đây , và nhất là gia đình này lại có hai cô con gái xinh ơi là xinh , một ơi là một , lúc nào cũng có nụ cười tươi nở trên đôi môi , dễ mến chi lạ . Các bạn chắc có người đã kêu “Trời, chỉ có vậy

thôi mà ...” Vâng chỉ có vậy thôi mà ấp Trầu như đã đổi mới , chỉ có vậy thôi mà ấp Trầu đã thay đổi khá nhiều ...

- Chị Tám ơi , hôm nay chúa nhật nghỉ mà chị hồng có đi chợ sao ? Tiếng cô Chín gọi má tôi ngoài ngõ ...

- Đâu cần đi chợ chi cho xa lắc cô , cần vài thứ , ghé quán bà Hai mua được rồi ...

Bà Hai là người mới dọn tới đó . Bà đâu có biết làm ruộng chi mô nên mở ra cái quán tạp hoá nho nhỏ , gọi là nhỏ chứ bà bán đủ thứ hết á , từ cây kim, sợi chỉ , đồ ăn thức uống , gạo, cá và thứ bầy , chúa nhật còn có cả thịt heo ...Nghe đâu chừng bà còn tính mở thêm cái quán giải khát ...Đúng là dân thành phố , người ta lanh lợi ghê nơi, giỏi làm ăn ...coi bộ nhàn hạ mà kiếm tiền bộn . Đây , ấp Trầu của tôi đã thay đổi nhiều quá đi chứ phải không bạn ? Chỉ đơn giản như vậy . Mộng ước hầu như chẳng có gì, êm đềm như giòng sông quanh năm nước đục phù sa , bồi đắp màu mỡ cho ruộng đồng , khác hẳn với những thành phố nhộn nhịp, hào phóng của các bạn . Ngày đó được ra tỉnh ở là giấc mơ lên thiên đàng , chúng tôi thêm nhỏ rãi và chỉ biết ngồi một góc để tưởng tượng mà thôi . Cả xóm chỉ có một mình thằng Tuấn còn là được điểm phúc đó . Tuấn con nhà giàu mà , Tuấn không phải ra đồng làm việc như bọn tôi, nên hẳn chả có vai u thịt bắp , vì thế chúng tôi gọi hẳn là Tuấn còm dù so ra thì hẳn cũng chẳng có còm là bao . Nhà hẳn dư ăn dư để mà còm sao nổi . Tuấn kênh kiệu ghê lắm, Tuấn ý con nhà giàu nên có vẻ ta đây, nhất là từ khi hẳn lên Sài Gòn trọ học . Chỉ mình hẳn có chiếc Honda 67 mới cáu cạnh ông bố hẳn mua cho hẳn để đi về cho tiện . Hẳn mới mười bảy tuổi thôi mà đã có xế nổ ,lại ra tỉnh học nữa , hỏi làm sao mà hẳn không dương dương tự đắc cho được chứ , nếu là mình, mình cũng ....thế mà thôi . Trong đám con trai của xóm Tuấn chỉ chơi với một mình tôi , tương đối gọi là thân , vì thiệt ra tôi cũng mặc cảm ghê lắm , mình nghèo mà . Một hôm

Tuấn từ Sài Gòn về chạy tới nhà tôi rủ tôi đi chơi , chiếc xế 67 của hắn bóng lưỡng , tôi xoa nhẹ trên chiếc yên xe , xít xoa

- Xe của cậu đẹp quá ...

Tuấn có vẻ khoái chí :

- Đẹp gì , dân Sài Gòn đi toàn xế xịn ...Này cậu có muốn chạy thử không ?

Tuấn chìa cái chìa khoá cho tôi . Tôi lắc đầu quây quậ :

- Thôi mà , bộ cậu chơi tớ hay sao ...Tớ đâu có biết chạy chứ , chỉ biết đạp xe đạp thôi à ...

- Dễ lắm, tớ chỉ cho .

- Thôi cậu chờ tớ đi ...

Tôi ngồi đằng sau Tuấn , Tuấn cho xe chạy từ từ ra ngõ , hắn ngoái cổ ra sau nói nhỏ : “Tâm ơi , cậu hơi mùi rơm quá đi .”. Rồi hắn cười như nắc nẻ . Tôi không biết trả lời sao với Tuấn . Tự dưng một nỗi buồn nhẹ lướt qua buổi chiều, những buổi chiều êm ả của thời niên thiếu trong tôi . Dân làm ruộng mà, chân lấm tay bùn, không hơi mùi bùn, mùi rơm thì hơi mùi gì bây giờ .

- Tuấn à, ...Bộ cậu không thích mùi ...rơm hay sao ?

Tôi không đợi Tuấn trả lời, tôi liền triết lý vụn :” Mùi rơm là mùi quê hương mình đó Tuấn , mùi rơm là mùi thơm của sữa mẹ nuôi mình khôn lớn đó Tuấn , mùi rơm là mùi hương thơm của những giọt mồ hôi mà cha ông mình đã bao đời đổ trên ruộng đồng ...và Tuấn có được ngày ra tỉnh học là nhờ mùi đó, đó Tuấn. Tuấn có biết vậy không ? “ Tuấn im bất tiếng cười , đưa tay ra sau nắm nhẹ trên cánh tay tôi . Tôi biết Tuấn đã hồi hận nói ra câu nói đó , dù tôi biết bạn chỉ nói đùa , không ẩn ý . Tuấn cho xe chạy ngược về phố quận , tiếng xe nô lẩn trong tiếng gió vi vu nghe êm tai. Buổi chiều thật mát , tôi đang thả giấc mơ mình về một ngày nào đó ba mẹ trúng số số kiến thiết , ông bà có tiền , mua cho mình chiếc xe, cũ thôi cũng được, chắc lúc

đó ...mình dễ bắt mắt mấy cô gái ...Nghĩ tới đó tôi liền hỏi Tuấn : “Có xế nỏ , tán gái dễ lắm nhĩ ?” Tuấn cười cười “ cậu nói thế thôi , không dễ đâu , không phải cô nào cũng thích xế đâu , con gái khó hiểu lắm”, Rồi Tuấn hỏi lại tôi :

- Xóm mình mới có hai nàng tiên ...dễ thương lắm . Cậu có biết tên họ không ?

- Tôi cười :” Ồ , dễ thương lắm, nhưng tớ cũng chưa biết các cô ấy tên gì “, “Trời sao cậu dở quá vậy ?”

- “Ừ , thì tớ vẫn dở tán gái mà , tớ vẫn nhất gái như lúc cậu còn ở nhà , có đôi lần ghé quán bà Hai mua giùm mẹ nhánh hành nhưng chưa bao giờ dám hỏi đến tên cô ta, tớ còn chưa dám nhìn kỹ khuôn mặt cô ấy nữa là ...” Có thằng nào bén mảng tới ...” “ Có thằng Phúc mập, thằng Thọ kều...tớ thấy tụi nó ghé quán bà Hai , cười cười nói nói hoài, chắc có ý gì ...”

Tuấn im lặng một lúc rồi cười cười :

- Thế còn cậu , cậu có ý định gì không ?

Tôi giật mình khi nghe hắn hỏi như vậy , tôi vội vàng nói ; không đâu , tớ nhà nghèo lắm lại dân nhà quê, hơi mùi ...rom làm sao dám.

Tôi đang ngồi ôn bài với ngọn đèn dầu trên bàn học thì có tiếng gõ cửa . Tôi sợ quá , bèn tắt đèn đi . Ở đây sợ lắm , nhất là về đêm, đêm về khuya mà có tiếng chó sủa rả từ cuối xóm rả đi là khỏi phải nói nhà nào nhà nấy tắt hết đèn làm như là đã đi ngủ , nhưng thật ra thì người ta chưa ngủ , mà hồi hộp, lo lắng , nghe ngóng . Tiếng gõ cửa dồn dập hơn và có tiếng gọi nhỏ :

- Ông Tám còn thức không, mở cửa đi.

Tôi nghe giọng nói quen của thằng Dân con chú Sáu , nên rón rén ra mở cửa . Cánh cửa gỗ kêu cọt két , trong bóng đêm nhờ nhờ tôi trông thấy thằng Dân đi cùng với một người lạ mang khẩu súng AK báng gấp . Thằng Dân hỏi tôi : “Ba mày đâu rồi ?” . “ Ba tao ngủ , bữa nay ông đi ruộng suốt ngày ,

mệt quá , ngủ sớm rồi, có chuyện chi không ?” . Người thanh niên mang súng bây giờ mới lên tiếng .” Ủy ban giải phóng xã mời ông Tám tới nhà đồng chí Sáu họp khẩn , kêu ông dậy tới liền nhá “ . Nói xong họ thầm lặng đi qua ngõ nhà bên . Tôi rón rén lại giường ba tôi , lay nhẹ nhẹ ông , rồi thầm thì vào tai ông : “ Ba ơi , ba ơi ...Dậy đi ba , mấy ông trong bụng dzia kêu ba lại nhà chú Sáu họp kìa ba “ . Ba tôi trở mình , lồm cồm ngồi dậy , xua xua đôi chân dưới đất tìm đôi dép :

- Mấy ông ...?

- Da, mấy ông gọi chú Sáu là đồng chí đó ba ...

- Ừ thì chú Sáu hồi nào tới giờ luôn nói hay nói tốt cho mấy ông mà ...

Nói xong rồi ba tôi hấp tấp ra đi . Tôi nhìn theo ái ngại . Mẹ tui cũng giật mình thức giấc , nhưng nằm yên trong mùng hỏi vọng ra giọng ngái ngủ : “ Cha con bay có chuyện gì mà xì xào hoài, chưa chịu đi ngủ vậy ?” . “ Dạ hông có chi má “ . Tôi ngồi lại bên bàn học trong đêm khuya . Xóm tôi năm nay không còn yên ổn như nhiều năm trước nữa . Ban ngày thì lính trên quận về nằm gọi là giữ an ninh , ban đêm khi lính quận rút đi thì mấy ông du kích về hội họp . Tôi thơ thẩn mò về giường của mình . Tôi nằm xuống với bao điều lo nghĩ, không tài nào nhắm mắt . Tôi lại nhớ tới những thằng bạn học trên trường quận , chúng gọi tụi tôi, những đứa ở vùng xôi đậu là “mấy thằng học trò Việt cộng “ . Nghe tức hùi hụi , tôi tự hỏi không biết làm sao để thoát ra khỏi cái cảnh một cổ hai tròng . Trăn trở mãi với những trăn trở , tôi lại nghe tiếng chó sủa từ xa, rồi tiếng chó sủa gần nhà . Tôi đứng lên hé cửa nhìn ra ngoài . Tôi thấy bóng dáng xiêu vẹo của ba tôi . Tôi chạy ra ngoài đón Ba :

- Họp chi vậy ba ?

- Sao chưa đi ngủ con . Ngày mai còn đi học chứ

- Ngủ được sao ba ?

- Ồ ...Mấy ông họp để lập ban giải phóng thôn ...Ồi chuyện người lớn , con hỏi làm chi.

Tôi cài cửa , ba tôi thở dài vén mùng chui vào giường :” Đi ngủ , mai ba còn ra ruộng,” . Ba tôi nói vậy chứ tôi biết ba tôi không thể nào ngủ đâu , ông cứ trở mình hoài . Chả mấy chốc mà gà đã gáy sáng . Má tôi uể oải thức dậy, bà bắt đầu lo cơm nước cho gia đình .Một ngày mới lại bắt đầu ở xóm Trầu.

Chiều về trên ấp Trầu.

Chiều nay cũng như mọi chiều, nắng vàng hiu hắt trên những ngọn cây, những cụm khói bay lên từ những mái bếp . Người ta đánh trâu bò về chuồng , những con bò bước đi uể oải sau một ngày làm việc cật lực , những đứa trẻ vô tư nô đùa, thả diều trên cánh đồng cỏ, những bước chân tươi vui của tuổi thơ đã vẽ lên một cảnh yên bình của miền quê, nhưng trên khuôn mặt người lớn dường như có điều gì không ổn . Ba tôi về đến nhà ông hỏi hã : “ Má thằng Tâm nè , lo cơm nước sớm hơn mọi bữa nha bà “ , “ Chi vậy ông ?“. “ Thì cứ làm như tui nói đi mà, đừng hỏi nhiều bà ơi. “. Ba tôi chưa bao giờ nói cái giọng đó với má tôi . Tôi buồn buồn nhìn ông :” Sao bữa nay ba cộc quá hà “ . Ba tôi chợt như nhận ra mình thô lỗ , ông liền kéo tay má và tôi sát lại bên ông rồi nói nhỏ “Đêm nay mấy ông bắt dân mình đi đắp mô ngoài lộ đó , tôi lo quá .”

Bóng đêm đã bao trùm xóm nhỏ . Đêm nay tôi cảm thấy như ngột thở , không khí căng thẳng dường như đang đè nặng trên mọi người . Tiếng chó bắt đầu sủa râm rang trong xóm . Ba tôi ngồi ủ rũ một đồng trước cửa . Ông vê một điều thuốc, ánh lửa bùng lên . Ông kéo một hơi, nhả khói :

- Cầu trời đêm nay được yên ổn . Lỡ mà trên Quận phát hiện, họ bắn đại bác xuống là chết hết .

Má tôi thở dài, lấy tay lau nước mắt . Má tôi luôn yếu lòng và hay khóc . Tôi

lại ôm vai Má, xiết nhẹ, chẳng biết nói gì để chia sẻ nỗi buồn với Má .

- Ông Tám ơi đi thôi, người ta kéo nhau đi cả rồi kìa.

Bác hàng xóm tới rủ ba tôi . Tôi và ba đi theo tới điểm tập trung . Một đám người lớ nhố giữa đêm đen kịt . Giọng nói của anh cán bộ Việt cộng rít lên nghe lạnh như lưỡi dao bén

- Bà con vận dụng dao, cưa và mọi thứ có thể , để cưa cây đặt ngang đường , gánh đất đắp lên ở giữa đường , cốt làm tắc nghẽn lưu thông , không cho địch di chuyển trên đoạn đường ngang qua thôn mình. Thể hiện tính cách mình làm chủ, dân làm chủ đất đai đường xá của thôn xóm mình . Các đồng chí võ trang khẩn trương chia ra từng toán, để bảo đảm an ninh cho đồng bào trong khi làm việc . Chúng ta bắt đầu.

Đoàn người âm thầm lặng lẽ như những bóng ma, chặt cây , đào đất, gánh gồng bất cứ thứ gì bỏ ra giữa đường . Tôi đứng sớ rớ chưa biết phải làm gì , ngó lại bên kia, một chiếc áo trắng . “ Trời ai lại bận áo trắng lúc này “. Tôi đang cố nhìn xem là ai thì một tiếng nổ “Ầm” , trời sáng rực .

- Lộ rồi bà con ơi .

Đám đông bỏ chạy tứ tung . Tôi chạy về phía bóng áo trắng mà tôi chợt nhận ra là Nga con gái bà chủ quán tạp hoá . Tôi kéo cô ta nhảy xuống hồ mương bên cạnh đường

- Sao Nga lại mặc áo trắng vậy ?

- Bộ không được mặc áo trắng hả ? Nga đâu có biết .

- Áo trắng ... nguy hiểm lắm ...

Một tiếng nổ chát chúa lại vang lên, khói bay mù mịt . Trên Quận đã bắn trái sáng và đạn pháo xuống . Tôi kéo Nga bỏ đường mương chạy hồi hả về hướng nhà . Một tiếng nổ nữa lại vang lên, đất văng tung toé . Tôi và Nga ngã xuống bên cạnh cây rom nhà ai . Nga sợ quá đã ôm mặt khóc thút thít.

Chúng tôi không dám chạy nữa , nằm nép vào đồng rơm . Tôi nói thì thầm với Nga :” Không sao đâu , rồi sẽ yên thôi .” Mùi rơm mới phảng phất làm tôi chợt nhớ lại lời nói của Tuấn “còm” hôm nào “ Tâm ơi , cậu hơi mùi rơm quá “ . Tôi liền xích ra. Nga nín khóc hỏi tôi :” Sao vậy ,có chuyện gì ?
Mình về nhà được chưa ? “ “Không sao đâu , chờ chút nữa cho êm hẳn đã ..”
Tôi im lặng một lúc rồi hỏi Nga :” Nga có sợ mùi rơm không hả Nga ?” Nga mỉm cười :

- Mùi rơm thơm ngai ngái . Nga thích mùi rơm lắm .
- Nga xạo ...
- Nga nói thiệt .

Nói xong Nga kéo một nắm rơm khô đưa lên mặt hít hà .Trong bóng tối , tôi nhìn thấy đôi mắt tròn , to của Nga . Tôi tin đôi mắt ấy đã nói lời thiệt lòng . Có cái gì dâng nghẹn trong tim làm tôi lúng túng , tôi né tránh đôi mắt ấy . Đôi mắt đã nhiều lần làm tôi bối rối . Tôi nhớ một buổi sáng nọ chúng tôi đi học . Tôi thường đi học bằng xe đạp , còn Nga thì đi xe Lam . Tôi muốn làm quen với Nga mà chả biết cách nào , nên hôm đó tôi nghĩ ra một cách , mình cũng đi xe Lam , cùng đón chuyển xe Lam buổi sáng với nàng . Tôi lò dò ra đường thì đã thấy Nga đứng đó từ lúc nào . Tôi sượng chín người như biết Nga đọc được ẩn ý của mình , nên tôi đứng xa xa . Khi chiếc xe Lam trở tới , Nga đưa mắt nhìn tôi , mỉm cười, rồi bước lên xe . Bắt gặp đôi mắt và nụ cười ấy tôi ngượng ngập quay đi và thế là chiếc xe Lam đã vọt tới bỏ tôi đứng bơ vơ một mình bên lề đường . Cuối cùng tôi phải về nhà lấy xe đạp, đạp đi vội vã , mồ hôi, mồ kê chảy ra ướt cả áo . Hôm đó tôi đã vào lớp trễ .

Hoả châu đã tắt trên bầu trời và tiếng đạn pháo cũng đã ngưng bật . Sự yên tĩnh đến rợn người . Mọi người chắc cũng đã ra khỏi nơi ẩn nấp để vội

vã trở về nhà . Nga vỗ nhẹ trên vai tôi : “ Mình về chứ Tâm ?” Tôi như chột tỉnh cơn mê :” Ờ , ờ ...Mình về thôi “ . Nga vịn vai tôi đứng lên, tôi đứng lên theo . Nga đi sát vào người tôi , tôi nhích ra xa một tí , tôi rung quá , mười bảy tuổi đầu , đây là lần đầu tiên tôi bước bên cạnh một cô gái , bước rất gần nhau giữa đêm hôm khuya khoắt , mặt tôi nóng bừng , tay tôi cứng đờ , may mà trời tối Nga không nhìn thấy cái què một cục của tôi . Chợt Nga hỏi tôi “ Tâm có sợ không ?” “Sợ gì ?” “ Thì ...sợ sủng đạn lúc nãy đó “ “ Sợ chứ “ “ Mai Tâm đi học bằng xe đạp hay xe Lam ...?” .Tôi cười chữa thẹn :” Nga phá Tâm hoài “ . Tôi lảng qua chuyện khác:

- Sao Nga không về Sài gòn học như chị Ngọc ?
- Nga ở lại đây để còn phụ giúp Mẹ nữa mà .

Đã tới cửa nhà Nga , Nga chúc tôi ngủ ngon . Tôi thờ thần quên cả chúc lại Nga . Làm sao đêm nay tôi ngủ được , Nga biết tổng điều đó mà . Nga khép cửa lại , tôi đứng ngẩn ra một lát rồi quay bước trở về . Trên đường về tôi thấy lòng rạo rực reo vui. Tôi bước nhanh, tôi nhảy cẫng với niềm vui trào dâng trong người .

Đêm rồi cũng qua . Sáng dậy lính trên Quận kéo xuống , bắt dân ra dọn mô mà chính mình đã đắp hồi đêm . Đêm qua may mắn mọi người bình an vô sự . Một ngày lại tiếp diễn bình thường như mọi ngày trên quê tôi . Ba má tôi đã ra ruộng . Tôi dẫn chiếc xe đạp ra khỏi nhà .Tôi đạp thật nhanh ra đường lộ, tôi mong được nhìn thấy Nga còn đứng đón xe Lam ở đó . Nga còn đứng đó , áo dài trắng xinh xinh, chiếc cặp e ấp trên ngực . Tôi trờ xe tới , lấy hết can đảm vậy mà giọng nói vẫn run run :

- Tâm... chờ Nga ...
- Chờ nổi không đó ? Nga ...nặng lắm à nhen...

Vừa nói Nga vừa cười , ôi nụ cười dễ thương làm sao . Nga leo lên ngồi sau xe tôi . Tôi đạp xe đi . Quả là chiếc xe nặng hơn mọi ngày , nhưng có

sao đâu , tôi đã từng chở cả tạ lúa được mà . Tôi còn mong cho quãng đường đến trường dài hơn nữa để tôi được chở Nga lâu hơn

- Tâm có mệt không ?

- Đâu có ...mệt ..

- Mồ hôi ra ướt áo Tâm rồi nè , còn bảo không mệt .

- Tâm đạp xe vẫn ra ...mồ hôi như vậy mà ...

Bọn thằng Phúc “mập” và Thọ “kều” thấy tôi chở Nga , chúng nó có vẻ tức tối . Chúng đạp xe lạng qua, lạng lại trước mặt tôi , cố tình gây khó cho tôi . Tôi thấy kệ , cứ ung dung đạp , còn Nga kéo chiếc nón lá thấp xuống che mặt . Chúng lạng chán rồi cũng bỏ đi trước .

- Phúc và Thọ hay ghé quán lắm phải không Nga ?

- Thỉnh thoảng thôi . Bọn họ quậy lắm ...không giống Tâm .

- Ừ , Tâm ...cù lần mà ...

- O ...đâu phải ...

Sao mà nhanh thế , cổng trường đã hiện ra . Nga xuống xe, vuốt lại chiếc áo . Tôi nói nhỏ vừa đủ cho Nga nghe :

- Tan trường ...Tâm chờ, Tâm chở Nga về nhà .

- Thôi mà . Trưa nắng đạp mệt lắm , Nga không muốn thấy Tâm phải đổ mồ hôi . Thấy tội nghiệp .

Nói xong Nga bước nhanh vào cổng trường không thèm nghe tôi năn nỉ . Buổi học hôm đó tôi chẳng học được gì . Tôi ngồi lơ đãng ngó ra ngoài cửa lớp . Những vệt nắng lung linh chiếu qua những tàn cây, làm xôn xao mảng sân trường . Tôi nhớ Nga , nhớ đôi mắt, nhớ nụ cười . Bất chợt tôi thở dài . Cái mặc cảm nghèo, chân lấm tay bùn lại kéo về làm cản trở giấc mơ tôi . Tôi nhủ lòng :” Tâm ơi , mày đừng mơ mộng nữa , chả đi tới đâu . Hồn bướm mơ tiên thôi Tâm ạ .”.

Tuấn “còm” đang chờ cô nào trên chiếc xe 67 của nó . Tôi ngạc nhiên và thắc mắc . Nó chưa bao giờ chờ con gái ở vùng này . Tôi tò mò chạy ra mé đường để nhìn cho kỹ . Tuấn cho xe ghé vào quán bà Hai . Hấn ngừng xe, tắt máy và tươi cười đưa tay hất mái tóc đang che mặt . Cô gái ngồi sau bước xuống xe . Thì ra là Nga . Ủa thằng này làm quen với Nga từ hồi nào mà tui không biết kia . Hấn chưa bao giờ nói với tôi hấn đã làm quen với Nga . Thì ra tay này dẫu tôi nhiều chuyện quá . Tuần này hấn về quê mà không thèm ghé rủ tôi đi chơi như những lần trước . Hấn đã có mục riêng rồi . Từ xa tôi thấy Nga và hấn vui vẻ cùng nhau bước vào nhà . Lòng tôi chột quận thất. Chẳng lẽ nào họ đã có tình ý với nhau nhanh như thế . Tôi ngồi bệt xuống lề đường . Những chiếc xe đồ chạy qua hất những đám bụi trùm lên nỗi buồn của tôi . Chuyển xe Lam quen thuộc hàng ngày vừa ào qua kéo theo niềm hy vọng mong manh của tôi . Buổi sáng chủ nhật như vỡ oà trước mặt , nghẹn ngào . Tôi đứng dậy , lững thững bước về nhà , xách cái phăng ra ruộng . Mẹ tôi hỏi :” Con ra ruộng bữa nay à ”. “ Dạ , nghỉ ở nhà buồn quá nên con ra ruộng ...” . Mẹ tôi nhìn tôi lo lắng:” Con có sao không ?” . “Đâu có gì mẹ .” . Tôi uể oải bước đi . Cánh đồng bữa nay vắng hoe , vắng như cõi hồn tôi. Chủ nhật người ta nghỉ để lo chuyện chợ búa , mua sắm thức ăn và đồ dùng cho cả tuần . Tôi quơ cây phăng trên bờ đường ruộng một cách vô thức , những nhát chém nham nhở làm cho bờ cỏ thêm lổm chổm , luộm thuộm hơn .

Tôi lang thang hết miếng ruộng này qua miếng ruộng kia . Nắng đã lên cao, nắng làm rát mặt . Tôi ghé vào cái chòi trống , nằm ngả lưng trên thảm rơm khô . Nga nói với tôi Nga thích mùi thơm ngai ngái của rơm mà . Tôi miên man nghĩ về Nga rồi thiếp vào giấc ngủ lúc nào không biết . Tôi giật mình tỉnh giấc khi ngọn gió lùa những hạt nước vào chòi làm ướt đôi chân

tôi . Thì ra trời đang mưa . Trời ở đây mưa nắng bất chợt . Con mưa thường kéo tới rất nhanh , mưa ào ào rồi chợt tắt . Tôi co chân ngồi lên nhìn những hạt mưa rơi xuống từ mái rơm mà nghe lòng lạnh ngắt . Tôi chui ra khỏi chòi , vẫn còn ít hạt mưa nho nhỏ đủ làm ướt tóc , tôi nghe vắng vắng như có tiếng gọi tôi :

- Tâm ơi ! Tâm ơi ! ...

Tôi nhìn về hướng đó . Tôi không tin vào đôi mắt của mình nên đưa tay lên xoa những giọt mưa trên mặt, rồi dụi mắt để nhìn kỹ hơn : Nga đang đưa tay vẫy tôi . Tôi nửa muốn chạy nhanh lại , nửa lại đứng như trời trồng. Và cuối cùng tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ. Nga chạy ủa về phía tôi , bước chân cuống quít mấy lần tưởng chừng như muốn té . Nga ôm lấy tôi ; ‘ Chủ nhật nghỉ sao không ở nhà mà lại ra đây dầm mưa chi vậy “ . ‘ Sao Nga biết Tâm ở đây ?” “ Em tới nhà tìm anh thì bác Tám nói là anh ra ruộng . Bác nói hình như anh buồn chuyện gì . Anh có chuyện gì buồn vậy Tâm ? Kể cho em nghe được không ? Tôi ngẩn ngơ với vòng tay và tiếng xưng hô anh, em của Nga .Tôi dìu Nga vào chòi . Tôi vuốt những hạt nước còn bám trên tóc Nga : “Tâm thấy Nga đi chơi với Tuấn lúc sớm ...” .” Em nhờ Tuấn chở em ghé chợ mua ít đồ thôi mà . Bộ anh nghĩ tại này đi chơi ...rồi ...buồn hả ? Đâu có buồn gì đâu . Còn làm bộ dẫu ... Nói xong Nga kéo tôi sát lại rồi đặt môi hôn trên môi tôi . Thật là bất ngờ . Nụ hôn đầu đời vụng dại của hai đứa đã làm toàn thân tôi ngây ngất , nóng ran . Tôi chết chìm trong nỗi êm ái ngọt ngào khi Nga nói nhỏ bên tai tôi : “ Tin em chưa ?” . Tôi im lặng . Tôi ôm Nga chặt hơn . Tôi ước gì được ôm Nga suốt đời tôi . Tôi ước gì ngoài kia mưa mù trời , mưa hết buổi chiều nay , mưa suốt đêm nay .

Áp Trầu đạo này vắng tiếng chó sủa . Đêm khuya không tiếng chó sủa nhiều khi thấy cũng nhớ . Chả là vì mấy ông ở trong buồng về muốn được kín đáo và bí mật hơn nên đã ngầm ra lệnh cho dân chúng trong ấp không được

nuôi chó . Những chú chó được đám lái buôn mua gần hết . Tình hình an ninh của ấp Trầu càng ngày càng tồi tệ . Người người ngao ngán . Đêm nay mấy ông du kích lại về xục xạo từng nhà yêu cầu bà con tụ họp ở cuối ấp để dự mít tinh . Con dân trong ấp già trẻ lớn bé lại miễn cưỡng kéo nhau đi từng đám , âm thầm , chịu đựng . Lúc tới đến nơi tập trung thì buổi mít tinh đã bắt đầu . Tôi đảo dác nhìn quanh để tìm Nga , nhưng không thấy Nga đâu . Người cán bộ giải phóng đang lớn tiếng chửi rủa Mỹ Ngụy là bè lũ bán nước , thực dân mới bóc lột tận xương tuỷ đồng bào , là con đĩa hai vôi hút máu mủ nhân dân . Xen kẽ là một chương trình văn nghệ bỏ túi do mấy cô du kích và mấy chú du kích hát chày không đờn không trống . Họ vận động các bạn thanh niên nam nữ nên xung phong vào bưng để gia nhập lực lượng vũ trang giải phóng , cầm súng đánh kẻ thù chung là Mỹ Ngụy .

Phần thứ hai của buổi mít tinh là một cảnh rung rợn , cả đời tôi còn nhớ, chân tay tôi lạnh toát , rướm mồ hôi mỗi khi nhớ lại cảnh này . Người cán bộ sắc mặt lạnh như tiền , hai hàm răng sít lại theo từng tiếng nói , cầm thù bốc lửa trong ánh mắt trắng dã giữa đêm khuya :

- Phần cuối của chương trình mít tinh đêm nay là phần toàn dân ấp Trầu xử tội tên việt gian bán nước có nhiều nợ máu với nhân dân . Yêu cầu các đồng chí cho dẫn tên việt gian bầy Lúa ra pháp trường .

Nghe tới đây mọi người cùng nhón nháo nhìn về hướng lùm cây . Hai tên du kích cầm súng lôi một ông già bị trói đặt cánh khỉ ra trước mặt mọi người . Ông bầy Lúa là ấp trưởng của ấp Trầu . Trời ơi ! Sao ông lại để bị bắt như vậy ? Mọi người đang ngơ ngác, lo sợ thì giọng nói đanh thép của người cán bộ lại vang lên

- Đây là tên giặc ngụy, đã bóc lột xương máu của nhân dân, làm tay sai cho đế quốc để giết hại dân lành , gây nhiều nợ máu với nhân dân . Đả đảo tên việt gian bầy Lúa .

Mọi người ngồi im lặng . Tên cán bộ lại hô vang :” Đả đảo Mỹ Ngụy . Đả đảo việt gian bảy Lúa ...” Lác đác vài tiếng hô theo : Đả đảo “ .

- Tôi xin tuyên đọc bản án của toà án giải phóng xã Long Phước . Tên bảy Lúa tội ác tày trời . Toà tuyên án tử hình .

Nói xong hấn lại gần ông bảy Lúa . Hấn đá ông ta quỵ xuống . Nắm tóc ông ta cho cái đầu hơi cúi xuống xong hấn rút con dao dài khoảng hai gang tay đeo ở bên người quơ lên và chém xuống . Một vài tiếng kêu thất thanh. Tôi nhắm mắt , ôm mặt không dám nhìn . May mà đêm nay Nga không tới đây . Rồi mọi người xôn xao , nhón nháo

- Yêu cầu đồng bào giữ trật tự

Lúc này tôi mới mở mắt ra . Ông bảy nằm nghiêng trên mặt đất , cái đầu chưa đứt hẳn , nằm gập trên cần cổ , máu tuôn xối xả và thân hình ông đang co giật từng hồi . Một số người chắc sợ quá bỏ chạy về , nhưng bị các tên du kích chặn xua lại chỗ ngồi cũ . Xong đâu đó tên cán bộ ghim cái bản án trên người ông bảy, rồi thản nhiên phủ hai tay vào nhau .

- Thừa đồng bào . Chúng ta vừa trừ khử xong một tên việt gian . Chúng ta sẽ còn tiếp tục xử nhiều tên việt gian nữa . Xử cho đến khi không còn bóng tên Mỹ Ngụy nào trên quê hương đất nước . Có bạn thanh niên nam nữ nào xung phong đi bộ đội đêm nay không ?

Đám đông giải tán . Đêm đó thằng Thọ “kêu”và vài thằng nữa ở cuối thôn bỏ ấp thoát ly vào bưng . Lần đầu tiên đám bạn của tôi có đưa bỏ cuộc chơi chung . Bỏ lại sau lưng mùi rơm , mùi lúa than quen .Sau này Thọ đã chết trong trận đánh đồn nghĩa quân Long Phước . Xác của nó dính trên hàng rào kẽm gai

Quán tạp hoá của nhà Nga mỗi ngày một xập xệ . Hàng bán ra vẫn lai rai nhưng hàng nhập vào thì ít . Chuyện nhỏ nhất ấy cũng làm tôi suy nghĩ , có

lần ngồi trò chuyện với Nga, tôi tò mò đã hỏi : “ Quán của mẹ Nga ...hình như mỗi ngày một ít hàng hơn ...không đủ mặt hàng như mấy năm trước ...” Nga thở dài nhìn trước nhìn sau rồi nói thật nhỏ như sợ có người khác nghe : “Mẹ Nga muốn ...đẹp quán anh ạ “ . “Tại sao ?” . Nga cúi thấp đầu xuống chậm rãi nói :” Mấy ổng về bắt má đóng thuế hàng tháng Tâm ạ . Lỗi lỗi bao nhiêu mà còn phải đóng thuế ...nuôi quân gì đó ...Má chịu không nổi . Má chán lắm ...Má muốn dọn nhà về phố lại ....” . Nghe Nga nói , tôi buồn sững ứot . Nếu đúng thế thì tôi và Nga sẽ xa nhau . Xa mặt cách lòng . Rồi Nga sẽ quên tôi, rồi tôi sẽ héo khô trên đồng ruộng với nỗi nhớ mênh mông . Rồi tôi sẽ ...hoá đá giữa gò cỏ quanh hiu với những kỷ niệm xôn xao . Tôi đang nghĩ lung tung thì Nga ngược mặt lên, đưa tay vén mớ tóc ra sau gáy :” Nếu em về thành phố thì Tâm có nhớ em không ? Tôi mơ màng , tôi muốn ôm hôn Nga như hôm nào Nga đã hôn tôi , nhưng tôi hồi hộp quá, tôi không dám . Chân tay tôi thừa thãi , tôi lấy ngón tay vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất :” Nhớ . Nhớ lắm “.

Rồi chuyện đến cũng đã đến , gia đình Nga về lại thành phố . Những ngày tháng này sao lại dài đến thế . Mỗi sáng đạp xe đi học ngang qua ngôi nhà cũ của Nga tôi thần thờ như người mất hồn . Ngồi trong lớp mà đầu óc tôi lạc ở mãi đâu . Từng góc sân trường , hình bóng Nga như vẫn còn chập chờn đâu đó , nụ cười , ánh mắt Nga như còn rớt lại , quẩn quanh làm ray rứt nỗi buồn trong tôi . Tính ra thì cũng đã cả tháng rồi tôi với Nga xa nhau . Chủ nhật vừa qua Tuấn “còm” có về ghé thăm tôi . Nó rủ tôi đi uống cà phê . Ngồi trong một góc quán êm vắng nó kể cho tôi nghe là nó cũng thường ghé thăm Nga . Nga có hỏi thăm về tôi . Nó hỏi tôi tình cảm giữa tôi và Nga tiến triển ra sao . Tôi trả lời với nó là giữa chúng tôi không có gì ngoài tình bạn . Tôi hỏi lại Tuấn :” Hình như cậu mến Nga lắm đúng không ?” Tuấn cười cười

không trả lời . Nụ cười của hắn như một lời xác nhận tôi nghĩ thế . Nụ cười đó làm cho tôi bức xúc, khó chịu . Nhưng nghĩ cho công bằng thì Tuấn xứng đáng với Nga hơn tôi.

Năm học đã hết . Đợt thi Tú tài vừa qua tôi đã rớt . Tôi có học hành được gì đâu nên rớt là đương nhiên thôi . Tôi đã quyết định tình nguyện lên đường nhập ngũ dù tôi có quyền được hoãn dịch vì là con trai duy nhất trong gia đình . Ba mẹ tôi cũng không phản đối . Ông bà nghĩ rằng ở cái ấp trái độn này , có ở lại nhà thì cũng chẳng dễ gì được yên ổn với mấy ông ở trong bụng . Tôi gĩa từ ấp Trầu , gĩa từ tuổi thơ, gĩa từ những kỷ niệm của một thời mới lớn . Tôi ra đi không cho Tuấn biết và dĩ nhiên cũng chẳng nhắn gởi gì với Nga . Những ngày tháng quân ngũ đã làm tôi dần nguôi ngoai nỗi nhớ . Chiến trường sôi động đã làm cho tôi mệt mỏi vật lộn giữa cái sống và cái chết . Những lúc dừng quân, trong phiên gác khuya , ngồi ngắm sao đêm thỉnh thoảng tôi cũng mơ về ấp Trầu , mơ về bạn bè cũ . Tôi thật lòng mong cho Nga và Tuấn thành đôi , hạnh phúc . Tôi vẫn miệt mài với chiến trận và trong một trận đánh khốc liệt của vùng cao nguyên tôi đã bị cộng quân bắt làm tù binh . Tôi biết thế là chấm dứt đời mình . Hơn một năm làm tù binh khổn khổ, đói khát , bệnh tật không thuốc men , tôi còn sống để kể về chuyện tình của mình thật là một phép lạ tôi không bao giờ ngờ . Năm một chín bảy ba tôi được trao trả tù binh. Tôi về phép thăm lại ấp Trầu . Tôi bàng hoàng nghe tin Tuấn cũng đã lên đường nhập ngũ và nó đã hy sinh trong mùa hè đỏ lửa . Hôm tôi về lại quê xưa cũng là ngày giỗ đầu của Tuấn . Nga cũng từ thành phố về dự đám giỗ Tuấn . Tôi gặp Nga ngỡ ngàng , tim tôi nhói đau khi Nga giới thiệu chồng Nga với tôi . Chồng Nga là một anh ba Tàu thật thà chất phác . Nga trách tôi đủ điều . Tôi nhìn thấy những giọt nước long lanh trong mắt Nga . Tôi cúi đầu chẳng biết nói gì . Chiều hôm đó

tôi tiễn vợ chồng Nga về lại thành phố như tiễn một cuộc tình . Một cuộc tình đã vĩnh viễn rời xa ;

Vợ chồng Nga lên xe rồi . Tôi đi lang thang nơi phố quận , ngang qua ngôi trường cũ tôi đứng lại nhìn mái ngói rêu phong để thấy rêu phong cũng ủ kín đời mình . Đêm hôm đó tôi không về nhà . Tôi ghé vào quán cà phê mà ngày trước tôi với Tuấn hay ngồi . Tôi nhớ Tuấn quá đỗi . Tôi ra đi để mong Tuấn hạnh phúc nào ngờ . Ly cà phê đêm đó sao đắng hơn mọi lần rất nhiều . Tôi bỏ thêm đường vào ly , khuấy đều . Tiếng hát Khánh Ly văng vẳng bên tai : ” *Khi bước chân ta về , đêm khuya nhìn đường phố . Thành phố hoang vu như đời mình như cuộc tình . Làm sao em biết đời sống buồn tênh .....* ” Ừ nhỉ ! Làm sao Nga biết đời Tâm buồn tênh, Nga ơi. “*Đôi khi trên mái tình ta nghe những giọt mưa , tình réo tình âm thầm , sầu réo sầu bên bờ vực sâu ...* ”. Tôi liên tưởng tới những giọt mưa rớt trên mái chòi rom năm nào.Nơi mà tôi và Nga đã hôn nhau một lần, chỉ một lần thôi. Mới vài năm trôi qua mà nghe như đã xa xôi quá. Mùi ngái của rom cũ vẫn thoang thoảng quanh đây mà hương vị môi xưa đã phai mờ . Nước mắt tôi chợt ứa ra từ lúc nào .

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Mối Tình Đầu Của Tôi

Tháng ba về, Wichita đã vào xuân. Trời đất như chuyển mình, cảnh vật xung quanh như bừng lên, ấm áp, reo vui trong nắng sau những ngày dài chìm đắm trong cái lạnh lẽo của mùa đông. Hai cây lê trong vườn nhà tôi, hoa đã nở trắng. Màu hoa tinh khiết làm sao. Màu hoa nhắc nhớ tôi thời con gái, thời mộng mơ, thời của trắng của mật, thời của những bước chân chim, tung tăng vui đùa bè bạn. Thời thiếu nữ, chiếc nón nghiêng che, cặp ôm trước ngực, thẹn thùng khi có những đôi mắt đắm thắm nhìn theo. Tôi đang đứng thờ thẩn nhìn qua vuông cửa sổ, mơ về những năm tháng đã xa thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Tôi bực mình ;” Vô duyên ời là vô duyên. Cắt đứt giấc mơ hoài niệm của tôi rồi. Ồi những cú điện thoại quảng cáo không đâu ...”. Tôi vẫn đứng bất động, lòng vẫn còn đang thả trôi trên những bông hoa lê trong trắng ngây thơ. Người ta nói càng về già thì càng thích sống lại thời son trẻ. Quả đúng như thế. Tiếc ôi những ngày tháng qua mau. Mới ngày nào đây thôi, vô tư cắp sách đến trường, con nít ời là con nít, hay hồn hay dối vu vơ, hay buồn hay giận không đâu mà bây giờ ...tóc đã điểm sương, con cháu một đàn. Tiếng chuông điện thoại một lần nữa reo lên. Tôi thở dài chậm chạp đưa tay nhắc phon :

- Hello ...

- Cô Duyên hử ...

Tôi chỉ kịp kêu lên “Thuyên ơi ...”. Chiếc phon rời khỏi tay tôi rơi trên nền nhà tạo ra những tiếng lốc cốc khô khan, âm thanh ngắn, cộc cằn đó vẫn cứ khua loạn trong đầu tôi. Tôi gục xuống bàn, chìm đi. Khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang nằm trong phòng, bên cạnh tôi là đứa con gái Út với vẻ mặt lo lắng:

- Mẹ tỉnh lại rồi. Lạy chúa ... Mẹ làm con hết hồn ... Chuyện gì vậy mẹ?

- Cậu Thuyên mất rồi con ạ.

Con tôi ngơ ngác: “Cậu Thuyên nào hử mẹ?”

***

Cách đây hơn bốn mươi năm, Thuyên là bạn học cùng lớp của cậu em trai tôi. Lúc đó Thuyên và em tôi đang học lớp đệ lục, tôi lớp đệ tứ, là lớp bảy và lớp chín bây giờ. Tôi quen Thuyên vào dịp gia đình mừng sinh nhật thứ mười sáu của tôi. Tôi còn nhớ rất rõ buổi tối hôm ấy, một buổi tối thật đẹp, vui nhộn. Bạn bè tôi líu lo với những lời chúc với những món quà mừng tôi ngày tuổi trăng tròn. Có lẽ cái tuổi mười sáu là tuổi đẹp nhất đời của người con gái. Cái tuổi chưa phải là người lớn nhưng cũng không còn là trẻ con nữa. Cái tuổi của độ đang ngấp nghé ở ngưỡng cửa mộng mơ, đang háo hức bước một bàn chân vào vùng cấm, muốn khám phá muôn ngàn bí hiểm của cái tâm sinh lý mà một thoáng của thời điểm, đang ngấm ngấm bùng lên. Tôi nhìn cuộc đời lúc đó đã khác ngày hôm qua, ngày tôi còn mười lăm tuổi chín mười chín rưỡi. Bữa tiệc sinh nhật đơn giản với những đồ ăn ngọt. Ôi những khuôn mặt thân thương bè bạn của ngày tôi mới lớn. Tôi đang hình dung ra từng người: Mỹ với nụ cười rạng rỡ vui tươi, Trâm với đôi mắt hình như lúc nào cũng buồn dù nó chả có gì để phải buồn cả. Huyền với cái miệng luôn liếng thoắng như chim. Chính Huyền hôm ấy đã làm tôi chú ý đến Thuyên khi Huyền hỏi tôi:

- Ê Hà ... Tay nào vậy .? Coi cũng bánh đây chứ !

- Hấn là bạn của em tao . Con nít mà ...

- Thấy tướng tá ...nhưng cái mặt còn non choẹt .

Cái tuổi của Thuyên thật không tương xứng với vóc dáng tí nào . Thuyên to con, vạm vỡ, nếu chỉ trông phía sau lưng thôi , không ai bảo Thuyên mới chỉ mười bốn . Tôi bắt đầu để ý tới Thuyên, thỉnh thoảng tôi liếc trộm về phía Thuyên và lần nào cũng vậy , tôi bắt gặp một ánh mắt ...có vẻ như triu mến đắm say, nhìn tôi . Tôi chột rùng mình , luống cuống . Mặt tôi nóng bừng . Trong người như có một luồng điện nhẹ đang chạy rần rần trong từng thớ thịt ...Tôi thầm trấn an mình “ Thôi đừng nhìn hấn nữa “ . Thế nhưng lòng tôi chẳng chịu nghe cái miệng tôi . Tôi vẫn cứ liếc nhìn Thuyên hoài ...Có lần Thuyên mỉm cười . Tôi vội quay đi . Chân tay lung túng đánh rơi cả miếng bánh sinh nhật tôi vừa cắt, định đưa cho Huyền .

- Sao vậy hở Hà ?

Tôi đánh trống lảng :

- Không có gì ...Sơ ý một chút , xin lỗi Huyền nhé .

Tôi cúi xuống , lại liếc ngang về phía Thuyên . Thuyên đang cười đùa với đám bạn . Thật đáng ghét , làm người ta quỳnh quáng rồi cười trên cái ...cục quê của người ta . Tôi nhủ thầm thế nào cũng phải nói với cậu em tôi là mày có một tên bạn thật đáng ghét . Ghét, ghét ...

Buổi tiệc đã tàn. Mọi người đã ra về . Tôi thấy chỉ Thuyên còn ngồi lại với em tôi . Tôi bắt đầu thu dọn chiến trường . Chiến trường bây giờ là những ly tách, đĩa và rác . Đang loay hoay lau dọn thì em tôi gọi :

- Chị Hà ...

Tôi ngẩng lên nhìn về phía chỗ em tôi và Thuyên ngồi :

- Gì thế em ?

- Chị lại đây đi , Thuyên muốn nói chuyện với chị .

Trời ... bày đặt . Bộ muốn tán tỉnh tôi hay sao đây ! Còn nhỏ quá mà em .
Tôi thầm nghĩ và mỉm cười . Tôi bước lại bên em tôi tay tôi xoắn xoắn cái khăn lau bàn . Tôi nhìn Thuyên chờ đợi . Tôi thấy sao mình cũng rung quá .
Hà ơi ! Cái điệu bộ phớt tỉnh Ăng Lê, cao ngạo của ngày hôm qua đâu rồi ,
giờ sao lại mất bình tĩnh như vậy chứ ... Thuyên vẽ mặt cũng ngượng ngùng không kém . Thuyên đứng dậy mỉm cười nhìn tôi . Tôi thấy nụ cười sao như là mỉa , tôi muốn phì cười . Thuyên rút trong túi ra một cái hộp nhỏ xíu dài như cái ngón tay , nhìn qua tôi biết ngay là một cây bút , giọng Thuyên ấp úng :

- Thuyên tới mừng Sinh nhật Hà .

Sao lại là “Thuyên tới mừng sinh nhật Hà “ , phải là “Em tới mừng sinh nhật Chị” mới đúng chứ . Tôi cười thầm trong bụng . Tôi mở cái hộp ra . Đúng là cây viết Pilot màu xanh , trên cây viết có khắc tên tôi :” Ngọc Hà, Sinh nhật 16 .”. Tôi reo lên

- Ô ! Đẹp quá ! Cảm ơn Thuyên .

Từ hôm đó chúng tôi quen nhau . Thuyên năng đến nhà tôi hơn , dĩ nhiên là để chơi với em tôi và thỉnh thoảng liếc nhìn tôi một cái . Tôi thì ngoài mặt như không chú ý gì tới Thuyên nhưng đôi mắt khác sau ót tôi luôn hướng về phía Thuyên , theo dõi những động tĩnh, những biến chuyển và những tình huống của Thuyên . Tôi đã nhận ra một điều : Đối phương cũng đang ngầm quan sát tôi . Được, để xem Thuyên dở trò gì . Tôi hơn Thuyên tới hai tuổi mà lại là ...con gái nữa , dĩ nhiên Thuyên không thể qua mắt được tôi rồi . Những cử chỉ sẵn đón vụng về nhưng rất dễ thương của Thuyên nhiều lúc nghĩ lại tôi thấy nó đẹp ghê nơi . Một hôm trên đường tan học về , Thuyên đạp xe rề rề theo tôi , dù đường về nhà Thuyên ngược chiều với con đường về nhà tôi . Chúng tôi vừa đạp vừa nói chuyện trên trời dưới đất , chuyện học hành . Buổi chiều ở nhà quê thật êm ả , những cơn gió từ đồng nội thổi

lên mùi rạ của mùa lúa mới gặt, làm lòng người lâng lâng . Rồi hết chuyện để nói. Tôi phá tan sự im lặng :

- Thuyền nhìn kìa , những bông hoa súng đẹp chưa .

- Ừa ! Nhà văn người ta gọi đó là hoa tiên tử mà lại .

Tôi liên tưởng tới một bài giảng văn hồi học đệ lục nên hỏi Thuyền :

- Chắc Thuyền mới học giảng văn bài “Hoa tiên tử “ hả .

Thuyền không trả lời tôi, mà gọi tôi :

- Hà ơi , ngừng xe lại đi

- Để làm gì hở Thuyền ?

- Để Thuyền xuống hái cho Hà một bông hoa tiên tử .

Tôi trong bụng thì thích quá vì từ bé tới giờ đâu có được hưởng cái thú lẳng mạn như vậy , chỉ đọc thấy trên những trang tiểu thuyết thôi, nhưng ngoài bụng thì vẫn cố giả lả :

- Thôi đừng Thuyền ạ . Bùn nước sẽ làm bẩn quần áo của Thuyền hết ...

- Bẩn về mẹ giặt , có sao đâu .

Nói vậy rồi Thuyền lội xuống ruộng , hái lên cho tôi không phải chỉ một bông mà tới ba bông súng .Màu hoa tươi sáng như những nụ cười trong chiều vàng nắng . Tôi mang về nâng niu cắm trong bình hoa để trên bàn học . Ngồi nhìn hoa suốt buổi chiều vẽ vời một giấc mơ êm đềm , giấc mơ cổ tích : chàng hoàng tử đẹp trai đánh thức nàng công chúa xinh như mộng, ngủ quên trong khu rừng . Nàng công chúa bừng tỉnh dậy , thấy trời đất nở đầy những hoa và nàng thấy cõi đời này dễ yêu chi lạ .

Ngày hôm sau em tôi đưa cho tôi một lá thơ và bảo rằng thơ của Thuyền gửi cho tôi . Tôi ngạc nhiên quá , hỏi em tôi là “ Sao Thuyền lại gửi thơ cho chị ? Có chuyện gì không ? Kỳ quá đi , bọn bạn chị mà chúng biết thì chị chỉ có nước độn thổ . Thôi em mang trả lại Thuyền đi , chị không nhận đâu ...”

- Hình như tối hôm qua nó bị đòn ...

Em tôi vút lá thư trên bàn học của tôi rồi vội vã đi ra , chạy theo chúng bạn đang chờ ngoài cửa . Cùng tuổi với Thuyên mà em tôi hồn nhiên quá , chẳng nghĩ gì ...Không biết nó có hiểu là Thuyên đang ...để ý tôi không . Mà nếu nó biết , thì thái độ của nó ra sao nhỉ ? Tôi hồi hộp mở lá thư ra :

Hà ơi ,

Tối hôm qua Thuyên bị ba đánh đòn vì tội đi học về trễ và quần áo bần đất dính lem . Ba hỏi đi đâu, làm gì . Thuyên nói dối là Thuyên đang đạp xe thì bị chúng bạn chen ép làm té xuống ruộng . Ba không tin ba bảo :” Chắc mày đi tát cá đây mà” . Ba đã bao lần cấm không cho Thuyên đi bắt cá Hà ạ , nên ba bực lắm . Ba đánh Thuyên ba roi khá mạnh tay . Nhưng Thuyên không đau . Lúc nằm xấp để ba đánh, Thuyên nghĩ tới nụ cười của Hà , Thuyên chẳng thấy đau tí nào ...Thật đấy , chẳng đau tí nào ...

Mai gặp , mình đi chơi nha . Hà có thích chim sáo không . Thuyên có một ổ chim sáo đã nở hai con , để nó trọng thêm chút nữa Thuyên bắt cho Hà nha . Thuyên .

Đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư, và cũng là lần duy nhất Thuyên viết thư cho tôi . Tôi đọc đi đọc lại lá thư . Nghĩ tội cho Thuyên quá , tại tôi mà Thuyên bị đòn . Tôi áp lá thư trên ngực như thầm chia sẻ với Thuyên .

Trước ngày nghỉ hè một tuần , trường chúng tôi tổ chức cho học sinh toàn trường đi chơi núi Bửu Long .Chúng tôi nôn nao chờ đợi ngày đó . Ngày đó đã đến . Máy trăm con chim non ngồi trên những chiếc xe đồ dài , reo hò ca hát dọc trên quãng đường tới núi . Chúng tôi bước chân leo lên núi . Cái cảm giác xúc động , bồi hồi len lén vào hồn tôi khi tôi đang nhận ra mình trong vai Ngọc trên đường về chùa Giáng mùa hè năm nào trong tác phẩm “Hồn Bướm Mơ Tiên “ của nhà văn Khái Hưng . Đúng là một cảnh thoát tục , đứng trên cao nhìn về thành phố xa xa , con người như rũ sạch được những nợ trần ai, riêng bọn nhóc chúng tôi thì những bài toán học búa , những đề

vẫn khó diễn đạt , bỗng chốc cũng chìm vào lãng quên . Chúng tôi tung tăng vui hát, cùng nhau tham gia những trò chơi giữa sân chùa . Tuỳ theo trò chơi của từng khối, từng lớp . Có lớp thì chơi năm mươi , ú tím, có lớp thì chơi bịt mắt bắt dê ...Lớp của tôi thì chơi trò kéo dây . Chúng tôi chia làm hai phe, bám đuôi nhau. Mỗi phe trụ một bên, ngăn cách nhau bởi một lần vạch ngang, nắm một đầu dây . Sau tiếng còi ra hiệu bắt đầu của thầy dạy thể dục . Chúng tôi phùng mang trợn má kéo . Những bạn bè bên ngoài vỗ tay cổ vũ, reo hò . Sau một lúc giằng co, phe bên kia đuối sức thả sợi dây chịu thua . Phe bên tôi bất ngờ vẫn kéo nên té đè lên nhau . Tôi té ngay trên lòng của Huy, người bạn học trai cùng lớp . Tôi lồm cồm đứng lên , đưa mắt nhìn quanh để tìm Thuyên, coi thử Thuyên có mỉm cười chia xẻ niềm vinh hạnh chiến thắng của tôi không . Nhưng tôi thấy Thuyên lĩnh đi, vẻ mặt như buồn lắm . Tôi cũng chẳng hiểu vì sao . Những trò chơi tiếp theo rất hấp dẫn và vui nhộn , nhưng tôi không còn chú tâm đến nữa vì lòng tôi đang phân vân về Thuyên về thái độ tự nhiên khác lạ của Thuyên . Tới giờ nghỉ sinh hoạt , tôi thấy Thuyên một mình ngồi bên khe đá chót vót trên cao , luôn tay bứt những chiếc lá cây, vo tròn rồi ném ra xa . Tôi cố gắng leo lên chỗ Thuyên , một nhòai :

- Thuyên ơi , sao leo tít lên đây ngồi một mình buồn thế ! Nhớ mẹ rồi phải không ?

Thuyên không trả lời tôi, vùng vằng bỏ ra chỗ khác ngồi . Tôi ngạc nhiên gạn hỏi :

- Hình như Thuyên giận Hà hả . Hà đã làm gì ...?

Thuyên nói trống không

- Ai làm gì thì ai biết mà ...

- Thật tình Hà không biết . Nếu có gì cho Hà xin lỗi nha . Đừng có nghỉ chơi với Hà nha

Thuyên nhẹ nhàng quay mặt lại nhìn tôi . Tôi bắt gặp lại ánh mắt trù mền hôm nào .

- Hà có biết khi kéo dây ấy ...Ấy ngã vào lòng người ta ...Ấy có biết tim Thuyên đau thót, thật đau đớn lắm, tứ chi rã rời .Thuyên muốn khóc .

- Thì có sao đâu hở Thuyên ?

- Nhưng Thuyên không thích nhìn thấy cái cảnh ấy ...

- Ồ ...

- Hà nói với Thuyên đi , sau này sẽ không bao giờ chơi cái trò chơi ấy nữa , hứa đi ...

Tôi chợt hiểu ra , tôi thấy ...thương Thuyên ghê . Tôi mạnh dạn nắm bàn tay Thuyên, ngồi xuống bên Thuyên . Tôi kéo Thuyên lại sát hơn và tôi hôn nhẹ trên má Thuyên . Thuyên như bị điện giật , đẩy tôi ra , đưa tay chùi má , cúi xuống nói nhỏ :

- Hà làm Thuyên ...nhột quá .

Còn tôi một cảm giác lâng lâng, tôi thấy như buổi chiều ngưng đọng lại và những tiếng chim hót ngọt ngào đang choá ngập hồn tôi . Tôi thì thầm bên tai Thuyên :

- Thuyên ơi Hà xin lỗi ...Hà thề sẽ không bao giờ chơi kéo dây nữa ...

Thuyên bóp nhẹ bàn tay tôi . Chúng tôi cùng nhau viết tên hai đứa trên một tảng đá cao vút , rồi tụt xuống, về trại chuẩn bị cho bữa cơm chiều . Bữa cơm chiều là những ổ bánh mì thịt . Chúng tôi cùng ăn cùng hát bài ca tạm biệt . Giã từ thắng cảnh Bửu Long , giã từ một ngày vui của thời đi học .

Chúng tôi kéo nhau xuống bãi đậu xe dưới chân núi . Trên xe ra về chắc hẳn trong mỗi đứa chúng tôi đều có những kỷ niệm riêng tư đáng ghi nhớ . Cảnh hùng vĩ thoát tục ấy mỗi lúc một xa đi, bịn rịn, và rồi xa hẳn khi đoàn xe của chúng tôi bắt đầu quẹo về con đường vào thành phố .

Năm học chấm dứt . Những cây phượng trong sân trường đã trở hoa đỏ khắp

. Báo hiệu mùa chia tay. Đây cũng là niên học cuối của tôi. Năm tới tôi phải ra tỉnh để học vì ở quê tôi chưa có trường Đệ nhị cấp . Những quyển lưu bút ngày xanh được chuyển tay nhau . Bạn bè mỗi người dán một tấm hình vào đó và ghi vài cảm nghĩ về tình bạn, những nhớ nhung nhau trong ba tháng hè xa cách . Cuốn lưu bút của tôi kín các trang , riêng chỉ có trang của Thuyên là trống . Thuyên chỉ ký tên và ghi chú năm học , thế thôi . Tôi hơi buồn không hiểu sao Thuyên lại làm như vậy .

Những ngày hè đang trôi qua mau, tôi chỉ gặp Thuyên vài lần vội vã , dường như Thuyên đắm chìm vào những thú chơi với bạn bè mà quên bẵng tôi . Tôi nhớ Thuyên lắm , nhà tôi với nhà Thuyên cùng huyện nhưng khác xã . Có lần tôi rủ Huyền , Trâm và Mỹ cùng nhau về quê Thuyên ăn trái cây . Quê của Thuyên đủ thứ cây trái , vườn tược ngút ngàn , nào là măng cụt, sầu riêng , chôm chôm , mít, bưởi, mận , xoài ...Mấy nhỏ bạn thích lắm . Còn tôi mục đích không phải là đi ăn trái cây mà là muốn gặp Thuyên, muốn nhìn thấy Thuyên bây giờ ra sao ...Chúng tôi ghé nhà Thuyên hỏi mua chôm chôm . . Một bà , tôi nghĩ chắc là mẹ Thuyên tươi cười hỏi thăm chúng tôi . Bà nói :

- Ngày mùa mà , mua bán gì chứ . Đây các con thích ăn trái gì cứ tự nhiên hái ăn . Bác đãi đây . Làm sao cho vui, các cháu được vui , thế là đủ . Chúng tôi cảm ơn, và hái ăn rất thoải mái không hề e dè gì cả . Tôi cứ cố tình để ý xem có Thuyên ở nhà không . Nhưng mãi đến lúc chúng tôi ra về mà cũng chẳng thấy bóng dáng Thuyên đâu . Tôi thật tình buồn muốn khóc . Niên học mới sắp bắt đầu . Tôi sắp phải rời xa nhà, xa Thuyên rồi . Tôi mong Thuyên quá . Đang ngồi buồn thơ thẩn thì Thuyên đến, nghe tiếng Thuyên hỏi em tôi từ ngoài ngõ, tôi mừng phát rung người . Gồm trón biệt đầu cả tháng nay, nay mới lộ mặt ra . Tôi định chạy bay ra ngõ , nhưng nghĩ lại như thế thì lộ liễu quá ai coi cho được . Nên tôi ngồi thừ ở trong nhà . Em

tôi và Thuyên bước vào nhà . Thuyên gật đầu chào tôi :

- Hè gần hết rồi mà Hà không đi chơi đâu à ...

Tôi lắc đầu :

- Chẳng biết đi chơi chỗ nào cả ...

- Thiếu gì chỗ để đi . Có đi không mai Thuyên dẫn đi ...

Thuyên cười và nháy mắt cho tôi . Tôi hiểu ý Thuyên rồi .Ngày hôm sau tôi gặp Thuyên ở cuối phố . Thuyên đạp xe chở tôi về nhà Thuyên . Chúng tôi dung dăng dung dẻ dắt nhau ra bờ sông , leo lên ghe . Thuyên chèo ghe và đưa tôi đi dưới những tàn cây xum xuê trái . Tôi hỏi Thuyên :

- Vậy chứ mấy ngày vừa qua Thuyên đi đâu mà Hà với bạn Hà xuống nhà Thuyên ăn trái cây mà Thuyên chẳng có nhà vậy ?

- Thuyên đi Vũng Tàu, ra cô Út ở chơi đi tắm biển ...

- Sướng ghê ha , chỉ tội tôi ngồi nhớ ...

- Ba bắt đi đó mà chứ Thuyên chẳng muốn . Tôi cũng ngồi nhớ vậy chứ đâu chỉ mình ai .

- Mùa học tới mình không gặp nhau nữa rồi .

Nghe tôi nói vậy , Thuyên thở dài cho ghe ghé vào bờ . Thuyên nói với tôi là Thuyên không muốn nghĩ tới điều đó . Nó khắc khoải sao đâu á . Tôi nói với Thuyên là mỗi tuần tôi sẽ mỗi về . Mỗi tuần chúng tôi sẽ gặp nhau một lần mà . Thuyên ậm ừ như nuốt không trôi những điều tôi nói ..

Và mùa học mới bắt đầu . Tôi ra tỉnh . Mấy tháng đầu thì đúng như lời hứa , tôi về mỗi tuần . Mỗi tuần chúng tôi có một lần để gặp nhau, để nói chuyện băng quơ, dắt nhau đi ăn kem . Tình yêu như nẩy nở rất đều đặn , dù chúng tôi chỉ dám nắm tay nhau. Nụ hôn duy nhất là nụ hôn má mà tôi đã hôn Thuyên lần đi chơi núi hôm nào .

Nhưng càng về cuối niên học bài vở nhiều và để bảo đảm cho kỳ thi Tú Tài một năm tới nên Ba tôi bắt tôi ở lại trên tỉnh để học thêm, không cho về hằng

tuần nữa .Những ngày mưa buồn ngồi trong lớp nhìn ra ngoài sân . Những hạt mưa như cứ gõ hoài trên nỗi nhớ quay quắt của tôi . Ở ngôi trường tỉnh này cũng có vài ba anh chàng tán tỉnh tôi , nhưng trong tim tôi chỉ có một bóng hình Thuyên , vả lại tôi cũng sợ lắm con trai thành phố . Nghe nói là họ quỷ quyết ghê lắm chả thực thà như con trai nhà quê đâu . Tôi và Thuyên đã lâu không gặp nhau .

Những năm đó chiến sự mỗi ngày một leo thang , ở dưới quê tình hình an ninh thật bất ổn .Sau năm học đệ tam , nghỉ hè tôi về nhà mong gặp lại Thuyên , nhưng em tôi cho biết gia đình Thuyên đã chuyển đâu về Sài Gòn rồi, ở vùng dưới xã đó lộn xộn lắm . Thế là từ đó chúng tôi mất liên lạc với nhau . Thấm thoát hai năm nữa trôi qua . Tôi tốt nghiệp Trung học Đệ nhị cấp và ...theo chồng . Tưởng rằng mọi chuyện sẽ êm ả trôi qua . Tôi vui với vai trò làm vợ và làm mẹ . Thuyên chỉ còn trong giấc mơ của tôi mỗi khi chồng tôi xa nhà .

“Năm năm rồi không gặp
Từ khi em lấy chồng
Anh dặm trường mê mãi
Đời chia những nhánh sông ...”

Tôi thỉnh thoảng cứ ghêu ngoa bài hát này để ru con tôi ngủ

“ Ngày nhà em pháo nổ
Anh cuộn mình trong chăn
Như con sâu làm tổ
Trong trái vải cô đơn ...”

Không hiểu khi Thuyên biết tin tôi lấy chồng , anh có tâm trạng đó không nhỉ .

Rồi một hôm cậu em trai tôi ghé thăm và cho tôi biết là mới đây Thuyên có ghé về nhà báo tin là sắp lên đường nhập ngũ . Thuyên hỏi thăm về tôi . Em

tôi bảo tôi đã có chồng và được một cháu gái hai tuổi rồi . Em tôi hỏi có muốn ghé thăm tôi không , nhưng Thuyên buồn bã lắc đầu . Và Thuyên đáp xe đò về trên Sài Gòn ngay . Cho tới hơn chục năm sau tình cờ gặp nhau ở Sở ngoại vụ, cùng nộp đơn xuất ngoại theo diện HO . Chúng tôi ngỡ ngàng nhìn nhau . Những kỷ niệm cũ lướt nhẹ trên những giọt nước mắt âm thầm . Chúng tôi giữ liên lạc với nhau từ hôm đó .

***

- Tình yêu gì mà không có mùi mẫn gì hết vậy má ?

Đứa con gái tôi cất tiếng hỏi .

- Thời của má mà ...cổ lỗ sĩ lắm . Nắm cái tay nhau thôi là đã run cầm cập rồi ...Con chuẩn bị mua vé máy bay và đưa má đi Oregon ngay nha con .

Cậu Thuyên ở Portland , Oregon con ạ .

Sáng sớm ngày hôm sau, Mẹ con tôi bay đi Oregon. Chúng tôi ghé mua một bó hồng nhung và ghé thẳng nhà quán . Gặp vợ con của Thuyên trong tang phục màu trắng . Lòng tôi đau như cắt . Nước mắt tôi chảy hai hàng . Tôi ôm vợ Thuyên. Tôi ghi chặt như mong là nỗi mất mát này hãy chuyển hết qua tôi được . Tôi tiến sát quan tài Thuyên . Tôi lấy lá thơ kỷ niệm của Thuyên mà tôi đã cất giữ hơn bốn chục năm nay , trình trọng đặt lá thơ màu xanh mà những giọt nước mắt đã rơi xuống làm màu xanh loang lổ biến thành màu tím trên ngực Thuyên. Tôi nói thầm với Thuyên :

“ Thuyên ơi ...Hà đến thăm Thuyên lần cuối rồi chúng ta mãi mãi chả còn gặp nhau . Kỷ niệm này hoà với những dòng nước mắt Hà gửi đi theo Thuyên . Nhớ giữ lấy , nếu có kiếp sau . Nó sẽ là bằng chứng để mình tìm gặp lại nhau . Vĩnh biệt . “

Con gái tôi trao bó hồng cho tôi . Tôi đặt bó hồng dưới chân Thuyên . Nhìn khuôn mặt Thuyên như ngủ rất bình yên lần cuối , rồi chúng tôi bước ra ngoài . Vợ Thuyên mời chúng tôi về nhà nghỉ ngơi . Nhưng tôi đã khước từ

vì bận lắm .

Con gái tôi hỏi : Sao mẹ không ở lại đưa cậu Thuyên đến nơi an nghỉ .

Tôi trả lời con tôi là : Mẹ đã dọn sẵn cho cậu Thuyên một huyệt mộ rồi từ hơn bốn chục năm qua con ạ . Đó chính là trái tim Mẹ . Cậu Thuyên sẽ mãi mãi yên nghỉ trong trái tim mẹ . Còn phải đưa tiễn đi đâu . Nói xong tôi bật khóc . Con gái tôi dìu tôi ra xe . Chúng tôi hướng về phi trường .Trời Portland đã lập xuân mà sao tôi nghe ảm đạm thê lương .

lê du miên

Lê Du Miên

Một Thoáng Mùa Xuân

Diễm ơi...

đã lâu không gọi diễm

diễm của tôi ngày xưa

diễm ơi còn trang diễm

bằng chuỗi hạt mưa thưa?

đã lâu không gặp diễm

chắc lạ lắm nhau rồi

đường xa khôn tìm kiếm

bận rộn đời, chơi vui

đã lâu...chợt lại nhớ

*diễm xưa, một thuở nào
từng nhìn nhau ú ớ
từng chết cùng chiêm bao
(Dzi.)*

Hắn quen Diễm trong trường hợp thật bất ngờ, hy hữu. Diễm là con gái lớn của bạn hắn. Người bạn mà hắn quen cùng đơn vị, cùng từng nhau chiến đấu chung một giao thông hào. Chắc các bạn lại nói : " Úi giời ơi , thế thì có gì lạ lắm, hy hữu chứ ! "Vâng lẽ ra thì là chuyện thường ,nhưng cái thường ở trong trường hợp của hắn lại chẳng thường chút nào...

Này nhé , nói là bạn cùng chiến đấu chung một giao thông hào , nghe cho có vẻ đao to búa lớn thôi , chứ thiệt ra là họ có cùng một chí hướng khẩu chiến với những người hàng xóm chung quanh , không đồng ...., chính kiến , chỉ là thế.

Cái làng chài ven sông Cửu này vẫn thế . Hình như không một phút nào yên . Chẳng chuyện con gà nhà này qua bới vườn nhà kia thì cũng con chó nhà nọ qua ị ... bậy trước ngõ nhà bên . Tiếng cãi nhau đều như tiếng mưa rơi, dòn như tiếng pháo nổ . Hình như nếu trong ngày không có một cuộc thượng môm trên, hạ môm dưới thì hình như xóm chài này buồn lắm, nhất là những ngày biển động, cư dân ngồi ngáp dài nhìn ra biển, bụng cồn cào . Người ta lại muốn gây nhau nhiều hơn, làm như để quên cái bao tử lép kẹp đang thét gào .

Có một hôm thuyền neo nơi bến đỗ . Hắn ngồi ngủ gục bên tay lái . Biển về chiều gió thổi hiu hiu, hắn vút bỏ tất tậ những lo toan hàng ngày xuống đáy nước, hắn quăng tuốt tuột những mộng mơ tình ái vào khoang thuyền tanh mùi cá, ảm mùi nước mặn. Hắn đánh một giấc vô tư ....Đang mơ màng về những ngày thơ bé, đang mộng du qua những khung trời tuổi nhỏ có cha, có mẹ, có chị, có em ..., xum họp bên nồi bánh chưng đêm 30 tết, đang tươi

cười bên bếp lửa bập bùng, hấn như đang thoát tục, như lạc vào cõi thiên thai, vì từ lâu rồi hấn chưa bao giờ được vui như thế, thì hấn giật mình tỉnh giấc vì tiếng va chạm gì đó trên khoang thuyền. Hấn mở mắt nhìn quanh, đưa tay lên dụi mắt...Ồ..., một cô gái xinh đẹp quá đang mỉm cười với hấn ở trên bờ cách đó không xa. Hấn đưa tay dụi mắt lần nữa, để tỉnh ra xem có phải nàng cười mí hấn hay là mí ai...Rõ ràng mà, cô gái cười với mình mà. Hấn lẩm bẩm như thế và tự nhiên ngồi ngay ngắn trở lại, rà xét xem mình đã từng quen cô gái này ở đâu, cô ta không phải là cư dân ở đây, điều đó chắc như bấp vì cả gần năm nay khi hấn về tá túc xóm chài này hấn chưa hề gặp cô bao giờ. Trông cách ăn mặc của cô ta cũng biết rõ cô không thuộc giai cấp thuyền chài tí nào. Hấn đang cố hình dung, tìm tòi trong ký ức nghèo nàn của hấn, để trả lời cho cái...,có vẻ như thân mật của cô gái, thì...trời ạ! Cô gái đưa tay ra vẫy vẫy và hấn nghe thánh thót bên tai:

- Này anh Miên, phê hông dị?

Ôi lạy chúa tôi, Hấn kêu khê, lại còn biết cả tên mình nữa...Ai vậy cả...Hấn ngơ ngác đáp thiệt nhanh và nhảy xuống nước lội vào bờ:

- Phê, phê lắm. Mà ủa, ai zậy cả?

Cô gái mỉm cười tinh nghịch:

- Thì là em chứ còn ai. Em con gái chú Út Min đây. Rồi nàng cười thiệt lớn. Tiếng cười dòn tan giữa khoảng mênh mông của biển, dội lại vang vang trong khoang thuyền.

- Dậy sao? Con chú Út mà sao tui không biết kìa.

- Làm sao anh biết được. Em đâu có sinh sống ở đây mà anh đòi biết chứ. Anh biết mới là lạ đây.

- Mà sao cô biết tôi, hay quá dậy?

- Thì bố em kể về anh hoài mỗi lần ông biên thư cho em

- Ủa, ông kể chi dậy?

- Ông kể là ...Anh là đồng chí của ông . Mỗi lần bố em đòi co với thiên hạ, chẳng cần biết phải trái gì anh đều đứng về phía ông , gân cổ lên cãi phụ ông , đúng không ?

- Trời đất sao ông lại kể cái chuyện tầm xàm đó với con gái mình chớ . Ông này thiệt kỳ .

Cô gái lại cất tiếng cười như nắc nẻ, làm hấn sượng sùng . Hấn đưa bàn chân đi đi trên cát , mắt nhìn ra biển hồi nhỏ :

- Thế cô tên là gì nhỉ ? Cô ở đâu mới về thăm nhà ?

- Em tên Diễm, ngoài phố người ta hay gọi em là Diễm xưa , em ở ngoài phố mới dia , định ăn Tết với gia đình .

Thế là hấn quen Diễm, kể cũng hi hữu lắm chứ phải không các bạn

- Vậy chứ ..., hồi nào tới giờ bố em không nhắc gì về em với anh sao ?

Cô bé vừa hỏi vừa ngúng nguẩy, cái điệu bộ thấy mà ...ghét . Hấn cũng khờ quá trước cái bạo dạn của dân thành phố nên áp ứng :

- Không, chưa bao giờ tôi nghe nói về cô cả ...Sao chú Út lại giấu tôi chi vậy nhỉ ?

Rồi hấn cười gượng gạo :

” Trời ...có cô con gái đẹp, văn minh thành thị thế này mà định giấu tôi hen . Cái ông bạn già này . Thiệt tình ...”

Diễm xưa cũng bẽn lẽn, đưa bàn tay thon nhỏ lên vén gọn mái tóc đang loà xoà trước mặt, làm duyên trước câu nói thiệt tình của hấn :

- Bộ anh là bạn của bố em sao ? Anh còn trẻ quá mà ...

- Thì gọi là vậy đó mà . Những lúc rảnh tôi hay chơi cờ tướng với chú Út, rồi hai chú cháu dô vài xị cho ấm bụng . Chú Út vẫn cứ hay kêu tôi là “người bạn trẻ” , miết rồi tôi tới luôn cũng kêu ông là “ông bạn già “ hi hi ...Xin lỗi cô ghen vì quen rồi .

Và từ đó hấn thân với Diễm. Những ngày Diễm về lại thành phố hấn thỉnh

thoảng cũng biên thơ cho Diễm kể về những chuyện không đâu của cái xóm chài hiu hắt ven sông này và đôi lần hấn cũng thổ lộ với Diễm về những nhớ nhung :

“ Diễm ơi hôm nay nhớ Diễm chi lạ . Biển hôm nay buồn lắm Diễm à, mưa to và gió lớn, sóng gào thét dữ dội át cả tiếng cãi cọ của anh ba Thợ và chị Tư rồi . Miên ngồi đây chán đến nỗi chả muốn nhấc tay lên đuổi ruồi nữa , cái con ruồi này lì lợm quá cứ bay vo vo đậu trên mặt Miên hoài .Ngồi đây nhớ Diễm ghê Diễm ơi . Lúc này Diễm đang làm gì ? Về quê thuyền chài này chơi đi Diễm . Miên tính đi bộ lên phố thăm Diễm đây , không biết con đường bao xa hả Diễm . Thôi hay để Miên đi vài chuyến biển nữa dành dụm ít tiền đi xe đò lên thăm Diễm cho oai một chút hi . ...”

Đôi lần hấn cũng nhận được thơ Diễm. Diễm thường viết rất ngắn . Hấn cứ lẩm bẩm :

” Cái cô bé này sao hà tiện cả bút mực . Nhưng mà hà tiện như vậy mới làm giàu được chứ , sau này chung sống với nhau may ra mới tạo dựng được cơ đồ .”

Hấn cứ làm như là hấn sắp cưới ngay được Diễm làm vợ . Tháng ngày tiếp nối đã nuôi lớn cái giấc mơ cưới Diễm làm vợ của hấn . Tự dưng hấn biết làm đom hơn những ngày trước , hấn biết chải lại mái tóc cho gọn gàng, biết ăn mặc áo quần tươm tất hơn và nhất là những người hàng xóm đã nhận ra sự thay đổi nơi hấn ;

- Gớm , cái thằng Miên dạo này thấy bảnh ghê á
- Ủ ! Đôi khi còn thấy nó xịt nước hoa nữa đó , thơm phức .
- Hình như nó mê con gái lão Út rồi ...Đúng là ...hồn bướm mơ tiên mà
- Đâu có ...Cái gì mà hồn bướm mơ tiên chứ . Con Diễm thì cũng xoàng thôi , có đẹp gì cho cam mà thím nói dậy chứ ...
- Thì ít ra nó cũng là dân thành phố , còn cái thằng Miên chỉ là dân chài quê

mùa ...Bộ xúng sao

- Xúng chứ sao không xúng . Cái thằng này mà đóng bộ đô hả ..., ăn khách lắm đó nha

Chỉ cái chuyện không đâu đó mà mấy thím thuyền chài cũng đã muốn gây gổ nhau rồi . Hấn thì nghe những lời bàn tán miết rồi quen tai , chả còn vui buồn với những đêm pha trong lúc rảnh rỗi của bàn dân thiên hạ nữa . Mỗi tình của hấn và Diễm lớn lên theo ngày tháng . Hấn mừng như con nít được kẹo mỗi khi hấn nhận được thơ Diễm :

“ Anh thân thương của em

Dạo này anh thế nào , phê hông ? Có đi biển nhiều hông ? Ừ dành tiền để đi xe đò lên phố thăm em nha , đừng đi bộ xa lắm đó . Nhớ đừng có quen , đừng có nói chuyện mí mấy cô xí xọn, đít bụi ở trong nha ...Coi chừng em giận à ...”

Hấn đọc lại lá thư :

” Bộ cũng biết ghen nữa sao cả”

Rồi hấn cười khúc khích, đứng dậy, vơ một nắm cát thảng tay quăng xuống biển và nói to :

” Không đâu anh chỉ quen mình em thôi “ .

Hấn hét to quá làm mấy thím đang nhặt cá ở bãi giạt mình nhìn lên lắm bầm :

- Đồ điên !

***

Hôm nay chiều 30 tết . Sinh hoạt trong xóm chài có phần bận rộn , nhà nhà đều chuẩn bị đón giao thừa . Hầu như nhà nào cũng nấu bánh tét , khói lên nghi ngút . Những đứa trẻ thì mặc thử những bộ quần áo mới mà mẹ chúng mới đi chợ tết mua về , chạy tung tăng khoe nhau . Có tiếng vài bà mẹ la lớn :

” Mặc thử chút thôi , thay ra đi để mai mồng một tết mới mặc con à “ .

Nhà chú Út có vẻ là ăn tết lớn hơn cả . Hấn thấy thím Út sáng nay đi chợ mua sắm nhiều lắm, gánh một gánh nặng . Còn hấn một thân một mình tro trọi , tết hay không tết thì cũng thế thôi . Hấn đang nghĩ không biết ngày mai mồng một tết phải làm gì . Đi chúc tết từng nhà, dĩ nhiên . Nhưng sau đó ...ngày đầu năm mà nhiều người kiêng cử lắm chả lẽ mình lại ăn dầm ở dè nhà chú Út , hay giả bộ tới rủ chú Út đánh cờ tướng ...đâu có thể được chứ, ngày tư ngày tết người ta bận rộn xum họp gia đình vui chơi thì giờ đâu mà chơi cờ tướng . Hấn là rảnh rỗi nhất chả nấu bánh tết, chả làm kẹo bánh chi cả . Hấn mơ màng nghĩ tới ngày mai khi gặp Diễm ngày đầu năm mình phải chúc tết cô bé như thế nào nghe cho tình tứ một chút.

Hấn bấm đốt ngón tay, miệng lẩm nhẩm tính :

” Mình đã quen Diễm được hơn một năm rồi, đúng ra là một năm lẻ 4 ngày . Cũng một ngày cuối năm ngoái mình quen cô bé “.

Thời gian qua nhanh như thế mà cái cảnh heo hút của làng biển này vẫn tro tro, vẫn những con người quần xắn qua đầu gối, miệt mài với biển, biển thì không thuần khiết, lúc mưa lúc nắng . Con người nơi đây chỉ biết chịu đựng . Cũng có những người đã không kham nổi với cái khắc nghiệt của biển, đã bỏ biển mà đi . Cũng có những người đi chán rồi lại tìm về biển chắc vì cái số của họ ông Trời đã bắt phải gắn liền với biển rồi , thì trốn bỏ đi đâu cho được . Hấn ngồi mà nghĩ lại đời mình , sau ngày 30 tháng tư năm nào gia đình hấn sơ tán , thất lạc mỗi người một nơi . Hấn theo dòng người di tản từ “phố núi cao” tháo chạy về thành phố biển , rồi từ thành phố biển hấn lang thang vào vùng đồng bằng phía Nam này, tất bật lo miếng cơm manh áo mà đổi thay bao nhiêu công việc . Thế rồi một buổi nọ có người bạn rủ hấn về đây theo thuyền đi đánh cá . Được ít lâu sau thì người bạn một lần ra biển đã vĩnh viễn không về nữa , bỏ hấn lạc lõng nơi này một mình . May mà có chú

Út Min, vui tính sẵn lòng làm bầu bạn với hấn . Hấn cũng nguôi ngoai phần nào . Hấn mong có được ít tiền về quê để tìm lại người nhà., nhưng đành dậm mãi mà vẫn chưa đủ, đành chịu xa rời cái ước mơ xum họp . Những ngày cuối năm nhất là chiều 30 như hôm nay , không khỏi làm lòng hấn trĩu nặng, xôn xao .

Hấn đang cố nặn óc nghĩ ra một câu chúc tết nào thật ý nhị để chúc tết Diễm ngày mai thì hấn nghe sao có nhiều tiếng ồn ào trong xóm , hình như phát ra từ khu nhà chú Út . Hấn để ý lắng nghe thì đúng là giọng thím Út :

- Con bà nó . Đứa nào, con nào mà ác nhân ác đức , đánh con mèo của tao gãy cẳng thế này ?

- Đứa nào ngon, dám vỗ ngực nhận đi , tao thì xé xác mày ra , tao thì đập cho mày cẳng cũng gãy như con mèo . Đồ ác độc .

Hấn chồm ra khỏi nhà chạy về phía đang có tiếng chửi . Hấn chợt thấy thím năm Thu vén quần xông xông lại phía thím Út

- Là tao đây , mày ngon làm gì tao . Ai bảo mày để con mèo của mày dúi đi ăn vụng . Tao chưa đập chết là may , còn to mồm

- Con mèo nhà tao ăn vụng cái gì của nhà mày chứ?

- Ăn vụng nồi cá kho tiêu của nhà tao . Nó ăn tham quá mà , ăn sạch sành sanh luôn. Mày không trông chừng nó có ngày tao đập nó chết luôn á.

- Mày giỏi, mày giỏi .

Thím Út vừa nói vừa xắn lại phía thím năm . Chú Út chạy lại can, kéo thím Út lại

- Thôi mà, nhịn đi , cuối năm rồi cãi nhau chi nữa ...

Hấn đi lại bên cạnh Diễm, nói nhỏ :

- Diễm về hồi nào vậy ? Thiệt cái xóm mình là vậy đó , không cãi cọ, không yên

Diễm vùng vằng nói nhỏ đủ cho hấn nghe :

- Mạ em cũng thiệt kỳ. Con mèo nhà mình hư thì mình phải nhin người ta chừ còn chửi nữa ...Quê chi mà quê tẻ .

- Ý trời ơi . Em đâu có thể nói vậy chứ . Dù sao em cũng phải binh mạ em chứ .

- Binh sao được mà binh ...

- Cô Diễm nói đúng . Có lỗi là phải nhận , chứ đừng cãi ngang , kỳ lắm .

Hắn nhìn lên thấy một anh chàng lạ hoắc, mặt mũi coi trắng trẻo, cặp kiếng trắng chằm chệ trên khuôn mặt, trông thiệt xa lạ với dân xóm chài, dù nó có làm tăng cái vẻ thông minh, cái vẻ ...bác sỹ của anh chàng . Hắn còn đang ngạc nhiên không biết là ai thì lại chột nghe :

- Đúng là cô Diễm từ thành phố về có khác . Tánh tình hiền dịu như thiên thần, xinh đẹp như tài tử Hồng Kông, xử sự như những người học thức .

- Anh quá khen .

Diễm e thẹn nói lí nhí, rồi chạy lại kéo mẹ vào nhà . Khi đã vào tới nhà , Diễm nói với mẹ :

- Con đã bảo mạ mà mạ không nghe. Ngày tết đó mạ .

- Chưa tết, ngày mai mới tết

Thím Út vẫn nhất định không chịu thua, không chịu nhin :

” Con mèo nhà tao mà có mệnh hệ gì thì biết tay tao . “

Diễm vùng vằng bỏ xuống bếp phụng phịu, dỗi hờn. Hắn chạy theo xuống bếp dỗ dành :

- Đừng buồn Diễm à. Cuộc sống nơi đây là vậy đó . Cãi nhau như cơm bữa mà. Không có gì đâu . Ngày mai đâu lại vào đây ...Mà em cũng lạ , dù sao cũng phải binh mạ mình chứ .

Rồi như chột nhớ ra cái anh chàng đeo kính trắng mới gặp lúc nãy . Hắn ngập ngừng hỏi

” Cái anh chàng hỏi nãy là ai vậy Diễm ?

- Thì là anh hai Hòn con thím năm Thu chứ ai . Nghe đâu ảnh học gì ở Sài gòn ...Mạ em làm em quê với anh ta quá ...

- Sao anh nói hoài mà em vẫn không hiểu . Em lại bình kẻ thù của mạ . Em có nghe người ta nói :” Bận của kẻ thù, thì cũng chính là kẻ thù” không . Bộ em muốn là kẻ “thù” của mạ ...!

- Anh nói gì ? Thôi đi ...

Và thế là hai ý kiến bất đồng, tình cảm hai người xứt mẻ . Hấn lững thững đi về phía biển:

“Con mẹ nó, cái thằng đeo kiếng cận . Nó khen cô ta một cái là cô ta muốn xoay 180 độ ngay ...Thôi thì thôi, đây cũng cóc cần” .

Hấn quyết định một lần nữa đổi nghề. Hấn sẽ xa biển như đã từng xa một vài nơi lúc trước . Hấn muốn xa xóm chài này vì hấn đã mơ hồ nhận ra sự đổ vỡ trong tình cảm của hấn ắt phải xảy ra, chỉ là sớm muộn mà thôi . Hấn biết đang có kẻ thứ ba xen vào, có thể là một chiều , nhưng thật ra đã lay động một góc hồn nào đó của Diễm . Hấn tự ti để thấy rằng phần thua thiệt đang nằm trong tay hấn .

Ngày mai hấn sẽ ra đi . Ngày đầu năm, ngày mùng một tết, hấn sẽ từ giã những cuộc cãi vã, miết rồi lại thấy là thân thương chứ không là chán ghét . Rồi mai này ở một nơi xa nào đó không còn được nghe, được chứng kiến, được tham dự vào những cuộc đôi co của xóm chài nữa, chắc hấn hấn sẽ buồn lắm . Ôi cái sinh hoạt rất bình thường của xóm chài này.

Sáng sớm hôm sau khi mọi người còn ngủ yên, có một gã tay xách túi đồ, lăm lăm bước đi . Khi đi ngang qua nhà chú Út Min, gã gọi thầm :

“ Diễm ơi ! Diễm xưa ơi !

... Tiếng pháo đầu năm chọt nổ đi đùng đùng đâu đây .

Lê Du Miên

Ngoài Kia Năng Gọi

Trong trại tù ai cũng gọi Thề là Thề ma soeur vì vợ của Thề đã từng là ...ma soeur.

- Thề ơi ma soeur lên thăm mày kia .

Giọng một người tù đang lao động bên lề con đường gọi ới ới ...Thề ơi , Thề ơi ...

Con đường dài thăm thẳm dẫn từ lộ số 1 vào sâu trong rừng , nơi những con người tù đang bị ...cầm tù và lao động khổ sai , phá rừng trồng rẫy . Những giọt mồ hôi, những giọt nước mắt và cả những giọt máu hằng ngày vẫn đổ trên mảnh đất ma thiêng nước độc này ...

Thề nghe tiếng gọi ngừng tay ngó ngơ ngác , chợt mọi người cũng ngừng tay ngó về con đường bụi cát tung lên theo nhịp bước gồng gánh của những người mẹ, người vợ, người em...đôi khi có cả những người tình của tù cải tạo đi thăm nuôi. Thề chợt đưa ngón tay lên miệng : "Xuyt...". Thề vẫn vậy theo thói quen, mỗi lần ai nhắc tới tiếng "ma soeur". Thề bảo là vợ Thề sợ lắm khi nghe người ta gọi lại mình bằng từ này.

Trong trại cải tạo, cứ mỗi buổi tối khi mà bọn cán bộ lừa anh em tù vào chuồng và khoá cửa lại , thì sinh hoạt riêng tư của từng nhóm được hình thành. Nhóm này tụm lại năm ba người, nhóm kia quay quần lại vài ba đứa

bên ly trà, bên những thỏi đường cục và nhất là bên cái điều thuốc Lào...mọi người ngồi gẫu chuyện, tâm sự...có nhóm thì kể cho nhau nghe hết tập chuyện chương này tới chuyện kiếm hiệp kia...Có nhiều người có khiếu kể chuyện, kể rất hay...Dù mình lúc trước cũng đã từng luyện những chuyện này đến nát như , thế mà nghe Quới , một người tù đồng đội kể ai cũng thích. Quới như một diễn giả nổi tiếng...Anh được nhiều nhóm giành giật, trà thuốc để mời chào , và dĩ nhiên Quới cũng bày đặt làm reo, nhóm nào có cao lương mỹ vị tiếp đãi, anh mới ghé để...đăng đàn thuyết pháp. Kể miết ngày này tới ngày kia, năm này sang năm nọ rồi cũng hết chuyện...Bọn tù quay sang kể chuyện chính mình , chuyện gia đình, chồng vợ, người yêu...đôi phần cũng để cho vui nổi nhớ, nổi chờ...Cái nhớ chồng chất ngày đêm đôi lúc vỡ oà trong một tối khi giọng kể xa xăm, buồn vui lẫn lộn, nhưng mang đầy tính chất thật thà...Và trong số những tâm sự đời thường rất đẹp ấy , anh em trong tù chú ý nhiều tới câu chuyện đời Thẻ kể lại...

Thẻ kể rằng vào năm Thẻ đậu tú tài toàn thì lệnh tổng động viên được ban hành. Thẻ nghĩ trước sau gì thì cũng phải nhập ngũ , do đó Thẻ đã thi vào trường VBĐL với hy vọng sau bốn năm ra trường là lính, nhưng cũng còn cầm được trong tay mảnh bằng cử nhân bách khoa thực dụng , đôi khi biết đâu cũng có lợi... cho cuộc sống dân thường mai hậu.

Thẻ "xếp bút nghiên theo nghiệp đao cung" khi tuổi đời mới vừa mười tám, khi tâm tư chưa hề vướng bận yêu đương...

Khăn gói quả mướp lên đường nhẹ tênh, chỉ còn một chút ngậm ngùi...ngưỡng cửa đại học ngay trước mặt mà không thể bước vào, chào nhé giấc mơ khoa bảng năm nào, Thẻ thâm nghĩ vậy và trình diện trung tâm nhập ngũ, cuối cùng thì cũng là đại học, nhưng là... học đại...quân sự Đà Lạt. Cũng giống như mọi người tân binh khác, mọi chuyện đều lạ lẫm và làm ngỡ ngàng Thẻ không ít. Thẻ phải xuống tóc ba phân, khoác bộ quân phục

rộng thùng thình , giày sô, giày tập...thời khoá biểu nghiêm ngặt. Những tuần lễ huấn nhục bơ phờ không còn có một chút thì giờ nào rảnh mà nghỉ ngơi, mà nhớ mà thương, mà buồn , mà chán. Ngoài những buổi học về quân sự, mệt mỏi căng thẳng , là những giờ học văn hoá cũng chẳng thoải mái gì...tuy có một lần Thề nhớ mãi giọng hát của cô giáo H , khi cô hát bài "Thu hát cho người" cho các sinh viên SQ nghe trong một buổi sinh hoạt vui.

Giọng cô gọi cảm làm mọi người như chìm vào cái thế giới riêng của mình.

" Đêm nguyệt cầm ta gọi em trong gió. Sáng linh lan hồn ta khóc bao giờ."

Thề nói, dường như Thề bị bài hát quá lãng mạn với giọng cô H ngọt quá đã làm xáo trộn cái thế giới tình cảm của Thề, và từ đó Thề băng khuâng , mơ mộng , Thề như thấy mình thiếu một cái gì đó rất cần thiết trong đời...nói huých toẹt ra là Thề thấy mình thiếu một người tình...và Thề bắt đầu mong đợi, tìm kiếm, nôn nao . Thề hay mỉm cười một mình khi hình ảnh một người con gái hiền dịu, dễ thương, đẹp...mà Thề thích....cứ lớn vờn trong đầu .

Cuối cùng những tháng ngày huấn nhục cũng qua...sau khi được gán Alpha Thề và mọi người được về nghỉ phép với gia đình. Đúng là như chim sổ lồng, mọi người đều vui mừng, cười nói tíu ta tíu tít.Về tới Saigon trước tiên là tắm rửa một cái cho thoải mái rồi dạo một vòng thành phố xem bao lâu nay có gì thay đổi.Thề xách chiếc Honda Dame chạy qua bùng binh Nhà thờ Đức Bà tính vòng qua Tự do, ghé Brodard ngồi nhâm nhi cà phê, ngắm phố xá, rửa mắt sau bao ngày cầm cố. Bỗng chợt Thề nhìn thấy bóng người trong mộng...một ma soeur trong bộ áo xanh, khăn trắng...xinh quá , trông đáng đáp ứng quá...giống y người con gái mà Thề từng nguêch ngoạc trong đầu, Thề tưởng như là quen lắm...nhưng không phải. Một phút định tâm Thề thâm nghĩ mình phải làm quen với soeur này mới được , nhưng bằng cách nào đây.

Thế quay xe trở lại , băng lên vỉa hè và cho xe rề rề theo sau ma soeur, theo hoài vẫn không nghĩ ra cách...hay là chạy xe lên trước chặn soeur lại làm bộ hỏi thăm đường...không được , ai mà tin chứ , sẽ lộ cái...tâm cong queo không ngay thẳng tí nào ngay...Đang suy nghĩ miên man tìm cách làm quen thì không biết tại sao cái tay Thế táy máy thế nào, hay tại lâu ngày không điều khiển xe cộ nên lúng túng...mà tay ga tự nhiên tăng lên, chiếc xe chồm về phía trước...xô ngã ma soeur và Thế cũng ngã lăn ra trên hè phố...

- Thế lồm cồm bò dậy , trong lúc những người đi đường cũng đã xúm lại vây quanh ma soeur ...Thế khập khiễng bước lại gần đám đông , có tiếng nói xì xầm " Xe gắn máy chạy dưới đường không chạy, leo lên hè đường làm gì để đụng người ta . Đấy tội chưa, ma soeur bị ngã xỉu rồi kìa". Lúc đó cũng vừa có một viên cảnh sát chạy tới. Ông ta hỏi lớn tiếng

- Có chuyện gì...

- Đụng xe đó ông cò à.

- Có sao không

- Đây, tránh ra cho Cảnh sát làm việc.

Viên cảnh sát thấy ma soeur nằm bất tỉnh liền gọi xe cứu thương và lập biên bản. Thế hoàn toàn nhận lỗi. Một lúc sau , tiếng ambulance hú vang cả góc phố...và ma soeur đã được chuyển tới bệnh viện cấp cứu.Thế dù bị thương ở chân rất đau , nhưng anh cũng cố gắng leo lên chiếc xe của anh và chạy theo vào bệnh viện. Trên khuôn mặt của anh lộ rõ vẻ lo lắng , anh không hiểu tại sao chiếc xe đụng nhẹ thôi, mà ma soeur lại bất tỉnh...Khi vào tới bệnh viện thì ma soeur cũng vừa tỉnh lại...Thế mừng quá, anh chạy ngay lại hỏi rồi rít :

- Soeur đã tỉnh rồi, Soeur có sao không, Soeur thấy đau chỗ nào...

- Anh là ai...

- À...xin lỗi tôi là người...đã đụng...đã làm cho soeur phải vào đây , thật là xin lỗi...Tôi tên Thế...Còn soeur, tôi có thể được biết tên...

- Tôi tên Vi Bình...

- Soeur Vi Bình, Soeur có cái tên đẹp quá. Không biết nhà soeur ở đâu để tôi có thể báo tin cho gia đình soeur...

- Xin anh giúp dùm báo cho gia đình tôi ở...Phan Thanh Giản...

- Vâng, Vi Bình...à soeur Vi Bình cứ yên tâm...

Bác sĩ khám các vết thương và cho biết chân bên trái bị xung nặng, khuỷu tay bị trầy...còn phải chờ chụp Xray để biết rõ ràng hơn. Phải nằm lại ở viện ít ngày...

Và kể từ hôm đó, ngày nào Thẻ cũng túc trực để săn sóc cho Vi Bình. Sợ Vi Bình ở trong viện buồn, anh mua báo, sách truyện mang vào cho Vi Bình đọc. Những tuần báo Tuổi Ngọc, Tuổi hoa...Thẻ nghịch lắm, anh đọc trước những truyện rồi anh lựa những câu hay có ngầm ý tán tỉnh, anh lấy viết gạch đít những hàng chữ đó, rồi mới đưa sách cho Vi Bình đọc. Thẻ còn nhớ là có một truyện ngắn nói về một cô bé không có đạo nhưng lại mê một vị...Linh mục trẻ...Dù không có đạo nhưng có lần cô vào nhà thờ quỳ, chấp tay cầu nguyện : "Lạy Chúa, nếu Chúa là đáng nam tử hán, thì xin Ngài hãy cho con được cạnh tranh công bằng với Ngài...Ngài đừng dùng quyền năng phù phép...mà hãy như con, dùng cái yếu ớt của người đời...con nghĩ là con sẽ thắng, con sẽ dành được Thanh (vị Linh mục)từ tay Ngài.". Thẻ đã gạch đít những dòng chữ đó bằng mực màu...Ngày hôm sau Thẻ vào thăm thấy soeur Vi Bình cứ tủm tỉm cười hoài...Thẻ cũng cười và hỏi :

- Vi Bình...à xin lỗi nha, Soeur hôm nay có gì vui mà thấy cười hoài...

- Đâu có... Cứ gọi Vi Bình...cũng được mà.Thấy có người lại dám tranh dành người yêu với Chúa...nên buồn cười quá. Hình như hơi...vớ vẩn...

- Vi Bình cho là vớ vẩn sao...nếu có người cũng muốn đấu với Chúa để dành lấy Vi Bình...thì...Vi Bình nghĩ sao nhỉ?

- Lạy Chúa tôi, đừng nói vậy anh Thẻ ơi, tội chết...

- Anh biết mà .

Rồi tự nhiên Thẻ im bật. Vi Bình ngược lên nhìn anh tò mò ...

- Anh biết gì hả ?

- Anh biết là có tội nhưng ...không thể dừng ...

Vi Bình quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ dấu một nụ cười khi nghe Thẻ xưng Anh với mình, rồi nói nhỏ như cho Thẻ vừa đủ nghe ;

- Anh phải đi xưng tội đi .

Anh sẽ đi xưng tội, nhưng anh biết anh sẽ chẳng chừa được.

- Xưng tội mà không chừa thì cũng như không.

- Tội nào thì chừa chứ tội này thì không , không ngay cả trong tâm tưởng Vi Bình à

- Để Bình cầu nguyện cho anh đủ nghị lực mà chừa nha.

Kể từ đó hai người thân nhau lắm , nhất là Thẻ chỉ vắng Vi Bình một buổi thôi là Thẻ nhớ lắm rồi. Thẻ biết anh đã yêu.

Rồi những ngày phép cũng qua mau, Thẻ phải về lại quân trường tiếp tục luyện kiếm và Vi Bình cũng xuất viện về lại nhà dòng. Điều kỳ ngộ là tu viện của Bình cũng ở Đà Lạt nên họ có nhiều dịp gặp nhau . Cứ mỗi chiều thứ bảy Thẻ được nghỉ phép là anh ghé tu viện thăm Vi Bình. Lúc đầu chẳng có ai để ý vì các soeur nghĩ anh là người nhà của soeur Vi Bình , nhưng lâu dần và Thẻ ghé thăm nhiều quá làm cho soeur Nghi Hà bạn thân của Bình nghi ngờ. Nghi Hà nói với Vi Bình ; "Sao em nghi quá , nói thiệt đi , cái anh Sinh viên Sĩ Quan đó là ai?". Lúc đầu Vi Bình còn chối, nói dối là...anh họ. Nhưng giấy không gói được lửa nên sau đó các soeurs đều biết cái quan hệ giữa hai người. Các soeurs xì xầm bán tán và câu chuyện tới tai Mẹ bề trên. Một hôm sau buổi kinh chiều. Mẹ bề trên giữ Vi Bình ngồi lại trong nhà nguyện, Mẹ nói :

- Trước bàn thờ chúa, con cho Mẹ biết sự thật về những điều mà các soeur

đồn đãi...

Vi Bình bật khóc và thú tội với Mẹ bề trên. Mẹ bề trên xiết nhẹ vai Bình nhỏ nhẹ khuyên lơn , dỗ dành:

- Con phải cầu nguyện nhiều, xin ơn soi sáng để con biết được hướng nào con phải đi...

Vâng , từ ngày quen Thê , Vi Bình đã cầu nguyện nhiều hơn . Lúc nào nàng cũng cảm thấy bất an, dằn vặt giữa hai tiếng gọi nghịch chiều :

- "Thê ơi! Đừng đến thăm em nữa . Lạy chúa xin Ngài , giúp Thê quên con đi, và đừng làm xáo trộn tâm hồn con . Con van ngài ."

- Nhưng Lạy Chúa ...sao con vẫn cứ lúc nào cũng nhớ tới người ta , vẫn cứ mong người ta ghé thăm ...Sao vậy , Lạy Chúa ?

Thê vẫn cứ đến thăm đều, nhưng Tu viện không cho Vi Bình ra gặp mặt nữa. Thê rất kiên trì cứ có được nghỉ phép là lại ghé tu viện xin gặp thăm Vi Bình. Thậm chí có lần anh đã leo tường rào vào trong tu viện, để mong gặp cho được soeur Vi Bình . Tình yêu đã làm cho chàng SVSQ đam mê đến ngờ ngạc nhiên. Mẹ bề trên thấy vậy đã can thiệp với Trường võ bị. Nhà trường đã đưa Thê ra Hội đồng kỷ luật xét xử, nhưng rất may Thê được một số Sĩ quan và Thầy cô bệnh vực nên được tai qua nạn khỏi. Thê mãi mãi cảm ơn những người đã cảm thông với mình. Cảm thông với mọi tình đầu của anh mà những hành động của trái tim ngang bướng đã không còn cách gì ngăn cản nổi.

Vi Bình thì mỗi ngày một tiêu tụy, đúng là ;" tương tư không ốm cũng sâu". Mẹ bề trên bắt Vi Bình tĩnh tâm trong phòng kín một tuần và các soeurs hiệp lời cầu nguyện. Hết tuần lễ cấm phòng đó Vi Bình đã quyết định xin rời tu viện. Mẹ bề trên đồng ý, Vi Bình đã cởi bỏ áo dòng về lại với đời thường. Sau khi Thê tốt nghiệp Võ bị , hai người đã làm lễ cưới. Họ sống với nhau rất đầm ấm, hạnh phúc. Thê tâm sự với bạn bè là tuy sống rất hạnh phúc

nhưng Vi Bình lúc nào cũng ray rứt về quyết định cởi áo dòng của mình, Vi Bình luôn nghĩ đó là tội lỗi. Nhất là sau khi một tai nạn xảy ra , tai nạn tai ác đã ảnh hưởng đến niềm hy vọng làm mẹ của Vi Bình .

Một hôm Thê về phép thăm nhà . Anh lên gác và ra ban công hóng mát .

Chiếc ban công nhà anh được đóng bằng những mảnh gỗ ghép lại . Anh thấy có một mảnh gỗ đã bị mục và anh đã bảo với cậu em trai của anh là sửa nó lại, nhưng cậu em ham chơi nên quên phéng đi mất . Sáng sớm Vi Bình thức dậy, giặt giũ quần áo, nàng mang quần áo lên dây phơi trên ban công, đã vô tình đạp lên mảnh gỗ mục và nàng té xuống đất, cái thai 3 tháng đã bị hư .

Rồi từ đó chuyện hư thai đã bị thêm hai lần . Bác sĩ cho biết nguyên nhân là do hậu quả của cái té ngã hư thai lần đầu . Vi Bình đang lo chạy thuốc thang . Nàng cầu xin ơn trên cho nàng được ít ra một lần làm mẹ

Khi nghe Thê kể xong, có anh bạn hỏi Thê ;

- Lúc cậu leo tường vào các souers có tri hô lên...

Thê lắc đầu : Các soeurs đều tỏ vẻ ngỡ ngàng và thờ dài kêu “ Lạy chúa tôi !”

- Rồi họ có cho cậu gặp ...

- Cho gì mà cho chứ ...

- Này lúc cậu tán ma soeur cậu có sợ Chúa phạt không?

Thê cười lớn :

- Lúc đó còn biết sợ gì nữa , kẻ dao vào cổ bảo đừng thì tớ cũng chẳng dừng.

Có lần Thê đã đưa vợ về thăm tu viện xưa, nhưng cả hai chỉ đứng bên ngoài nhìn vào. Trong cái bóng râm mát mẻ, yên tĩnh của tu viện, những vật nắng vẫn xôn xao đang réo gọi bên ngoài, những tiếng chim hót vẫn như mời mọc hoan ca . Cối trần và cối phúc cách nhau chỉ một lần ranh mơ hồ, rất mơ hồ .

le du mien

Lê Du Miên

Người Mất Quê Hương

Trời xứ Quảng sáng nay mưa xập xủi , cơn mưa đầu mùa bốc lên cái mùi hăng hắc , nồng nồng .Tống vội vã xách chiếc túi nhỏ chạy núp mưa dưới mái hiên một căn nhà ...Một cô gái hé cửa nhìn ra :

- Chào chú , chú vào nhà ngồi kéo ưót

Tống nhìn cô gái ngập ngừng , cái nhanh nhẹn ,lịch thiệp của một người từng trải năm xưa giờ đã biến mất đâu rồi ...Tống ngơ ngác

- Ô ...chào cháu , đứng đây cũng được mà , tạnh mưa là tôi đi ngay

- Chú đi đâu mà gấp gáp quá vậy ?

- À ...Tôi tính xuôi Nam , tôi muốn vào Sài gòn cháu ạ .Không biết bến xe vô Saigon chỗ nào , cháu có thể chỉ dùm tôi không ?

- Được mà , chú vào nhà ngồi chơi chờ tạnh mưa đã ...

Thấy cô bé thật tình , lại dễ thương ...Tống quên cả cái ngơ ngáo của mình , anh bước vào nhà theo cô bé

- Này cô bé ,cô bé tên gì nhỉ ?

- Cháu tên Vy ...

- Tên cháu đẹp quá

Cô bé cười , nụ cười nhen nhúm một chút thẹn thùng :

- Để cháu lấy nước chú uống

- Được mà , không cần đâu , chú cũng mới vừa uống

"Cũng mới vừa uống ...". Tống có một chút ngượng ngịu khi chợt hiểu rằng mình đã nói dối , lại nói dối một cô bé hiền lành ,tốt bụng như Vy ...Anh gượng gạo:

- Cám ơn cháu

Cầm trong tay ly nước trà nóng bốc khói ,Tống thấy tủi thân . Anh nhớ mới chiều hôm kia đây , khi anh bước vào căn nhà mà trước đây hơn mười năm anh là chủ , anh đã bị xua đuổi như người ta đuổi tà , đuổi ma ...đừng nói chỉ tới một ly nước được mời mọc , mà họ là ai xa lạ đâu ...Tống nghe mặn đắng trên môi , dường như anh đang uống trà có pha thêm bằng những giọt nước mắt thật buồn .Nỗi buồn đã thấm vào da vào thịt anh cả mười năm nay bây giờ bỗng lên cơn gay gắt , bỗng cào cào lòng anh quặn đau .Anh cúi xuống và những giọt nước mắt lại tiếp tục ứa ra ...

- Chú sao vậy ?

Chợt tiếng cô gái hỏi làm Tống giật mình , anh ngượng ngùng , quay mặt nhìn ra cửa , như sợ cô bé đọc được tâm tư mình , anh đánh trống lảng :

- Mưa dai quá !

Cô gái quay vào trong nhà lấy bình trà , rót thêm trà cho Tống

- Chắc chú không phải người ở đây ...Chú không biết thôi mưa ở đây dai lắm , có khi kéo dài vài ngày ...

Tống nghĩ ...phải , mình đâu phải người ở đây .Trước đây mười năm thì phải , nhưng bây giờ thì không ...bây giờ rõ ràng là mình vô gia cư ...ngay cả cái nhà của mình cũng không thể bước vô được .

- Này cháu ở nhà có một mình thôi sao ? Ba mẹ cháu đâu ?

Một thoáng buồn trên đôi mắt của con bé , con bé mơ màng nhìn ra trời mưa như muốn gởi cùng mưa những tình cảm đang chảy ngầm trong lòng nó

- Mẹ cháu sáng sớm đã xuống bãi biển rồi

- Xuống bãi biển ?

- Vâng sáng nào cũng vậy , phải xuống sớm chờ cho tàu cá cập bến , nhặt đầu tôm ...cho chủ vừa , nhặt cả ngày kiếm vài lon gạo nuôi gia đình ...đời sống cực lắm chú ạ

- Thế còn ba cháu ?

- Ba cháu đi học tập cải tạo chưa về ...Ở đâu mãi ngoài Bắc

Thì ra là vậy , Tổng nghe lòng se thắt , tội nghiệp con bé quá .Con bé cũng trạc tuổi con mình ,nhưng may là nó còn nhớ được rằng nó có một người cha đi học tập cải tạo .Còn con tôi ,...Tổng chột thở dài...

- Thế còn cháu , cháu có đi học không ?

- Cháu nghỉ học hai năm nay rồi ,ở nhà phụ mẹ

Rồi như có chút gì hờn tức trong lòng ,cổ bé mím môi :

- Đi học cứ bị bọn chúng gọi là con ngụy , con ác ôn ...bực lắm

Tổng nhìn con bé ái ngại . Tổng muốn ôm nó vào lòng như ôm đứa con của mình , nhưng làm sao được ...chợt con bé hỏi

- Còn chú ? Chú làm gì vậy ?

- Chú hả ?

Tự nhiên Tổng muốn tâm sự với con bé ,Tổng thấy con bé thật thân thiết với mình, anh đã nhìn thấy ở con bé những điều mà anh bị dằn vặt bao năm .

- Chú hả ,

Tổng bắt đầu kể lể , anh cũng chẳng biết là con bé có để ý nghe không .

- Chú cũng như ba cháu , nhưng chú đã trở về hai bữa nay .Trong mười năm cải tạo , chắc là chú kém may mắn hơn ba cháu , chú chỉ được thím đi thăm có một lần và từ đó đến lúc chú được thả về không hề có tin tức ...

- Vậy thím đi đâu rồi ?

- Trước chú cũng nghĩ vậy, chắc cuộc sống khó khăn, nên có khi phải bán nhà, tha phương cầu thực, nuôi con còn khó khăn nữa là , có dư giả gì mà đi

thăm chú được, nhưng không phải , vợ chú vẫn ở đó ,ở ngay trong căn nhà của chú tạo dựng năm xưa nhưng bây giờ khác rồi ...

Con bé nhìn Tống tò mò

- Khác sao ?

- Khác là bà ấy lấy chồng khác rồi

-Ồ ...

Con bé ú ớ mắt mở lớn , rồi buồn bã ngồi xuống ghế không nói gì

- Vợ chú lấy một ông công an ở ngoài Bắc vào .Hôm chú về , bước vào cửa nhà gặp ông ta ,ông ta lạnh lùng gọi vợ , không biết phải nói là vợ chú hay vợ ông ta . Bà ta ở sau nhà te te chạy ra , nhìn chú sững sốt:

- Là ông à , Ông về đây hả .

Rồi bà ta trề môi, kéo dài cái giọng ra :

- Bây giờ khác rồi . Ông không nên về nhà này nữa ...Ông đi đi ...

Chú thật là bất ngờ ...không hiểu đầu đuôi ra sao , những tưởng khi được về gặp vợ con sẽ mừng mừng ,tủi tủi ôm chầm lấy nhau mà khóc , khóc vì sung sướng còn sống để trở về đoàn tụ gia đình , khóc mà thăm hỏi nhau sau bao năm trời xa cách, cuộc sống ngặt nghèo , nhưng nào ngờ ...

- Bây giờ tôi đã có chồng rồi ...bà ta hạ giọng ,tôi không thể chờ ông được , rồi còn đứa con ,tôi phải kiếm chỗ nương tựa để nuôi nó .

- Con đâu ?

Một đứa bé gái khoảng 15 tuổi lấp ló sau cánh cửa , chắc là con tôi rồi , Tống nghĩ vậy anh chạy lại ôm chầm lấy nó , nhưng nó chợt bỏ chạy vào trong nhà

- Nó không biết ông đâu , ông đi nó mới được vài ba tuổi thôi mà , xin ông thương nó hãy đừng nhìn nó để nó bình yên mà sống trong căn nhà này .

Chú muốn quy ngã ngay trên thềm nhà chú, còn nỗi đau nào hơn , chú dờ khóc , dờ cười ...chú chẳng biết mình phải làm gì ngay lúc đó .

- Đi đi còn đứng đó làm gì . không biết xấu hổ còn vác mặt về đây ,đồ quân
ngụy

Chú quay lại , thì ra giọng the thé của bà mẹ vợ chú ngày xưa .

Ngày xưa vì yêu thương vợ mà chú đã bao năm đùm bọc , nuôi nấng , cúc cu
chăm lo cho ông bà ta và gia đình họ , bây giờ họ đã quay mặt xua đuổi chú
ra khỏi căn nhà của chú

Người đàn ông mà chú gặp lúc nãy , chồng mới của vợ chú, vừa bỏ đi đâu
đó, giờ trở lại, dắt theo một ông cán bộ . Ông cán bộ đi lại ngay chỗ chú .

Ông ta gằn giọng :

- Anh mới được thả về hả ?

- Dạ phải

- Đưa giấy ra trại cho tôi xem

Chú móc giấy ra đưa cho hắn .Hắn coi xong đưa trả lại chú

- Ngày mai anh phải đi ngay .Anh không được ở khu phố này , chúng tôi
không chứng giấy tờ gì cho anh hết . Anh không đi chúng tôi buộc sẽ phải
bắt giữ anh vì tội cư trú không hợp pháp .

- Vậy tôi phải đi đâu ?Trong giấy cho phép tôi về đây trình diện sinh sống
mà .

- Nhưng chúng tôi không chấp nhận

Thật là ngang ngược ,chú nghĩ vậy ... Họ kéo nhau vào trong nhà . Bà ...vợ
chú hậm hực đóng xầm cánh cửa lại . Chú nghĩ chắc bà ta muốn chứng tỏ
cho ông chồng mới của bà là bà đã dứt khoát, đoạn tuyệt hẳn với chú , không
còn một chút vương bận dù chỉ là phù du ...

Chú lững thững quay gót ra đi như người mất hồn . Đi đâu, về đâu bây giờ ?
Chú nhìn lại lần cuối căn nhà thân quen của chú và mong có đôi mắt của con
gái chú trông theo , nhưng không có gì , không có gì ...Và hai đêm nay chú
phải ra chợ ngủ trên cái sạp bỏ trống .

Con bé nghe xong nhìn tôi ra vẻ tội nghiệp lắm

- Thế con chú nó không nhận chú thật à ?

- Chắc mẹ nó nói thế nào ..vả lại chắc nó chẳng nhớ chú là ai

Sau khi tâm sự với con bé Tống dường như người ngoài một chút . Anh nâng ly trà đã nguội ngắt uống một hơi cạn

- Cảm ơn cháu , chú phải đi

- Vào Saigon chú có quen ai không ?

- Có vài người bạn quen hồi còn đi học, chẳng biết có tìm ra họ không .

Ngoài trời mưa như nặng hạt hơn , mưa như ướt sũng lòng Tống . Biết ra sao ngày mai khi đời người vô định , Tống lững thững bước đi trong mưa , những đợt gió lùa mưa làm rát mặt , nước mắt hòa tan nỗi đau mất mát . Anh còn gì ...chỉ còn ngày mai mờ nhạt mịt mù . Con bé Vy tựa cửa nhìn theo, mắt nhoà đi qua màn mưa . Con bé lại nhớ cha, thương cha mưa nắng tù đầy, thương mẹ thân cò khuya sớm, tảo tần, tròn nghĩa thủy chung . Con bé cầm chiếc nón lá lên che đầu, chạy bay xuống bãi . Nó muốn ôm hôn mẹ nó giữa trời mưa ...

lê du miên

Lê Du Miên

Nguyệt Lạc

Bác sĩ Đình uể oải cởi chiếc áo choàng trắng, treo lên giá . Ông trông có vẻ rất mệt mỏi sau một cuộc giải phẫu kéo dài .Ông lại gần cửa sổ kéo tấm màn nhìn ra ngoài . Chiều ở bệnh viện thật buồn, những sợi nắng còn sót lại của một ngày vương trên những tầng cây tạo ra những bông hoa nhạt nhòa trên sân với vài chiếc lá vàng đầu mùa thu vừa rụng xuống, cô đơn ...Đình nghĩ cô đơn như đời ông ...Ông miên man nhớ lại câu chuyện vừa xảy ra tuần trước ...

- Anh lại phá con gái em .

Câu nói của Huyền, Huyền của hơn ba mươi năm trước, tưởng như đã nguyệt phai theo thời gian nào ngờ ... Câu trách nhẹ nhàng nhưng đối với Đình nó như một con dao cùn cắm giữa tim ông . Nó dần vật ông ngày đêm hơn một tuần qua và chắc nó sẽ còn kéo dài mãi, làm xáo trộn mọi tính toán cho đời ông vốn đã luống tuổi . Đình nghĩ chắc là mình sẽ cô đơn suốt đời .

2.

Hơn ba mươi năm trước Đình quen Huyền trong một lần Huyền cùng đoàn học sinh sinh viên Saigon tới Tổng y viện Cộng hoà để uỷ lạo các thương bệnh binh ...và Đình thì đã được Tổng y viện giao cho trách nhiệm hướng dẫn phái đoàn đi thăm từng khu trại nơi những thương binh đang nằm điều trị . Đình đã mê ngay đôi mắt buồn như ...muôn thuở của Huyền ...Rồi những ngày kế tiếp là những hẹn hò, những đắm say của tình yêu .Gia đình hai bên đã có dự tính đám cưới cho họ ...Nhưng cuộc đời thật chả ai ngờ , khi niềm vui chưa trọn thì nỗi buồn đã kéo đến, đất nước đổi thay . Đình khăn gói lên đường tập trung cải tạo , và từ đó Đình đã mất liên lạc với Huyền ...Cuộc sống cơ cực và lam lũ lao động trong tù cải tạo đã làm cho Đình dần quên, quên mất cuộc tình thơ mộng ngày nào .

3.

Rồi cuối cùng thì Đình cũng được thả ra và ông đã qua định cư tại Mỹ theo

diện HO .Cuộc sống mới thật xa lạ , Đình đã cố gắng kiên trì để thích hợp với hoàn cảnh mới nên ông đã gạt bỏ mọi quan hệ trai gái cho tới một ngày ông lang thang trên net bắt gặp một bài thơ thật hay, thật lạ ,ký tên Sơ Huyền . Cái tên Huyền và bài thơ dễ thương đã làm Đình chú ý và ông đã tìm cách làm quen . Những cú phone đã làm họ gần nhau hơn, thân thiện hơn , và tuần trước đây Đình đã bay đi Georgia để gặp người con gái tên Sơ Huyền . Cả hai đều ngỡ ngàng khi gặp nhau . Đình thì thấy cô bé sao có khuôn mặt quen quá , cái ánh mắt buồn muôn thuở như đánh thức ký ức ông , ông mơ màng nhớ lại thuở nào ...

- Huyền cứ nghĩ anh già lắm . Đâu ngờ trông anh cũng ...

Đình cười thật dòn :

- ...cũng già thiệt phải không ?

- Đâu có , em không có ý nói như vậy .

Huyền cũng cười, nụ cười ôi sao mà quen thế . Đình nói với Huyền mà như nói với ai :

- Em vẫn nụ cười đó, vẫn ánh mắt đó ...

- Anh nói sao .? Bộ anh đã gặp em ở đâu rồi ...

- À ...không ,không ...

Họ nói chuyện miên man bên bờ hồ mặt nước phẳng lặng, thỉnh thoảng một đàn vịt nước vỗ cánh bay lên rồi bầy khác từ đâu xa đến ...buổi chiều đang thắm thì tình khúc thu mơ . Đình thấy lòng mình rộn rã một niềm vui , niềm vui của hơn ba chục năm trước ở hướng trời Đông , niềm vui đã làm ông quên một lúc là mình đã già .

4.

Sau vài lần gặp nhau ...Sơ Huyền mời Đình về nhà cô bé .Theo Huyền bước vào nhà . Đình chợt khựng lại khi nhìn thấy người đàn bà mà Sơ Huyền vừa giới thiệu là Mẹ . Đình bối rối ngồi xuống sô pha tay mân mê ly nước .

- Anh ...sao vậy ? Không nói gì hết ...Anh ngồi nói chuyện với Mẹ em nhé , em lên phòng thay đồ .

Sơ Huyền có vẻ ngạc nhiên nhỏ nhẹ nói ,rồi bước lên thang lầu Mẹ Huyền thì có vẻ bình tĩnh hơn :

-Anh Đình à ...Ở Việt Nam quê anh ở đâu nhỉ ? Đình gượng gạo :

- Dạ ...Ở Saigon ạ

- Trước Anh làm ở Tổng y viện Cộng hoà phải không ?

Đình thật sự lúng túng thì ra bà ta đã nhận ra mình rồi . Đình lấy lại sự tự nhiên hằng ngày :

- Lâu quá mới gặp lại Huyền . Hơn ba chục năm rồi mà mới gặp tôi đã nhận ra ngay ...Ngày đó tôi đã mất liên lạc với Huyền ...

- Chuyện đó mình nói sau nha ...bây giờ anh vẫn còn độc thân ?

- Vẫn như ngày nào ...

- Anh có biết anh bao nhiêu tuổi rồi không ? Anh lại phá con gái em .

"Anh lại phá con gái em " . Mới gặp lại nhau mà em đã trách anh bằng giọng hờn dỗi năm xưa ...Đình cũng thấy sượng sùng, ông chả biết phải trả lời làm sao .

.....

.....

Ngày hôm sau Đình đã bay về Portland ngay và cũng không một lần dám nhắc phone mặc dù phone reng nhiều lần .

- Huyền ơi, anh thật sự không hề có ý định phá em . Em thừa biết anh thật lòng . Ngày xưa nếu thời thế không đổi thay thì có lẽ chúng ta đã nên duyên vợ chồng và ngày nay nếu chẳng gặp cảnh éo le thì biết đâu mình lại chả gá nghĩa trăm năm . Mình có tình nhưng lại chẳng có duyên . Chỉ trách con đường chỉ tình duyên trên bàn tay anh nó không sông sẻ , nó ngoằn ngoèo và cụt lủn, để đến tuổi này lại phải chạy trốn tình yêu như kẻ tội đồ . Biết

giải thích với em thế nào đây ...

Đình ngồi lẩm bẩm một mình trong lúc ngoài kia mặt trời đã khuất sau rừng thông xa , những hoa nắng nhợt nhạt trên sân cũng tan biến, màn đêm bắt đầu bao phủ khu bệnh viện Eastmoreland buồn tẻ , những ngọn đèn đường cũng bắt đầu hắt ra những tia sáng vàng vọt . Đình mệt mỏi đứng lên bước ra khỏi phòng , leo lên xe ...Đình tự hỏi lòng mình biết đi về đâu khi trước mặt là con đường cụt . Chiếc xe lao đi rồi khựng lại , ngập ngừng .Chiếc cell phone lai vang lên những hồi chuông vội vã ...

(viết cho người cùng ngồi bên hồ)

Lê Du Miên

Nhảy cảm

Ăn cơm mới nói chuyện cũ.Vâng đúng là như thế, chả là vì nhân một buổi họp mặt một số cựu học sinh trường Trung Học Biên Hoà tại Bắc Ca li, tôi gặp lại Xuân, người bạn gái, bạn học thân nhất của tôi những ngày xa xưa . Hỏi các bạn nghĩ thử mà coi nếu không “ăn cơm mới nói chuyện cũ” thì nói gì bây giờ hờ trời, sau những câu chào, hỏi thăm nhau về sức khỏe, về công ăn việc làm ...hỏi gì nữa đây ? Hỏi về chuyện chồng con thì cũng ngại ngần quá, nhưng không hỏi thì sợ rằng người bạn cũ của mình sẽ trách là sao quá vô tình, nên cứ vờ phải hỏi : “Xuân à , Ông ấy giờ làm gì ? Xuân

vẫn cái tánh ốm ờ, vờ vệt như ngày nào :” Hoà nói ông ấy ...là ông nào vậy ?” Thì là ...ông nhà Xuân chứ còn ông nào . Ai trồng khoai đất này “ . Xuân chu môi ngúyt tôi một cái dài . Cái ngúyt như một lưỡi dao cùn , cùn rồi vì hai bên khoé môi đã hằn rõ những vết chân chim ...đại bàng, lưỡi dao ấy vừa xước qua vết thương cũ của tôi, tôi nghe một chút đau, một chút dằn vặt và hình như nó lại bắt đầu rỉ máu, giống như những lúc trái gió trở trời, tôi vẫn mãi hoài đón đau với nó . Tôi biết trong đôi mắt Xuân như chứa nhiều điều trách móc. Mà lạ nhỉ ? Sao lại trách móc tôi hử Xuân ? Ngày ấy nào tôi có lỗi gì ?

Ngày ấy chúng tôi thân nhau lắm, hơn mức tình bạn một chút, mặc dù chưa đứa nào dám nói với nhau điều gì về tình yêu, chưa từng biết mùi vị đắng chát của đôi môi nhau, chỉ biết sơ sơ về dòng điện cực mạnh phát ra từ bàn tay nhau thôi . Ấy thế nhưng đứa nào cũng có cái ...”nhảy cảm”, tự biết rằng hai đứa đã là của nhau, cũng đã ghen thâm, cũng đã giận hờn, nhất là Xuân, ôi thôi khi nàng giận thì trời đất cũng muốn sụp xuống, mây mù che kín bầu trời, thế giới trở nên tối tăm, mưa giăng ngập lối . Có lần như thế này thôi mà nàng giận tôi đúng một tháng trời, một tháng trời không thèm cho tôi gặp mặt, thấy tôi từ xa là nàng đã tìm đường lẩn tránh, vào lớp học nàng cố tình như không thấy tôi . Chẳng nói thì các bạn cũng biết tôi khổ sở như thế nào, tôi mất ăn mất ngủ như thế nào, tôi ốm o gầy mòn ra làm sao ...Câu chuyện thế này : Hai đứa tôi đang ngồi trong một quán kem, tôi ngâm nga theo câu hát đang phát ra từ dàn Akai của quán :“Ôi tóc em dài đêm thâu thoại ...”Đúng vào lúc có hai cô gái tóc thề bước vào quán, thế là nàng vùng vằng, nàng bảo tôi là coi thường nàng, có nàng ngồi đây mà còn ...dám tung lờn ong bướm với những cô nàng khác ...Thật là ngang ngược, tôi giải thích thế nào cũng không chịu nghe, cuối cùng tôi xuống giọng xin lỗi, nàng cũng không tha lại còn kết tội tôi thêm :” Đây nhận rồi nhá , vậy mà còn cãi “ .

Nói rồi ngừng ngoảnh nàng bỏ ra khỏi quán đi một mạch, bỏ lại mình tôi ngồi trơ gan cùng tuế nguyệt . Rồi giận mãi .

Đã lâu quá mới gặp lại nhau . Đã lâu quá chả hề nghe tin nhau . Đã lâu quá để lạc mất nhau trên đường đời . Tình cờ hôm nay gặp lại, những tháng năm cũ như sống dậy và tự dung tường như mình trẻ lại như xưa . Ngày xưa hai đứa sau khi xong bậc trung học cùng rủ nhau vào học sư phạm . Tôi thì thật là cũng chả ham gì cái nghề dạy học đâu, vì tôi sớm biết đó là cái nghề bạc bẽo mà, tôi vào sư phạm là để tránh đi lính, đơn giản thế thôi, còn nàng thì muốn gần tôi như chim liền cánh, như cây liền cành thế nên nàng theo tôi ra đi . Chúng tôi ra tận mãi Qui Nhơn, quê hương Hàn Mặc Tử, vì tôi có gia đình ông cậu ở đó, vả lại lúc đó vào trường Sư Phạm Qui Nhơn có phần dễ dàng hơn . Nàng ở nội trú . Gọi là nội trú chứ nàng vẫn “dù” đi chơi khuya với tôi hoài . Chỉ đi chơi thôi, đi uống cà phê, đi nghe nhạc, đi coi phim ... và vẫn chỉ tay trong tay, mắt trong mắt, chứ môi vẫn chưa trong môi chứ đừng tơ tưởng những chuyện khác . Thằng tôi cù là như rứa . Có lẽ cũng tại cái mùi dầu cù là trong tôi mà tôi đã lỡ một cơ hội, đã nghìn năm ôm mối hận lòng khôn nguôi .Sau này khi chia tay nàng có nói với một người bạn khác của tôi :” Tại Xuân thấy Hoà thế nào ấy ...Hoà chả nói gì, Hoà cũng chả ...làm gì. Hoà đi chơi với mình cứ y như là một người bạn thông thường ...” . Trời khi tôi nghe được những điều đó thì ...đã muộn màng . Chả là vì khi học ở Qui Nhơn nàng có quen một nam giáo sinh . Anh chàng tướng tá rất nghệ sĩ, viết nhạc khá hay, chơi đàn cũng giỏi ....nói như thế để thấy là đối thủ của tôi hơn tôi vài bậc .Tôi đã từng ghen mấy độ với tay này .Vì là tánh tình của một nghệ sĩ cộng với cái tánh tình nghịch nên anh chàng giáo sinh nhạc sĩ này cũng phá phách ghê lắm, hấn chỉ phá ngầm thôi, nhưng ông cụ bà vãi ta ngày xưa đã nói “tầm ngầm, tầm ngầm mà đâm chết voi “. Hấn cũng là một tay uống rượu rất cừ .Có đêm hấn say mềm bò về tới nhà trọ

trên đường Gia Long thì hết sức không vào nhà được, lăn ra ngủ ngoài thềm cửa . Sáng ra chủ nhà dậy sớm thấy khách trọ của mình quần áo xốc xếch, ói mửa tùm lum ...thấy ghê quá bèn bịt mũi bỏ chạy vào nhà trong xách nước ra dội rửa thêm hè phố .

Một dạo trong nhóm giáo sinh nữ cứ thì thầm, xôn xao mà bọn con trai chúng tôi chả hề biết điều gì xảy ra . Chúng tôi gạn hỏi vài người bạn nhưng những cô bạn ấy chỉ tùm tùm cười ra điều rất ư là bí mật không chịu thổ lộ gì hết. Một hôm tôi về nhà đang ngồi mơ màng soạn giáo án thực tập thì nghe đứa em gái con ông cậu tôi đang nói chuyện xì xào nhỏ to với cô bạn của nó ở nội trú mới ra :” Thằng cha cà chớn, thiệt bậy bạ “ Rồi chúng cười khúc khích .Tôi tò mò lắng nghe .”Thằng cha ấy viết tên của chả ngay đáy quần lót của tao, tao bị hai cái rồi đó mày “ . “ Chắc thằng chả ...mê mày rồi “ . “ Ai mà thèm mê thằng chả chứ .”” Thằng chả coi cũng được, đàn hay, hát giỏi và nhất là biết viết thơ, viết nhạc mày còn ...chê chỗ nào “ . Thế rồi hai đứa đâm nhau thùm thụp cười như nắc nẻ .Tôi ngỡ ngàng tự hỏi thằng chả nào đây cả ...hay là thằng chả nhạc sĩ giáo sinh trong trường mình . Và đúng như thế, người giáo sinh tài hoa ấy cứ vớ được cái quần lót nào của nội trú sinh phơi trong khu nội trú là chàng ta cứ “in” cái tên mình vào đó, vào ngay chỗ đó thế mới độc chứ và làm cho khối những nàng giáo sinh “nhảy cảm” cứ tưởng rằng chàng lãng du kia khoái mình nên đem tình trêu ghẹo .Các cô chả cô nào tiết lộ cái điều bí mật ấy ra nên ai cũng chỉ nghĩ là ...chỉ mình dành được đặc ân ấy cho riêng mình . Xuân của tôi ngày xưa ấy cũng “nhảy cảm” y như thế, và từ đó nàng rời xa tôi, mỗi ngày mỗi xa . Cuối cùng thì chàng hào hoa một đời yêu mưa gió kia chả thương cô nào .Cô nào cũng được anh hát tặng cho những bài tình ca bất hủ .Cô nào anh cũng nháy mắt cười bằng đuôi con mắt mà người đời gọi là lẳng lơ . Nhưng đến giờ này ngồi suy cho kỹ, nghĩ cho cùng, thì chàng kia cũng chả có lỗi phải gì .Có

chẳng là do cái tánh nhạy cảm của người đời và cái phá phách ngông cuồng của một cuồng sĩ .Ta có thể trệu trạo mà nói rằng :” Hẳn ta là của mọi người “ .Hẳn chẳng của riêng Xuân , nên Xuân vỡ mộng, Xuân buồn, Xuân cũng ngượng ngùng chẳng dám gặp lại tôi . Xuân thất tình, Xuân ra trường xin về miền núi dạy trong mấy buôn làng của người dân tộc thiểu số . Từ đó hai đứa tôi mất liên lạc với nhau . Đứng nhìn em khăn gói lên xe thồ mộ về vùng hoang vắng ... "là biết xa nghìn trùng “ .

Nào ngờ hôm nay gặp lại . Chuyện cũ tưởng như còn mới trong đầu, nhưng khác một điều là dầu cù là trong tôi đã nhạt mùi theo số tuổi đời chồng chất . Lợi dụng lúc mọi người cười nói râm rang tôi ghé sát tai Xuân nói cho vừa đủ nghe :”Giá mà lúc xưa mình bạo gan bạo phổi hơn một chút thì ...” .

Xuân phá lên cười :” Ừ giá mà Xuân, lúc đó dám hỏi thẳng Hoà là “ Hoà ơi Hoà có thích Xuân không “ trước khi quyết định chuyện ...”cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ” thì có khi bây giờ đã khác... Chắc vết thương cũ cũng tắt nhẹ trong da thịt nàng, nên thấy nàng có vẻ đăm chiêu, mơ màng. Nếu như chúng tôi có thể làm cho mình trẻ lại như thuở nào ngay lúc bấy giờ thì...trăm phần trăm là...chúng tôi sẽ quỵện vào nhau...hôn nhau...đắm đuối trước những ánh mắt...kinh sợ của bạn bè để không còn bỏ lỡ đường tơ con nhện nhện. Nhưng than ôi ! Không thể chối cãi là cả hai đứa "đã già". Ngọn "lửa lòng" cũng đã lụn chỉ còn tàn tro, chỉ còn là tiếc nuối hùi hụi. Ngồi đây nhìn nhau mà ngậm ngùi.

Phải chi dạo đó Xuân không "nhạy cảm" với trò chơi vô cùng gợi cảm của chàng nhạc sĩ giáo sinh thì biết đâu chúng tôi lại không bị thất lạc nhau. Chém cha cái gọi là nhạy cảm . Thực hư cứ như là cái tổ con chuồn chuồn chả ai biết nó ở đâu .

(Viết cho Xuân xưa)

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Những khuôn mặt xưa

Cái tết năm một chín bảy mươi là cái tết sau cùng tôi được xum họp với gia đình, cận kề mẹ già và hai đứa em gái . Những ngày tết qua mau làm tôi phập phồng hồi hộp vì ngày trình diện đơn vị càng gần hơn . Đơn vị tôi sẽ tới là TD 222PB hậu cứ đồn trú tại trại Nỏ Thần Tiểu khu Bình Định xa lắc xa lơ, nơi mà tôi chưa hề bao giờ biết tới, chưa có thể hình dung được nó ra sao, ngoại trừ một mớ kiến thức nhỏ nhoi trong bài học Sử Địa về ...Đồng bằng Nam Ngãi Bình Phú . Lúc còn ngồi học bài này tôi chả hề bao giờ nghĩ mình có ngày sẽ đi lang thang trên những địa danh này ....Ấy thế mà những điều chẳng ngờ lại đã xảy ra .

Những ngày tết thật vui với gia đình như còn theo tôi mãi khi ngồi chờ chuyến bay ta.i sân bay Quân đội Biên Hoà . Tại đây tôi quen được với Phiên , người Trung sĩ thông dịch viên, anh rất rành về những sinh hoạt của những phi trường mà đa số là những chuyến bay của Mỹ, còn tôi một chuẩn uý mới toanh, lần đầu tiên bước vào một sân bay nhà binh mà lại toàn là người Mỹ, mà cái vốn Anh ngữ chỉ nằm gọn trong những quyển English for Today ....nên thật đúng như một gã nhà quê, ú a ú ó kiêu mán rùng . Cái bụng đói meo mà chả biết làm sao kiếm đâu mua được ổ bánh mì ...May có Phiên, anh ta bảo với tôi :

- Vào quầy hàng PX mua cái gì cũng có

- Hình như họ xài tiền Đô ...tôi làm gì có Đô la đâu chứ ...

Phiên tỏ ra rành rẽ chỉ dẫn cho tôi : " Không sao , chuẩn úy cứ xếp hàng lấy những gì Chuẩn úy muốn ...xong tới quầy tính tiền C/U đưa ra tờ giấy gì cũng được có con dấu xanh đỏ thế là cô tính tiền người Việt sẽ tính bằng tiền Việt Nam cho ông ..." Tôi bung một đĩa đồ ăn ...lo lắng tới quầy tính tiền và y chang như lời hướng dẫn của Phiên tôi chìa ra tờ Sự vụ lệnh trình diện đơn vị mới ...thế là tôi được trả bằng tiền Việt ...Tôi cũng quên không hỏi Phiên là tại sao cần có tờ giấy dấu mộc xanh đỏ ....Cái bụng đã no, tôi uể oải ngồi trên ghế chờ ngủ gà ngủ gật cho đến khi nghe thông báo :

- Xin mời quý hành khách đáp chuyến bay số ...đi Qui Nhơn, vui lòng mang hành lý xếp hàng tại cổng số 6 để lên tàu ...

Tôi giật mình xách cái ba lô đứng lên một cách nặng nề, tiếng thở dài vẫn cứ tuôn ra dù tôi cố kìm hãm . Rồi xa gia đình, rồi xa quê hương, rồi xa những tháng năm, những nơi chốn đầy ắp những kỷ niệm tuổi học trò , dần thân vào những gian khổ, những hiểm nguy không lường ...bạn bè đã có mấy đứa hy sinh ...làm lòng tôi chùng lại, buồn phiền. Nhớ hình ảnh Mẹ già và hai đứa em đưa tiễn tôi mãi tới cổng Phi trường, tôi chợt muốn khóc ...Xa rồi , xa thật rồi , không biết ngày nào mới trở lại

Ngồi trên máy bay mà đầu óc nó bay về đâu, hai hàng ghế được đan bằng những sợi dây dù trông trắng, ngồi gò bó, lúc đầu thật không thoải mái chút nào nhưng sau quen dần thấy cũng êm ái lắm . Lúc này tôi mới nhớ tới Yến và lá thư mà cô bé gửi cho tôi ngày hôm qua ...Tôi mở lá thư ra :

Kính thành mộng mơ ngày ...tháng ...năm ...

Thành Cát Tư Hãn yêu thương của em .

.....

.....

"Nói làm sao hết những âu lo của em đây ? Nói làm sao hết những nhớ nhung, những thương yêu của em đây ? Nhưng hãy yên tâm mà rong ruổi bước ngựa thần ...Ngay lúc Thành Cát Tư Hãn đọc thơ này thì em đang quỳ trước tượng Phật trong chùa Bửu Lộc Tự để thỉnh an cho Ngài để những bước ngài đi có sự may lành độ trì ..."

.....

.....

Tôi mỉm cười với đoạn thư này và tự nghĩ : " Trời đất ơi Thành Cát Tư Hãn ngày xưa võ nghệ đầy mình, can đảm vô song ...Còn tôi bây giờ trói gà không chặt, nhát như thỏ đế ...chỉ được cái bạo miệng nói bừa ...nhất là với mấy cô gái nhẹ dạ như Yến ... Làm sao mà so sánh tôi với Đấng Anh hùng thảo nguyên Mông Cổ, bách chiến bách thắng vậy cô nương ...làm tôi xấu hổ muốn chết .". Tôi đọc đi đọc lại lá thư vài lần và chìm vào giấc ngủ bằng lời ru êm êm của tiếng động cơ chiếc C130 .Trong giấc ngủ ngắn ngủi tôi mơ thấy chiến tranh, khói lửa , những lời ca buồn ảo não, những mắt mát, những chia xa .....

(Chuyện giữa tôi và Yến cũng nhiều phức tạp . Chúng tôi năm người :Thiện, Tôi, Đâu, Yến, Tiên ...cùng dạy tại trường Trung học tư nọ . Tôi đúng ra là rất mê Tiên , nhưng Tiên lại thích Thiện cơ , còn Yến thì lại thích tôi ....Năm huynh muội kết nghĩa chúng tôi rớt cuộc rồi không đi tới đâu cả . Thiện phi công trực thăng có lần bị bắn rơi trên vùng trời Cam Bốt may mà chỉ bị gãy chân rồi sau đó bị một cô chính hiệu nhà quê bắt cóc và Thiện đã một lần nức nở hát "...Sao không chết người trai khói lửa mà chết người em nhỏ hậu phương ..." Vợ Thiện sanh khó và đã qua đời . Rồi tới Đâu lấy một tiểu thư đài các ....Yến lấy một Trung úy thiết giáp, Còn tôi và Tiên lận đận tình duyên, chậm trễ đời người . Có lần gặp lại Tiên sau năm 75 tôi nửa đùa nửa thật : " Hồi đó ngũ muội chịu thương huynh thì biết đâu giờ này ...". Tiên

thở dài chắc buồn cho má hồng phận bạc : " Thôi mà huynh đừng nhắc chuyện xưa nữa ..." Tôi nhìn thấy hai giọt nước long lanh trong khoé mắt Tiên .)

Khi tôi tỉnh dậy thì chiếc C130 đã đáp xuống phi trường Qui Nhơn . Tôi là người sau cùng ra khỏi máy bay . Tôi như con nai ngơ ngác chẳng biết đi về đâu , móc tờ Sự vụ lệnh ra, đọc đi đọc lại chỉ thấy đề là trình diện Bộ chỉ huy TD 222PB mà không thấy có cái địa chỉ của TD tọa lạc nơi nào . Tôi ngoắc anh xích lô và hỏi " anh có thể đưa tôi tới chỗ này không ? Tôi vừa nói vừa chỉ cho anh ta tên TD tôi sắp tới . Anh ta lắc đầu " em không biết TD này ở chỗ nào" .Tôi lại càng thêm bối rối " chết thật biết làm sao bây giờ . Tôi chợt nghĩ mình cứ về Tiểu khu hỏi may ra họ chỉ đường cho mình : " Này thôi anh có thể đưa tôi tới Tiểu Khu được không ? " Dạ được " . Thế là tôi leo lên xe xích lô dạo qua vài ba con phố . Thành phố Qui Nhơn những năm 70 cũng khá xầm uất, náo nhiệt , cảnh buôn bán tấp nập cũng như một vài nơi mà tôi biết, hàng hoá thường là để bán cho những quân nhân nước ngoài : Mỹ, Đại Hàn ....Tôi vào trình diện Tiểu Khu và được TK cho xe đưa tôi tới Hậu cứ của BCH/ TD 222PB tại trại Nỏ Thần, ngã ba Diêu Trì .Đứng giữa doanh trại dưới cái nắng gay gắt của Qui Nhơn, nắng Qui Nhơn dường như gay gắt hơn nắng quê tôi hay tại lòng tôi đang có những gay gắt nổi sóng bạc đầu .Tôi gặp vị Sĩ quan chỉ huy hậu cứ, trình sự vụ lệnh .Vị này cho tôi biết BCH/TD đang đóng quân tại Phù Mỹ và tôi sẽ được đưa ra trình diện TDT ngay bây giờ .Tôi lại khăn gói leo lên chiếc xe jeep , chiến trường mỗi lúc một gần tôi hơn . Tôi đã ngửi thấy mùi bom, mùi đạn, tôi đã bắt đầu mừng tượng được những cam go mà tôi một vài ngày nữa sẽ đối đầu .Trên con đường số 1 về phía Bắc tôi nhìn thấy lác đác những căn nhà bị cháy, những đám dừa khô cằn, những hố bom trên những thửa ruộng không thấy gì màu mỡ. Quê hương ơi một chuỗi lầm than, bình an đã mất từ mấy chục năm qua

.Trên con đường chỉ thấy những chiếc xe nhà binh qua lại , thỉnh thoảng vài chiếc Daihasu chở khách thoáng qua vội vã .

Cuối cùng thì điểm hẹn cũng đã tới .Chiếc xe ngừng lại trên quảng phố chỉ thấy quán cà phê . Tôi lững thững bước vào một quán, kêu ly nước giải khát. Vừa đặt cái bàn toạ xuống ghế thì có một anh chuẩn úy xà lại :

- Phải về 222PB ? đúng không ?

Tôi gật đầu nhìn anh ngờ ngợ ....Anh nhanh nhẩu nói ngay : " Không quen đâu, mình dân 222 Pháo đây . Lại bàn kia ngồi chung với tụi này cho vui .

Tôi nhận lời và bước theo Cử (tên của anh chàng) ;

- Đây thiếu úy Rật, chuẩn úy Hiệp ...Còn đây lính mới tò toe : chuẩn úy sữa Cát .

Tôi không bằng lòng lắm với câu gọi tôi là c/u sữa nhưng không tỏ thái độ : " Các bạn cũng hơn gì tôi " . Tôi đưa tay bắt tay hai người chào xã giao . Vừa lúc đó tiếng súng đại pháo trong căn cứ bắn đi từng tràng nghe đinh tai làm tôi giật mình . Cử lại lên tiếng ngay :

- Lo lắng hả ?

- Có một chút ...

- Không sao đâu, 21 phát đại bác nổ chào mừng bạn đấy . 222PB vui lắm , nhất là Pháo Đội B . Về PD B đi , tụi này có nhóm pháo thủ "khăn tím" vui thật là vui

Vậy là khi vào trình diện vị Tiểu Đoàn Phó tôi đã chọn về Pháo đội B và được chấp thuận ,tôi đâu ngờ đó là cái đại đầu tiên của cuộc đời binh nghiệp .Tôi tạm về trung đội Thiếu úy Rật chờ được đưa về Đèo Nhông ra mắt Đại úy Pháo đội trưởng . Đám Rật , Cử, Hiệp ...giữ tôi ở lại đó bất chấp lệnh của Pháo đội trưởng là đưa tôi về Đèo Nhông ngay . Rật cứ viện cớ là chưa có phương tiện để đưa tôi đi . Ở đây tôi được Hiệp phát cho một vuông khăn tím và giới thiệu thêm là còn có chuẩn úy Tân , Pháo Đội C, rồi một bóng

hồng nữa Ngọc Tuy Phước . Gia đình khăn tím như vậy gồm có 6 người : Lão nhất : Rật, Lão nhị : Cử, Lão tam : Hiệp, Lão tứ : Tân, Lão ngũ : Tôi, Lục muội : Ngọc .Những vuông khăn tím quàng trên cổ , những vuông khăn tím như lá cờ nheo bay phất phới trên những cần ăng ten xe ...Có nhiều lúc làm tím vài khu phố Qui Nhơn một dạo .Những ngày dưỡng quân chúng tôi hay về Chợ Huyện gặp Lục muội và cà kê nơi quán nem . Cảnh chợ Huyện thật êm đềm và hình như còn sót lại một chút không khí an lành , tôi chỉ ngửi được cái hơi hướm đó qua tâm linh .

Cái đại đầu tiên đã ứng nghiệm , khi tôi về Đèo Nhông .Vị Đại úy Pháo đội trưởng không cần nhìn biết mặt mũi tôi ra sao , ông đã phán với thường vụ Pháo Đội là : " Các bác, các chú gì ngày mai đưa xuống Mỹ Thọ đi DLO thay cho chuẩn úy Dur . Và từ ngày đó tôi chịu chung số phận với nhóm khăn tím, bị ngài PĐT trưởng "đi" sát ván . Cử và Hiệp may mắn hơn đã thoát ra khỏi cái "đi" đó sau mấy tháng khi Cử chuyển về làm Trung đội trưởng bên Pháo đội C và Hiệp chuyển về ban an ninh Tiểu đoàn . Còn mình tôi quần mình dưới cơn mưa ghét bỏ của ngài Pháo đội trưởng.

Lần đầu tiên ngồi máy bay trực thăng bay xuống Mỹ Thọ gần bờ biển, gió thổi bần bật tôi sợ ghê lắm chỉ sợ gió hút rơi ra ngoài thì đúng là bẹp nhép như sung rụng . Nhưng sau này khi làm Sĩ quan Trung tâm phối hợp hỏa lực, tôi bay trực thăng hằng ngày mấy năm liền nên quen, muốn cho gió cuốn mình ra cũng khó lắm, đừng cho là tôi nói ngoa nhé .

Ít tháng sau TD chúng tôi lại đón tiếp thêm những sĩ quan sữa mới ra trường . Trong đó có Ninh, Quảng ...Ninh trông đúng là sữa, tướng tá nhu mì ...nhưng không biết có hiền không , trông giống như con gái ...đầy tính chất văn nghệ, ngón đòn Tây Ban cầm của Ninh thật tuyệt, tôi đã từng mê những ngón tay thon nhỏ trái thật nhuyễn trên phím đàn của Ninh . Ninh đặc biệt còn có một đôi mắt bồ câu thật đẹp . Hồi đó tôi thầm nghĩ Ông Trời đã làm

lần khi gần ...cái giới tính ở nơi Ninh. Quảng thì xốc vác nhanh nhẹn , anh chàng xuất thân từ trường Thiếu sinh quân mà ...hơi quậy nhưng rất dễ thương , gan dạ . Chúng tôi cùng nhau chiến đấu trên khắp các chiến trường từ căn cứ địa 226, từ mật khu An Lão đến chiến trường Tây nguyên sục sôi mùa hè đỏ lửa . Từ những căn cứ 6 đồi 1001 , Tân cảnh , Dakto, Đức cơ cho đến những vùng rừng núi âm u của tỉnh Bakeo miền Bắc Campuchia . Từ những trận đánh khốc liệt của SD22 dành lại Bồng Sơn , Tam quan ...Chúng tôi những người bạn sống chết đã một thời chia nhau từng bịch gạo sấy, từng hộp ration C , từng có những lúc vui cười bên nhau, bên ly rượu, từng có những lúc mặt méo máo ngồi thờ bên nhau khi nghe Dư vừa bỏ xác trên Tân Cảnh, Tân đã nằm xuống vĩnh viễn trên vùng đất An Lộc chỉ vài tháng sau khi được chuyển về nguyên quán.

Từ những đổ nát hoang tàn của một Bồng Sơn, quận lỵ có một giòng sông êm ả chảy ngang từ nguồn An Lão, có rừng dừa bạt ngàn và có những cô gái với nước da trắng hồng mịn màng thật đẹp .Chúng tôi những người xa nhà lại gặp những người cũng xa nhà ...các cô giáo từ Thị xã Qui Nhơn về đây dạy học .Những cô giáo của thành phố thật dễ thương làm say lòng chàng lính ngố như tôi . Những cô Vân, cô Reng, cô Cẩm, và cô ....Cô ....thì hiện giờ tôi biết cô đang ở đâu , còn những cô kia bóng chim xa khuất như khói sương chỉ còn trong trí nhớ mờ phai

Những bạn bè tôi, sau năm 75 kẻ còn người mất thật chưa chính xác .Hai người bạn mà tôi đã nghĩ là vĩnh viễn không còn gặp thì điều chẳng ngờ lại cũng đã xảy ra là Ninh , tôi đã bắt liên lạc được nhờ một sự tình cờ may mắn, nhờ Ninh tôi đã nói chuyện điện thoại với Quảng sau gần 30 năm cứ ngỡ là bạn đã nằm yên trên bờ biển Qui Nhơn dạo nào. Còn Rật, Cử, Hiệp, Ngọc ....30 năm rồi tôi không có tin tức gì về họ

Cuộc sống tha phương, tất bật đời thường với những lo lắng, chán chường của bước chân di trú, có thật nhiều lúc mơ về ngày xưa nơi xa xôi lắm đã một thời ghi bước phong trần, nhớ những khuôn mặt thân quen đã cùng nhau có bao kỷ niệm nhất là những kỷ niệm sống chết...không biết có thể gọi đó là những kỷ niệm đẹp không, nhưng đó thật sự là một quãng đời đáng ghi nhớ nhất trong đời tôi. Hôm nay ngồi đây nhớ lại từng khuôn mặt và cuộc sống ngang dọc ngày xưa như hiện về.

Hôm nay ngồi đây cũng nhớ về Yến, nhớ về câu ví von của nàng: "Yến ơi chàng Thành Cát Tư Hãn của em đã bại trận rồi, 30 năm với bước di tản buồn, hận mình đời đã chẳng nên trò trống gì, nhưng cũng cảm ơn em nhờ lời cầu nguyện của em mà từng bước anh đi đã có nhiều may mắn hơn một số người, những người trai lơ vận của quê hương mình. Cảm ơn những người bạn tôi đã gặp, đã cho tôi một thời để nhớ. Cảm ơn những khung trời Qui Nhơn, Pleiku, Kontum, cảm ơn những khoảng trời đã ôm ấp hơi thở tôi ngày tôi tập tễnh vào đời. Cảm ơn đời những cay đắng trộn lẫn với mật ngọt. Cảm ơn... tình xưa, ngày xưa ơi !.

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Nơi Đến Cuối Cùng

Con mưa thu dai dẳng, kéo dài cả ngày . Ở đây mùa mưa vẫn thế . Mưa dài lê thê, trời đất xụi xùi . Mưa cố như giữ chân người , không muốn cho ai ra khỏi nhà . Mưa như thúc dục những trăn trở, những bùi ngùi, sống lại, bùng lên trong lòng mỗi người nhất là những người đang có tâm sự . Ai mà chả có, ít hay nhiều thôi, phải không ? . Ngồi trong nhà nhìn qua ô cửa , những hạt mưa nhỏ li ti nhạt nhoà , cụ Lê với đôi mắt già nua vẫn không dấu được nỗi buồn . Hình như cụ đã ngồi nhìn mưa rất lâu . Đôi mắt và cả thân người bất động . Trông cụ như một bức tượng gầy gò, mà nhà điêu khắc đã cố diễn tả cái khẳng khiu của một nhánh cây cuối thu đã gần như hết nhựa sống . Hình ảnh của cụ lúc này cho người ta hình dung được ngọn đèn đã hút bấc, cạn dầu .

“Cụ Lê ơi, chào cụ . Hôm nay cụ khỏe không ?”.

Cụ vẫn chẳng thèm quay lại, chẳng thèm trả lời .

“ Cụ sao thế ?”.

Cụ vẫn ngồi im hướng mắt ra xa qua khung cửa kính, như là cụ đang chăm chú nhìn một điều gì đó, có thể từ một ký ức xa vời, có thể là những hình ảnh chập chờn trong tâm tưởng mới đây, hôm qua ...Người đàn bà phục vụ vệ sinh phòng ốc bước lại gần cụ, đặt bàn tay trên vai cụ, lay nhẹ

“Này cụ ...” .

Bây giờ cụ Lê mới quay lại, từ từ đưa bàn tay chỉ còn da bọc xương lên chùi mắt . Vài giọt lệ nhòe nhuet trên gò má bởi bàn tay rung rung .

“Cụ khóc ư ? Sao vậy ? ...”.

Cụ Lê lắc đầu, miệng mếu máo “ Tôi khóc à ? Đâu có . Tôi không có khóc đâu ...” .

“Ừ thì cụ không có khóc ...Đúng rồi cụ đang cười đó mà ...Cụ cười thật tươi , chả mấy khi mà cháu được nhìn thấy nụ cười của cụ ...

"Ừ, tôi đang cười, tôi đang cười ....

"Cụ Lê ơi ! Tuần này cô cháu ngoại của cụ không tới đón cụ về nhà ...".

"Không ...và có lẽ không bao giờ nữa cô ạ ...".

Người đàn bà ngưng dọn dẹp, ngơ ngác nhìn lên " Sao vậy cụ ...Sao lại là ...không bao giờ nữa ...".

"Nó theo chồng, chuyển về tiểu bang khác rồi ...xa lắm ...xa lắm ...".

Giọng cụ thấp dần . Những thanh âm cạn kiệt mơ hồ, chùng xuống như hơi thở hết lực, thông tay, như sự lẻ loi tột cùng vây hãm cuối đời bất lực .

Người đàn bà nhìn cụ ái ngại :

"Cụ còn có ai quen biết ở tiểu bang này không ...? Như bà con, họ hàng, như bạn bè ...".

"Bà con họ hàng thì không có ai cô ạ . Có vài người bạn nhậu khi xưa , nhưng họ giờ này đã ra người thiên cổ ...Có vài người bạn văn chương ngày trước, lúc còn mộng mơ ...nhưng ...".

"Nhưng sao hờ cụ ? " .

"Nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp mặt ...".

"Thế thì" ... Người đàn bà muốn nói thế thì cũng như không , nhưng chợt im bật, sợ điều đó làm phật lòng cụ . Cụ Lê chợt lại nhìn mưa ngoài cửa kính . Thành phố chìm trong mưa , trông giống như thành phố của chuyện cổ tích mờ ảo trong những đợt sương mù . Cụ chậm rãi kể lại :

"Hồi xưa, hồi xưa , hồi tôi ở tuổi tứ tuần, cuộc sống tha hương thật thê thảm, tôi đi lang thang bốn phương tứ hướng , cuối cùng về chôn chân ở đây, sống với những ngày mưa rã rời . Ngày nắng thì quý hiếm , đếm trên đầu ngón tay ...Thế là tâm hồn thơ vẫn bị đánh động . Chúng đã nằm im từ ngày tôi còn mài đống quần trên ghế nhà trường , chúng bị dựng cổ dậy, hăm hở bước vào vùng đất ...vùng bút tự do , dễ lắm chẳng ai chê dờ , chỉ có khen hay và dở hay thì cũng được đăng hết . Và tôi đã gặp những người

bạn trên “nét” , những người bạn thật dễ thương đã một thời sưởi ấm tôi qua những mùa đông xa xứ” .

Cụ ngừng lại , trên khuôn mặt ẩn hiện một chút rạng rỡ, một chút ánh sáng dù mờ nhạt , nhưng cũng đủ cho người ta thấy một sức sống vừa tràn về . “ Rời thế nào nữa, thưa cụ ? Có người nào thiết đặc biệt làm cụ nhớ mãi ...?” . Cụ Lê gật gù cái đầu, mớ tóc bạc úa, thưa thớt, lúc nào cũng dựng đứng, khô cằn như một đám cỏ mùa hè không ai chăm bón, tưới tắm

“ Có chứ ...ai cũng gây ấn tượng cả ...nhưng có một cô ...viết rất độc đáo ...viết rất hay, viết rất thật ...và nhất là trước khi trở nên thân tình, hiểu nhau hơn thì chúng tôi cũng đã từng ..bút chiến đâm máu .

“Chắc là cụ cảm mến người này lắm ...Cô ta tên gì vậy ? Cụ có thể cho cháu biết được không ?”.

“Cô ta ...à bây giờ thì phải gọi là ...bà ta mới đúng . Bà ta viết dưới cái tên : VQ . Lúc đó cô ta cùng ở tiểu bang này nhưng khác thành phố . Cô ta có mời tôi ghé nhà thăm gia đình cô nhân dịp cô mới mua được ...một nông trại , ừ, cứ gọi đại là một nông trại ...Đất đai rộng rãi, có chỗ thả ngựa ...cứ theo như lời cô ấy tả thì đúng là một vùng đất tốt, đẹp và thơ mộng . Gần gũi với thiên nhiên . Có núi cao thoải thoải, có suối chảy róc rách ...Tôi ước ao được một lần gặp mặt, chuyện trò và cùng nhau cưỡi ngựa, thành thơ ...Đời chắc cũng sẽ bớt ngọt ngào phần nào ...”

“ Thế cụ đã có lần ...ghé thăm bà VQ chứ ? “

“ Chưa từng ...thế mới nói chứ . Chỉ hơn một giờ đồng hồ chạy xe , ấy thế mà ....”

Người đàn bà thở dài :

“Ông thật đáng trách lắm “

Cụ Lê thâm thì một mình :” Thật là một lỗi lầm . Xin lỗi nha VQ . Xin hiểu cho rằng có những cái, vào một thời điểm nào đó , con người không thể thực

hiện được dù trong lòng rất muốn“

Người đàn bà chợt như nhớ ra điều gì , quay qua nắm hai vai cụ, nhìn thẳng vào đôi mắt đã kéo màng trắng của cụ Lê , lắc mạnh :

" Thế bây giờ cụ còn muốn đi thăm bà ấy không ?" .

“ Bây giờ thì làm sao mà đi ...” .

“ Cháu có thể giúp cụ mà ...chỉ một giờ lái xe ...”

Và thế là người đàn bà đã đưa cụ đi . Chiếc xe ra khỏi thành phố vào đường cao tốc số 5 xuôi về hướng Nam . Xe chạy ra ngoại ô, gió mát và những hạt mưa nhẹ, lất phất làm cụ Lê phấn khởi . Người đàn bà nhìn thấy rõ sự nôn nao đang gõ trống trong lòng cụ . Cuối cùng thì hai người cũng đã tới một trang trại . Người đàn bà cho xe chạy từ từ vào cổng . Trong nhà tiếng chó sủa rồn rảng, một cô gái bước ra , ngập ngừng hỏi bằng tiếng Việt :

“Ông bà muốn hỏi ai ?

“Tôi muốn gặp bà VQ “

“ Bà ngoại cháu ? ...Ồ ...Bà cháu mới qua đời tháng trước ...Rất tiếc !”

Cụ Lê gục xuống trên băng ghế. Trời đất vừa xụp đổ . Cụ chưa kịp nhìn xem phong cảnh thơ mộng của trang trại .Nước mắt ứa ra không nói được một lời nào . Người đàn bà nói vài câu chia buồn cùng cô gái .

Những ngày cuối thu lê thê theo từng cơn gió và sự chao lượn cuồng bách của những chiếc lá vàng . Cụ Lê trở về viện dưỡng lão, thâm lặng, ít nói, lẫn thẩn ngày đêm . Có những đêm cụ thức dậy sớm trầm tư đứng vịn tay trên tấm kính cửa nhìn về phương Nam, miệng nói lảm nhảm những gì mà người ta nghe không hiểu .

Rồi mùa đông năm ấy, vào một ngày nhiệt độ xuống thấp nhất, trong cơn mưa tuyết, người ta đã tìm thấy cụ nằm chết trong một nghĩa trang bên nấm mộ của người đàn bà :“Nơi an nghỉ của nữ sĩ VQ”.

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Sóng Dậy Giữa Lòng

- Con Út đâu rồi ? Ra đây mợ bảo .
- Có chuyện gì vậy mợ .? Con đang bận lắm .
- Bận chi cũng phải ra đây mợ bảo .

Gọi hoài mà chả thấy cô Út ra . Bà Tám lẩm bẩm :” Mẹ nó , từ ngày qua Mỹ tới giờ , mấy đứa nhỏ cứng đầu , cứng cổ, chẳng có khuôn phép chi cả “ . Bà đứng lên, bước về phía phòng cô Út . Đẩy cửa phòng , bà thấy cô Út đang trang điểm, đang vẽ mắt, đang tô môi .” Gớm thấy cái mái tóc hai ba màu của mày mà lộn tiết . Ở Mỹ chứ nếu ở Việt Nam ngày xưa thì tao cạo trọc cái đầu mày con ạ “.

- Có chuyện gì mà mợ gấp gáp quá vậy ? Sao mợ không gõ cửa phòng trước chớ . Đã nói mợ nhiều lần rồi mà mợ cứ ...
- Cứ làm sao , bà nội nhà cô . Ai thuở đời nào con cái mà cha mẹ mời ra nói chuyện đã không thềm ra , để mẹ phải vô tận phòng ...thừa chuyện mà còn trách móc . Đồ con gái hư .
- Thôi mợ , vậy chứ có chuyện gì ?
- Thì chuyện về Việt Nam làm đám cưới giả với thằng Tèo con ông Cả Đọt đó

Cô Út thở dài :

- Con đã bảo là con “ken xồ” rồi . Con không làm nữa .
- Bà Tám gắt lên :” Tại sao ? Đừng có trẻ con quá con ạ . Đã nhận lời người ta và nhận cả tiền cọc nữa rồi . Bây giờ con nói con thôi , biết ăn nói mĩ người ta làm sao đây hả con ?
- Mẹ nói sao thì nói , con không biết ... Chứ thằng Tâm , bạn trai con nó không chịu, con cũng hết cách . Con phải đi đây .

Nói xong cô Út ngúng nguẩy bước ra khỏi phòng, mặc bà mẹ nhăn nhó, lo toan . Bà Tám ôm đầu bức tóc , nhớ lại cái ngày xưa khi còn ở ngoài Bắc, gia đình lễ giáo khắt khe, chị em bà Tám kính sợ bố mẹ lắm, các cụ nói , phận con chỉ biết nghe rồi dạ, rồi vâng , chứ đâu có như bây giờ . Bà nhớ hồi bà lấy ông Tám rõ ràng là đều do bố mẹ bà quyết định hết . Rồi năm 54, di cư vào Nam cũng toàn theo ý của ông cụ và ông Tám cả . Từ ngày ông Tám mất đi, bà mới thấy trong gia đình thiếu một tay đàn ông, thật là không thể được . Bà nhận ra sự khó khăn trùng điệp khi lèo lái một gia đình , mặc dù cuộc sống nơi đây, như bà, không phải lo toan về miếng cơm manh áo, đã có chính phủ lo, mỗi tháng bà được nhận lãnh weo phe và phút tem , bà xài dư giả, còn có tiền gởi cho mấy đứa em của bà bên quê nhà nữa kia . Bà nghĩ đúng là con người có số, ai ngờ bà lại được đặt chân lên đất Mỹ, được ngồi xe hơi đời mới đi đây đi đó , cái mà hầu hết mọi người trên thế giới đều mơ ước, thì bà đã có, đang có . Cũng như thằng con ông Cả Đọt đây chỉ thích đi Mỹ , đâu phải họ nghèo nàn gì cho cam. Họ dám bỏ ra cả mấy chục ngàn đô , chỉ mong được đặt chân vào xứ cờ hoa này .

Bà nghĩ lại nỗi “tủi nhục”ngày xưa, khi đưa con gái lớn của bà bỏ bê ruộng đồng đi làm sớ Mỹ ở Long Bình, rồi năm 1973 nó lấy anh chàng lính Mỹ GI , rồi theo chồng về Mỹ .Hàng xóm xầm xì, bêu môi chê trách. Cái phong tục, tập quán Á Đông là như thế mà, gia đình bà hồi đó mỗi lần ra đường thật là ngượng ngáp . Đến sau năm 1975 , khi các ông bộ đội dép râu tràn vào miền

Nam , thì gia đình bà bị coi là kẻ thù của Cách mạng . Gia đình bà nom nớp lo sợ . Quân đội VNCH thì bị gọi đi tập trung cải tạo, còn gia đình bà thì cũng được gọi ra văn phòng thị trấn làm kiểm điểm , khai báo tình trạng con gái mình đi lấy Mỹ , lần nào cũng được nghe câu : " Ông bà có biết là ông bà có tội rất nhớn với cách mạng không. Đã theo bọn bán nước bỏ trốn vào Nam , phản động lại còn kết...thông gia với đế quốc nữa, tội chết , nhưng cách mạng khoan hồng...", thật khổ ơi là khổ .

Nhưng mấy năm sau thì lại khác , khi đất nước càng ngày càng nghèo nàn, người dân càng lúc càng đói khổ , khi ấy cứ vài tháng gia đình bà lại nhận được một thùng đồ của cô con gái lớn từ Mỹ gửi về . Mặc dù nhà nước Cộng sản đóng thuế rất nặng ,và còn cái thằng Khang , công an khu vực nữa , cứ mỗi khi có thùng đồ về là nó lại mò vào nhà lằng nhằng, khó dễ , vò vĩnh. Vậy mà

nhờ những thùng đồ đó mà gia đình bà lên hương, khá giả hẳn ra, dù sao “trong thế giới mù kẻ chột làm vua”, mọi người chung quanh có phần e dè, nể người hơn, có thể vì họ muốn một điều gì đó trong thâm tâm họ, ai mà biết được . Có điều rõ ràng là khi ông Tám ôm thùng đồ Mỹ về, cái xóm nghèo nàn này ai thấy cũng thêm .

Rồi năm 1988 gia đình bà được cô con gái lớn bảo lãnh qua Mỹ . Hàng xóm nôn nao, bà nhớ như in cái ngày ấy, bà con lối xóm đưa tiễn, xụt xùi . Bà cứ nghĩ ra đi lần này chắc chẳng mong gì ngày trở về . Thế mà thâm thoát đã mười mấy năm rồi xa xứ, có nhiều lúc bà nhớ nhà quay quắt , nhất là từ ngày ông Tám tự nhiên lăn đùng ra chết, bỏ bà thui thủi cô đơn trên đất khách quê người. Cái tuổi già ở đây buồn khủng khiếp, buồn đến rụng rời chân tay. Suốt ngày chỉ biết ngồi trong nhà nhìn qua cửa kiếng như người tù. Những ngày đông giá lạnh thì ôi thôi khỏi nói. Bà ước mong một lần về lại quê hương thăm bà con , thăm bạn bè ngày xưa mà chưa có dịp. Cách nay mấy

tháng cô em gái của bà, dì Chín của xấp nhỏ có gọi phôn cho bà nói chuyện:

- Chị à. Có cái mồi này ngon lắm

- Mồi chi vậy dì, mồi chi mà ngon lắm...

- Số là ông Cả Đọt muốn tìm một cô gái có quốc tịch Mỹ làm đám cưới giả, đám cưới giả thôi, với con trai ông ta, để bảo lãnh cho nó qua Mỹ theo diện vợ chồng ấy mà. Em tính nói chị, cho con Út nhà chị nhận cái này đi. Tiền bạc phí tổn họ lo hết. Xong việc họ chồng cho chị 20 ngàn nữa. Ngon quá phải không chị.

Bà Tám thấy cũng có lý, có dịp về thăm cố hương mà không tốn tiền nên bà đã bàn với cô Út và cô Út đã nhận lời. Bà cũng đã nhận của người ta một số tiền gọi là tiền đường, tiền máy bay về VN lo công chuyện. Bây giờ đừng không cô Út phá hỏng. Bà chưa biết phải tính toán cách nào cho ổn đây. Bà thở dài thườn thượt, buồn bã ra ngồi trên chiếc sô pha thờ thần nhìn ra đường. Trong lòng vừa buồn, vừa lo. Bà lại nhớ tới chồng. Ông Tám ơi phải chi ông còn sống tôi đỡ nhức cái đầu.

***

Alô, Dì Chín hả?

- Dạ, em đây ...

- Sao? Dì phê hông? Đây, nói với dì chuyện hôm trước đó, cái con Út cháu dì nó dở chứng, nó lại không chịu nữa ...

- Ấy chết ... Không chịu nữa? Đâu có được hở chị. Phải cố gắng mà thuyết phục nó ...

- Thì tôi cũng nói hết nước, hết cái với nó mà nó cứ không chịu nữa. Khổ quá, hay dì nói lại với ông Cả là cho tôi xin lỗi. Tôi sẽ hoàn lại tiền đường cho ông Cả nha.

- Em nghĩ là không được ... Bà Chín im lặng một lúc ra điều suy nghĩ, rồi nói tiếp: Chị à hay là thế này:” Chị cứ đứng ra thay con Út về làm đám

cưới đi Giấy tờ hồ sơ thì cứ để tên con Út đứng . Chị đóng vai con Út để chụp hình cho có làm bằng chứng khi đi phỏng vấn ấy mà ...

Bà Tám nghe đến đây , tá hoả tam tinh , gất lên trong phen :

- Trời ơi ...Chuyện vậy mà dì cũng nghĩ ra được . Ai đòi tôi đã hơn sáu mươi rồi ...dì có nhớ không chứ . Làm như vậy hàng xóm mà biết được thì tôi có nước phải độn thổ .

- Chị yên chí đi, bình tĩnh lại ..., để em nói chị nghe . Sẽ không ai biết hết chỉ gia đình ta và gia đình ông Cả tham dự cái lễ...cưới bắt đắc dĩ này thôi . Mọi người kín miệng ai người ngoài biết chứ ...

- Nhưng mà tôi già cóc khú đế rồi làm sao mà chụp chung với thằng Tèo , làm sao xứng chứ...Thôi thôi coi hồng có được đâu ...

- Hihihii . Được chứ , thời buổi này người ta chụp ảnh nghệ thuật lắm chị ơi . Người ta sẽ làm trong hình chị sẽ trẻ như con gái đôi mươi , lo gì mà không xứng ...Hơn nữa chị là Việt kiều mà ... trẻ và đẹp sẵn rồi , đẹp hơn bọn em ở trong nước mà ...

- Bà Tám thở dài :” Thôi được để chị bàn lại với xấp nhỏ xem sao đã “

- Bàn cãi gì nữa . Quyết định vậy đi . Em sẽ báo lại với ông Cả .

Bà Tám buông cái phen xuống mà thần thờ . Bà nghe như có một luồng khí nóng chạy râm ran trong người . Thật là bất ngờ , trời đất quỷ thần ơi , ai ngờ bằng này tuổi rồi mà còn có người đề nghị làm cô dâu , dù là cô dâu giả . Bà mừng tượng ra cái cảnh lễ tơ hồng , mỉm cười e thẹn y như là cách đây hơn bốn chục năm , cái ngày bà xuất giá theo về làm vợ ông Tám . Hồi hợp, lo âu, mừng vui lẫn lộn .Bà chợt thấy lòng lâng lâng khi nhớ lại cái ngày cùng ông Tám đứng trước bàn thờ gia tiên, đứng trước bà con hai họ trong bộ đồ cưới cổ truyền dân tộc . Ai cũng khen bà đẹp :” Cô dâu xinh đẹp quá, thủy mị quá ...” . Ngày xa xưa ấy như vụt làm sống lại cái thời thanh xuân của bà ....bà muốn nhảy lên tung tung như ngày còn thơ bé . Như chợt nhận ra

mình quá lớ . Bà ngồi bệt xuống chiếc ghế bàn ăn lấm bầm :” Chỉ là giả thôi ! Đừng, đừng tưởng thiệt ! Đừng , đừng ...”

Sau bữa cơm tối hôm đó bà yêu cầu các con ngồi nán lại, và bà mang cái đề nghị của dì Chín ra bàn với họ . Ai cũng phì cười phản đối , duy chỉ có cô Út là đồng ý , vì cô muốn trút bỏ cái trách nhiệm này .

- Dì Chín bàn vậy thật là tuyệt diệu . Mọi thì chả vương bận ai . Cậu đã chẳng còn ...

Đưa con trai của bà thì chống đối quyết liệt :

- Thôi đi nha cô . Cô không thấy chướng lắm sao ? Ai đời một bà già gần đất xa trời mà làm đám cưới với cái thằng đáng tuổi con mình . Thiên hạ sẽ bịt mũi mà cười cái gia đình này . Thử hỏi nếu cậu còn sống , cậu có bằng lòng không ! Gia đình mình đâu có cần tiền đến nỗi như vậy .

Mọi người cãi qua cãi lại một hồi rồi ai nấy cũng ngồi im. Bà Tám cũng không biết nói gì nữa . Một lúc sau , cậu con trai bà Tám mới lại hả miệng :

- Thôi , chuyện này tùy mọi đi ...mọi muốn làm sao thì làm ...

Nói xong, cậu ta bỏ về phòng . Mọi người cũng giải tán . Mỗi người mang một trắc ẩn riêng tư . Bà Tám thì lưỡng lự, nửa muốn tới, nửa muốn thụt lùi . Đêm hôm đó bà không tài nào ngủ được . Bà bị giằng co giữa cái háo hức chột bùng lên của thời son trẻ và sợ cái miệng đời cay chua phê phán bây giờ . Nhưng cuối cùng, một thoáng mùa xuân đã mạnh hơn, thổi qua lòng bà một luồng gió mát , xua tan đi những lo lắng chôn thị phi .Bà quyết định :” Cứ thử làm như dì nó đề nghị . Cứ làm đâu chết ai “.

Sáng sớm hôm sau, bà thấp nhang trước bàn thờ ông Tám , thành khẩn :”

Anh Tám à ,lâu rồi ,dễ thương cả vài chục năm rồi hôm nay bà mới lại gọi ông Tám bằng tiếng Anh thân thương , em thấp nén nhang thưa anh một chuyện, là ...em, em ..., em sẽ về VN làm một cái đám cưới giả ...cho em . Chỉ là giả thôi anh à . Anh đồng ý chứ . Đấy lại xụ cái mặt...ghen như ngày

xưa hă , sao em không hình dung ra được nụ cười đôn hậu của anh vậy . Là giả thôi ... , em xin anh .”

Ba cây nhang trên bàn thờ ông Tám dung không mà tắt ngấm. Những sợi khói cũng tan loãng trong căn nhà . Bà Tám rùng mình, bà có cảm tưởng căn nhà bữa nay lạnh lẽo hơn mọi ngày .

***

Trước tết một tháng , bà Tám đã về tới Việt Nam , để chuẩn bị đám cưới như đã dự định. Ra sân bay đón bà có ông Cả Đọt và gia đình người em gái thứ chín của bà . Xa Sài Gòn lâu rồi , hôm nay trở lại mới thấy cái nắng của Sài Gòn nó gay gắt chừng nào . Bên Mỹ đang là mùa đông, lạnh thấu da , thấu tuỷ , nên bà Tám đã mặc hai ba lớp vừa quần, vừa áo, còn khoác thêm cái áo ấm da nữa, nên khi đứng chờ làm thủ tục hải quan tại phi trường Tân Sơn Nhất, thì mồ hôi con, mồ hôi mẹ toát ra, chảy tong tong trên khuôn mặt, làm nhật nhòa cái công tô điểm rất kỹ lưỡng của bà ., mà suốt cuộc hành trình gần ba chục tiếng đồng hồ bà không dám rửa mặt, không dám đánh răng , không dám cả ngủ (mà thật ra bà làm sao ngủ được, khi lòng nôn nao và háo hức), bà chỉ sợ cái dầu già , nó lộ liễu khoe ra trước mặt mọi người .Bà đưa khăn tay lên mặt chạm những giọt mồ hôi :

- Gớm không biết họ làn ăn cái gì mà lâu thế . Đứng xếp hàng mỏi cả chân . Có biết là nóng nực quá không mấy cha nội .

Vài người thở dài :” Bây giờ là cũng đỡ rồi đây bà chị ạ, chứ cứ như mấy năm trước hử, còn chờ cả buổi, nhất là mấy ông bà Việt kiêu keo kiết ... , cũng làm mất thì giờ của mình nhiều lắm . “

Cái nóng , và nhất là hai ngày nay không tắm , đã làm cho bà Tám cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu . Bà chỉ mong có thể chạy ngay về nhà , cởi bớt quần áo ra, gãi cho nó đã , nhưng đành chịu, “ mưu sự tại mình nhưng thành sự còn do công an cửa khẩu “ . Bà chỉ còn có nước đứng vắn vẹo người cho đỡ

ngứa , chứ chả lẽ lại đưa tay vào trong mấy lớp vải mà gãi , ai coi cho được . Cuối cùng rồi cũng thông, tới phiên bà, bà đã kẹp tờ giấy năm đồng trong cuốn sổ thông hành , nên thủ tục được giải quyết khá nhanh . Gồm lại còn cái cảnh khám hành lý nữa, may là các con bà không cho bà mang đồ đặc linh kinh về vì lo bà không khuôn vác nổi , nên bà cũng nhẹ nhàng để bước ra khỏi cái lò hâm hấp nóng này . Bà đang ngơ ngác nhìn trời Sài Gòn , nhìn đám đông đứng chờ thân nhân , giống như họ đi biểu tình, bị hàng rào cảnh sát chặn lại ngoài kia, thì nghe có tiếng la lớn:

- Chị Tám ơi , đây này , em đứng đây này .

Bà chợt nhận ra đứa em gái của mình sau bao năm xa cách . “ Sao mà nó đen đui thế. Tội nghiệp em tôi , cũng may là còn có da, có thịt , chứ nếu không thì, chắc chị chẳng nhận ra đâu .” Bà đi nhanh về phía bà Chín, tươi cười nói :

- Nóng quá đi!

Hai chị em ôm nhau , mừng mừng, tủi tủi . Bà Tám vừa cười toe toét giờ lại xụi xụi :

- Chị nhớ các em, các cháu quá

- Đừng khóc chị à . Chị về được là mừng rồi, còn nhiều cái mừng khác nữa, cười lên đi chị . À mà các cháu đâu, không có đứa nào về à ?

- Chả đứa nào chịu về cả dì ơi . Bà hạ thấp giọng . “ Chúng nó phản đối dữ quá !”

Chị em hàn huyên quên cả ông Cả Đột. Ông đứng ngây người ra , thừa thãi . Ông ngập ngừng một lúc mới lên tiếng :” Này chị Chín, mình đưa chị Tám về nha đi, đứng đây nắng chang chang ...”

- Xin lỗi ông anh . Chị à , đây là anh Cả đây, ba của cháu Tèo .

- Chào ông . ông mạnh giỏi ạ ?

- Cám ơn chị . Thôi ta lên xe đi .

Chiếc xe lao đi qua những dãy phố đông nghẹt xe cộ và người . Xe cộ và người đủ loại chảy đi như thác . Sài Gòn là thành phố có nhiều xe nhất thế giới , bà Tám nhìn họ tranh nhau lao đi trên đường mà chóng mặt . Về đến nhà, bà Tám thấy cái xóm Bến Gỗ này thật không thể nào nhận ra được, nó thay đổi quá nhiều rồi .

- Bà con trúng đất chị ạ. Đất giờ không cày cấy nữa ,có giá nên người ta xén bán . Bạc tỉ không đầy chị . Xóm mình giờ thiếu gì tỉ phú . Tỉ phú là chuyện nhỏ .

Bà Tám nghĩ cũng mừng cho bà con , đã thoát ra khỏi cảnh cơ cực ngày xưa :

- À này , Anh Cả ơi , sao không thấy cậu Tèo ra phi trường nhỉ .

- Ủa, bộ chị Chín không nói gì với chị sao ? Số là chúng tôi bàn với nhau , đầu cháu cái kế hoạch thay đổi này, để đến lúc nước đến chân, chuyện đã rồi ...nó không kịp nhảy nai nữa .

Bà Tám nghe ngượng ngùng, thì ra đâu chỉ có bà lo cái chuyện này đâu . Bà Tám đang vui bỗng buồn áy náy :

- Thôi cho tôi xin phép vào trong thay cái áo đã .

- Vâng thôi để chị tự nhiên . Tôi cũng xin phép , tôi về. Tối gặp lại sau .

Ông Cả về rồi, bà Tám vội vàng chạy vào phòng tắm , tắm một thôi, một hồi . Tắm không còn muốn bước ra nữa . Bà vừa tắm vừa mơ màng ngày mai bắt con gái di Chín đưa đi thành phố căng da mặt, tắm bùn, tẩy vết tàn nhang ...nói chung là mọi cách làm đẹp . Cái món này mà ở Mỹ thì mắc lắm , bà tiếc tiền , tiếc của chả đời nào dám mơ tưởng tới . Bà mỉm cười đúng là tiện lợi , một công đôi ba chuyện . Bà hát nho nhỏ :” Khi xưa ta bé ta chơi , ta bắn dây thung ...” . Bà soi gương chải lại mái tóc vừa được xấy khô . Những vết nhăn lại hiện rõ trên khuôn mặt, trên khóe mắt, trên mép cười . Bà lại chột buồn thiu khi nghĩ tới cái “già” nó ập tới nhanh quá. Già thật rồi . sáu

ba, sáu bốn rồi còn gì . Bà lững thững bước ra phòng khách , lại thấy nóng rồi , lại muốn vô tắm nữa rồi . Quái , hồi xưa mình ở nhà đâu có thấy vậy chớ . Thật rõ là nhiều khô .

- Chắc em không ngờ chị lại về sớm như vậy phải không ? Đố em biết tại sao đây ?

Dì Chín cười tủm tỉm, đưa mắt đá long nheo chị mình :

- “ Em đi guốc trong bụng chị, em vẫn là người hiểu chị nhất từ xưa tới nay mà ... Còn dám đố em ...”

Hai chị em phá ra cười như nắc nẻ

- Đồ quỷ sứ, cái dì này...

***

- Mọi người đã chuẩn bị xong chưa ?

Dì Chín chạy lăng xăng như gà mắc đẻ, luýnh quính lau cái lư hương trên bàn thờ tổ tiên, miệng hồi dục liên tu ti :

- Này thằng Tư đâu rồi, treo cái bảng chữ “ VU QUI “ lại cho ngay ngắn . Bên nhà trai người ta sắp tới bây giờ . Đã mười giờ hơn rồi đây . Chị Tám chuẩn bị xong chưa vậy ?

Bà Tám tăng hắng lấy giọng, vì mấy bữa nay bà hung hắng ho :

- Có gì đâu mà chuẩn bị . Mặc bộ đồ vô là xong ...

- Í trời ..., Cô dâu về nhà chồng mà bảo là không có gì phải chuẩn bị , thiệt kỳ cục .

- Giả thôi mà , chủ yếu để chụp hình ...

- Ai mà chả biết thế, nhưng cũng phải dàn cảnh y như thiệt thì mới được chứ . Đạo này phái đoàn phỏng vấn khó khăn lắm à nhe . Họ mà nghi ngờ một cái hả , là đi đoong đó .

- Vậy dì bảo chị phải làm sao đây .

- Thì mặc đồ và trang điểm xong thì ngồi yên ở trong phòng khi nào em vào

dẫn ra mới được ra , đừng chạy loạn đó , kéo lên hình lại như là ... ,dấu đầu , hở đuôi .

- Thôi được .

Cô em bà Tám coi bộ còn rành rẽ hơn chị về những tập tục cưới hỏi , hay, bà Tám vì là cái ngày trọng đại thứ hai trong đời nên bà đã quên hết cả .

- Mấy đứa kia sao chưa thay đồ thay đặc gì hết vậy bay ?

Mấy đứa con của bà Chín lu bu kê bàn kê ghế, treo hoa kết đèn từ sáng đến giờ, đâu đã có thì giờ rảnh để lên đồ .

Có tiếng xe nổ xình xịch ở ngoài ngõ . Bà Chín hốt hoảng chạy ra, hé cánh cửa nhìn ra ngoài . Cánh cửa đóng im lìm từ sáng , vì không muốn cho người ngoài để ý :

- Trời đất, nhà trai tới rồi bay ơi . Đã bảo làm âm thầm thôi mà anh Cả bày đặt chi xe hơi, rồi lại còn cả đám xe hai bánh nữa . Thiệt tình , thiên hạ biết hết rồi còn chi .

Khách nhà trai xuống xe, xếp hàng : đi đầu là Ông Cả trong bộ com lê màu xanh nhạt, kế theo là thằng Tèo với bộ com lê trắng , ôm một bó hoa trên tay , anh chàng trông có vẻ tươi rói, trông cứ thuần thuần thọt như là chú rể thiệt ...

Nhà trai tiến vào trong khi Bà Chín đại diện nhà gái mở cửa ra đón tiếp . Vài câu xã giao làm quà, mọi người bước vào trong nhà, cánh cửa lại được cẩn thận khép lại . Bác phó nháy thì làm việc liên tục, nháy lia nháy lịa .

- Thừa họ nhà trai ...

Ông Cả ngắt lời :

- Thôi Chị Chín à . Mình làm cho có lệ , đâu cần dài dòng văn tự làm chi .

Xin chị đưa cô dâu ra , cho họ thắp nhang bàn thờ, trao nhẫn cho nhau . Rồi tôi đeo dây chuyền, bông tai, sinh lễ cho cô dâu , rồi chụp hình , thế thôi cho gọn .

Chị Chín vào trong phòng dắt cô dâu ra . Y như cô dâu thiệt , Bà Tám tha thướt trong bộ đồ đầm màu hồng , chiếc voan phủ che khuôn mặt, trông không kém phần duyên dáng . Mọi người đều hớn hờ vỗ tay đón chào tân giai nhân . Thằng Tèo từ nãy tới giờ nóng ruột , dù là giả thôi nhưng nó cũng mong xem cô Út trong bộ đồ cưới đẹp như thế nào . Khi nó nhìn thấy bà Tám từ cửa phòng bước ra, nó chưng hửng , há hốc mồm, vài phút sau nó mới định thần . Nó thụt lùi trở lại, nó quay qua bên phải, nó quay qua bên trái như cầu cứu, như tìm đường thoát thân . Nó bước lên gần Ông Cả nói nhỏ :

- Ba à, Ba cầm giùm con bó hoa một chút , con đi vệ sinh ...
- Sao mày lại mắc ...tè vào giờ này hờ con ?
- Tại hồi ở nhà con uống bia nhiều quá ...Con ra ngay mà .
- Đưa hoa đây . Nhanh lên nghe mày .

Thằng Tèo rón rén lách qua đám người, xuống nhà sậu. Mọi người chờ mãi, gần cả tiếng đồng hồ mà thằng Tèo vẫn chưa trở lại .

Ông Cả cho người vào nhà vệ sinh tìm kiếm nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng chú rể đâu .Bà Chín thở dài thườn thượt :

- Thôi chết rồi . Bây giờ làm sao đây ?

Bà Tám thì biết chắc là cu cậu bỏ của chạy lấy người rồi . Bà cảm thấy tủi thân quá , bà nhớ lại cái cảnh đau khổ của cô dâu đứng chờ vị hôn phu của mình nơi giáo đường, chờ mãi mà chàng không đến, trong tập phim Hồng Kông nào đó mà bà đã coi . Bà cũng muốn bỏ chạy vào phòng , nằm úp mặt trên gối mà khóc , nhưng lại ngại , đâu thể trẻ con như vậy được . Bà Chín kéo Ông Cả ra một chỗ, thì thầm :

“ Anh Cả à , anh thay cho thằng Tèo đi . Anh đang cầm bó hoa đó , lại trao cho cô dâu , rồi tiến hành nghi lễ hợp hôn để còn chụp hình “. “ Nhưng hình tôi đâu có phải hình thằng Tèo” “ Anh đừng lo người ta dùng máy vi tính,

ngắt cái đầu của anh ra, gắn cái đầu thằng Tèo vô hình thể là xong . “.

Ông cả nghĩ cũng phải làm như vậy thôi , đâu còn cách nào khác . Ông ôm bó hoa tiến lại phía cô dâu , tươi cười trao hoa , và ôm cô dâu hôn phớt nhẹ trên má, phỏ nháy chụp hình . Bà Tám, cô dâu, sau một giây ngỡ ngàng, đỏ hồng đôi má, bà nhắm đôi mắt lại như một thoáng chìm trong mê mẩn . Bà Chín thắp ba nén nhang , rồi trao cho cô dâu, chú rể vái lạy trước bàn thờ Tổ Tiên . Đến lượt hai người trao nhẫn cưới . Bà Tám thật sự run quá, xỏ mãi mấy lần cái nhẫn cưới mới lọt trong ngón tay Ông Cả . Mọi động tác đều được bác phó nhòm ghi hình đầy đủ . Đến lượt chụp hình chung gia đình . Bà Tám giờ lại cảm thấy thẹn thùng , nên đứng xa Ông Cả cả thước . Bác chụp hình phải kéo bà gần lại và nói với Ông Cả , ôm eo bà, bà ngả đầu trên vai Ông Cả . Máy ảnh đã choá đèn một lúc lâu rồi mà bà vẫn còn đứng im trong tư thế tình tứ đó . Cô em gái của bà, tũm tũm cười, nói khẽ bên tai bà “ chụp hình xong rồi chị à “ . Bà mới giật mình , e thẹn chạy vô phòng . Đám cưới cử hành thật đơn giản , và mọi việc coi như cũng ổn thoả . Trong lúc mọi người vừa thở ào nhẹ nhõm thì thành linh có tiếng gọi cửa . Bà Chín chạy ra . Cô Thu , em gái Ông Cả, xuất hiện mặt hầm hầm :

- Anh Cả đâu, anh Cả đâu ?

Mọi người đều im lặng nhìn ra cửa . Ông Cả tiến lại phía cô Thu :

- Có chuyện gì vậy cô ?

- Còn chuyện gì nữa . Chuyện anh tục huyền, trọng đại như vậy mà anh giấu hết họ hàng . Anh nghĩ coi có được không ?

Ông Cả sợ lộ sự mưu toan của mình nên nhỏ nhẹ , ôn tồn :

- Thì ... cũng già rồi, không muốn rình rang , nên giấu hết mọi người cô à .

Cô thông cảm cho anh mà . Đừng la lớn, hàng xóm mà kéo đến đây, người ta cười chết .

Bà Tám nằm trong phòng lắng nghe “diễn biến hoà bình” ở bên ngoài, kệ cứ

để cho người ta hiểu lắm thì đã chết thằng Tây nào . Bà rờ trên má, cảm giác của nụ hôn vẫn còn chạy râm ran trong người . Bà dụi mặt vào chiếc gối :
“Anh Cả , già rồi mà còn điệu ghê , làm mình mắc cỡ thí mồ hà”.

Lê Du Miên

Thục

Tôi quen Thục từ những ngày mặt trận . Mặt trận của đời tôi ấy mà , của một thằng tráng sĩ ngã ngựa, rút kiếm, rơi cung , đường cùng .

Ngày 29 tháng tư tôi tấp vào nhà Thục sau khi mất liên lạc với đơn vị . Thật không còn nơi chốn cho tôi trú ngụ lúc mà cả nước cong mình trong dầu sôi lửa bỏng . Từng mảng đất sụp xuống kéo theo hàng vạn người bồng bế nhau trốn chạy trên đường . Căn nhà Thục lúc ấy bỏ không , loang lổ những vết đạn . Có lẽ gia đình đã di tản đi đâu đó. Căn nhà xinh xắn nằm ở xứ Phúc Hải gần Bộ tư lệnh Quân Đoàn nên bị ăn đạn cũng là chuyện bình thường . Tôi đói quá mò xuống bếp lục com nguội ngồi ăn trong khi tiếng xe tăng của địch rầm rầm chạy ngoài đường , những tiếng pháo nổ ì ầm đâu ở miệt phi trường , mặc kệ tất cả, tôi cứ ngồi ăn thoải mái như đang ngồi một nơi chốn bình yên . Ăn xong tôi tìm nước uống , rồi đi rửa cái mặt . Gớm sao mà nó mát thế , cái mặt này đã cả tuần nay không được rửa . Nước giếng miền Nam, ôi mới mát làm sao , những dòng nước thấm vào trong da mặt tôi,

thấm vào trong máu của tôi làm tôi thêm được tắm, được dìu mình trong dòng chảy thương yêu mệnh mông . Tôi cởi bỏ hết quần áo, bộ quần áo lấm đất, lấm bùn đã bao ngày qua . Tôi cảm thấy một chút gì lạnh lạnh lùa tới từ sau lưng khi nhận ra mình đang trần truồng , tôi từ từ quay lại , không có gì, mọi sự trong căn nhà này vẫn yên ắng. Tôi kéo nước lên xối từ trên đầu xối xuống, một cảm giác khoan khoái chạy dài từ đầu xuống chân, những bận bụi vướng mắc ở trên da thịt đã được gỡ đi, trôi chảy theo dòng nước. Tôi dội mãi những gáo nước và như là tôi chưa bao giờ có một lần tắm lâu như thế . Tắm xong tôi mặc lại bộ đồ cũ bản leo lên giường nằm . Giấc ngủ đến thật nhanh, tôi ngủ vui mặc cho sự ồn ào của bom đạn ngoài trời, mặc cho những tiếng gào thét của những người thất lạc nhau trong cơn khói lửa .
Thằng tráng sĩ đã ngủ bình yên giữa cái hỗn mang của chiến sự .

Tôi ở lại trong căn nhà này đã được một tuần vì tôi chả biết mình phải đi về đâu . Quê tôi mãi tận ngoài Trung , những ngày tháng này không có phương tiện di chuyển nào để tôi có thể về quê được . Tôi cứ coi như căn nhà này là nhà của mình, có sao đâu , chắc là gia đình người chủ đã xuống tàu đi Mỹ rồi cũng nên . Tôi chăm chú nhìn tấm ảnh gia đình họ treo trên tường trang trọng giữa phòng khách . Tấm ảnh như mới được chụp vì nó còn mới lắm . Tôi để ý tới cô bé, cô bé kháu khinh xinh xắn tuyệt vời . Trong hình thì cô bé chỉ khoảng tám hay chín tuổi . Đôi mắt tròn, to và đen như hai hạt nhãn, trông rất lém. Đôi môi mọng đỏ dù còn nhỏ xíu mà coi cũng rất tình . Có thể là do trước lúc chụp hình người ta đã vẽ thêm son ...Nói chung cô bé có nét đẹp thu hút người đối diện là ...tôi . Tôi thầm cười với chính mình :”Cô bé còn nhỏ tí tẹo , thua mình cả hơn chục tuổi ...”Tôi vẫn thăm lặng sống trong căn nhà ấy , chưa bao giờ bước ra ngoài, phần vì sợ bọn giặc phương Bắc phát hiện, phần vì sợ hàng xóm thấy mình là người lạ ...lỡ có người tố cáo

...Tráng sĩ hết thời nên tráng sĩ sợ cũng là chuyện nên lắm mà ...Rồi một hôm , chắc là ngoài trời nắng lắm vì ở trong nhà tôi cảm thấy nực nội vô cùng . Tôi xoay trần mặc mỗi một cái quần đùi rách, ngồi phưỡn bụng giữa nhà thì có tiếng lạch cạch ngoài cửa , lúc đầu tôi cũng chẳng để ý vì tôi đã khoá trái cửa và còn kéo chiếc ghế tràng kỷ chắn ngang rồi . Tiếng mở khóa và tiếng lách cửa càng ngày càng mạnh, rồi tiếng đập cửa ...Tôi hơi hoảng ...coi chừng bọn nó tới tóm mình ...Tôi xuống bếp tìm một con dao phay rồi rón rén lại gần cửa lắng nghe :

- Sao lạ quá , lúc đi ba đâu có kịp khoá cửa ...Sao giờ cửa cài chặt cứng thế này ..

Rồi có giọng của một cô bé gái nhanh nhẩu :

” Ba để con , con mở cho ba coi ...” .

Rồi có lẽ cô bé loay hoay vặn vẹo, tôi đoán thế ...Tôi biết là gia đình chủ nhà đã về ...Tôi kéo chiếc ghế về lại chỗ cũ và ...Tiếng cô bé reo lên :

- Đó thấy chưa , con nói con mở được mà ...

Khi cánh cửa được mở tung mọi người đều im lặng trở mắt nhìn tôi như nhìn một con quái vật ...Cô bé thì níu tay mẹ và núp sau lưng bà, thỉnh thoảng len lén nhìn tôi. Đôi mắt đó tôi đã quen thuộc ...Tôi ngượng ngùng quá đánh rơi con dao, bỏ chạy vào phòng trong mặc vội bộ đồ “tray-zi” rồi trở ra ngoài. Khi tôi trở ra tới phòng khách thì mọi người đã an toạ. Tôi đứng thẩn thờ gãi đầu, gãi tai không biết phải xử thế làm sao cho phải. Cô bé thì ngồi cạnh bà mẹ miệng tùm tùm cười nhưng khi bắt gặp ánh mắt nhìn của tôi, cô bé liền úp mặt sau lưng mẹ, tay vịn về vạt áo của mẹ, tôi quay qua chỗ khác nhưng vẫn để ý cô bé ...Cô bé thấy tôi quay đi lại len lén nhìn tôi ...Tự nhiên trong lòng tôi một nỗi vui thoang thoang nhẹ dâng . Tôi nhớ tới em gái

tôi, cũng trạc tuổi này . Gia đình tôi ngoài đó không biết giờ này ra sao
...Tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì ông chủ nhà tăng hắng lấy giọng lên
tiếng :

- Ủm ừm ...Cậu là ai ? Sao lại ở trong nhà tôi ?

Tôi giật mình trở lại với thực tại. Tôi ấp úng mãi mới trả lời ông cụ được:

” Dạ ...thưa bác cháu ...lỡ độ đường , gia đình ở xa quá ...thất tán cả ...nên
thấy nhà bác bỏ không ....cháu liều vào ở tạm ...để trông chừng nhà dùm
bác ạ “

Ông cụ cười to :

- Ha ha ,,Thế thì ra tôi lại còn phải ...a a ...cám ơn cậu đã giữ nhà
dùm ...

Tôi chợt nhận ra mình nói nhảm quá chả đâu vào đâu nên cười gượng :

” Dạ ...đâu có bác ...đâu có gì mà bác phải cảm ơn ...Cháu phải cảm ơn hai
bác mới đúng chứ ạ “.

Bà chủ nhà kéo cô bé bước vào nhà trong nói trống không

“Đúng là đời mà , thiệt tình “ . Tôi nghe tiếng cô bé hỏi mẹ :” Mình có
nhờ chú ấy coi nhà sao mẹ ?”.

Tôi không nghe được tiếng trả lời của bà mẹ ...

- Cậu tên gì ? cứ nhìn quần áo của cậu thì ...cậu là lính đúng không ?

Nghe ông chủ nhà hỏi, tôi mới nhớ ra là mình đang mặc quân phục, mà nói
cho cùng tôi cũng chỉ còn có một bộ đồ này duy nhất , không mặc nó thì mặc
gì bây giờ . Tôi nhỏ nhẹ thưa :

” Dạ ...Cháu là lính từ ngoài miền Trung di tản vào đây thì bị ...tan hàng
thất lạc ...Dạ bây giờ bác đã về ...Cháu xin phép bác cháu ra đi, trả nhà lại

cho bác ạ ...Dạ dạ ...”.

Tôi nói thế mà lòng thì lo lắng quá, biết đi đâu bây giờ, biết sống ra sao khi trong người tôi không có một xu dính túi, nhưng nhà của người ta, mình đâu có cứ ở lì được. Tôi cúi chào ông chủ nhà và lững thững bước ra đường. Cả tuần nay không ra đường, cái gì thấy cũng lạ, các cậu chơi chơi quần băng đỏ trên tay áo, chân đi dép râu, đội mũ tai bèo đứng phát phơ ở ngã ba đường, hí hửng chặn người này lại, phát tay cho người kia đi. Tôi muốn lại đó xem cái cảnh gì đang xảy ra. Tôi đang đồng hành cùng với mặt trời. Mặt trời đang đi về điểm cuối cùng của một ngày, cũng có nghĩa là mặt trời đang chìm dần, đang hết nắng. Tôi bước đi lảo đảo như những lúc say rượu, chợt buồn khi nghe tin một thằng tráng sĩ bạn qua sông không về. Mặc những gì xảy ra chung quanh, tôi vẫn bước những bước chông chênh về phía mặt trời. Đằng sau có tiếng réo gọi, tôi không quan tâm vì không phải gọi tên tôi. Một vài người đứng ven đường nhìn tôi có vẻ tò mò. Có người nói với tôi rằng :
” Có ai đang gọi cậu kia ...”

Tôi ngẩn người ra :

” Gọi tôi ư ? Tôi đâu có quen ai ở chỗ này ...”.

“Kia kia ...Họ đang chạy theo cậu ...”

Tôi ngoái cổ lại theo hướng chỉ tay của người lạ và tôi chợt dừng bước. Cô bé con ông bà chủ nhà đang kéo tay mẹ chạy lạch bạch về hướng tôi . Tôi nhận ra họ và tự hỏi :” Quái không biết chuyện gì đây ...Tôi rời khỏi căn nhà đó với đôi tay không ...Tôi nhớ là mình không hề cầm nhảm bất cứ đồ vật gì trong nhà đó, thôi chết rồi ...hay là tại tôi ăn gần hết gạo trong chĩnh gạo của họ ...Trời ! Nếu họ đòi thì tôi lấy gì mà trả đây ...giòng họ tôi một đời trong sạch, không hề mang nợ ai. Tôi đã làm như truyền thống đó rồi. Tôi đứng như trời trồng. Mặt trời vẫn còn ở lưng chừng nhưng trước mặt tôi đã tối như đêm ba mươi . .

- Nay cậu ! Ông nhà tôi bảo cậu về lại nhà ...Ông ấy có một ít chuyện muốn hỏi cậu đấy .

- Thưa bác ...không biết là chuyện gì vậy ạ ...

- Thì cứ về lại nhà đi ...rồi biết mà ...

Bà ghé sát vào tai tôi , nói nhỏ :

” Ít ra thì cũng nên thay bộ đồ lính này ra rồi đi đâu thì đi . Mặc đồ lính cũ lúc này không tiện đâu ...”.

Thì ra là vậy. Tôi còn sợ gì chứ. Tôi còn mong cho họ bắt. Họ bắt, dù cho thể nào cũng còn có chỗ ăn, chỗ ngủ ,

Tôi nhìn thấy đôi mắt long lanh của cô bé. Hình như cô bé vừa mới khóc, nước mắt còn đọng trên bờ mi. Đôi mắt ấy như đang mong đợi một điều gì. Tôi định từ chối, nhưng đôi mắt ấy đã như thôi miên tôi, đã kéo tôi bước quay trở lại ...Cô bé bỏ tay mẹ bước lại nắm tay tôi, lôi tôi đi, giống như hình ảnh của một chú bé mục đồng ghi trâu về chuồng những buổi chiều trên cánh đồng quê làng tôi. Con trâu một lúc lưỡng lự nhưng sau đó nó ngoan ngoãn đi theo với dáng điệu “ thôi mặc em dẫn ta đi đâu cũng xong thôi”. Sau này thì tôi hiểu ra một điều :cô bé muốn tôi ở lại nên cô bé đã nằng nặc đòi ba mẹ. Ba mẹ cô bé đã chùn lòng trước những giọt nước mắt của cô con gái cưng bé bỏng .

Thế là tôi lại về nhà Thực. Cô bé ấy chính là Thực, là cô bé đã thu hút tôi trong tấm hình gia đình mà những ngày vừa qua tôi hay ngắm nghía. Ông cụ bảo với tôi là :

” Con Thực nó muốn có cậu ở lại đây ....Vì nó nhớ anh nó. Anh nó trạc tuổi cậu, cũng đi lính. Anh nó là phi công trực thăng , mới ở Mỹ về khoảng nửa năm nay , đóng quân đâu mãi miệt ngoài Đà Nẵng gì đó ...Không biết giờ

này sống chết ra sao ...Chúng tôi không tin tức gì của nó ...Vả lại cậu không người quen, không có thân nhân thì ở lại đây với chúng tôi khi nào có phương tiện thì về quê, chúng tôi không cản “.

Ông cụ nói với một giọng rất tình cảm khác hẳn với lúc ban đầu. Bà cụ cũng thế, Bà lấy quần áo “xi vin” của người anh Thục cho tôi thay mặc hàng ngày. Tôi ở đây suốt ngày hầu cò và chuyện trò với ông cụ. Tôi luôn được an ủi khi nghe cụ nói:

” Có cậu ở đây gia đình tôi vui hơn. Nhất là con Thục ...Sao nó có vẻ mền cậu quá ...”.

Thục thì hay vùi vĩnh đòi tôi kể chuyện lính tráng, kể chuyện chiến trường. Tôi kể cho Thục nghe những tráng sĩ oai hùng của đơn vị tôi, tôi thường phóng tác để kể như kể những chuyện cổ tích thời đại:

” Lúc xưa khi mà miền Nam nước Việt còn thịnh vượng, đất nứt ra vàng, mưa rơi thành ngọc, dân chúng sống sung túc giàu sang, bọn giặc man di mọi rợ phương Bắc, bọn này lúc trước là anh em một nhà nhưng chúng nghe bọn ngoại bang xúi dục đại ăn phải cắt mềo theo chủ nghĩa vô sản nên chúng nghèo mạt rệp, khổ rách áo ôm từ đời ông đến đời cháu, chúng xưa quân ăn cướp của cải dân Nam, để tự bảo vệ mình trai tráng miền Nam lên đường diệt giặc. Những tráng sĩ hiên ngang tuốt gươm chém giết quân thù. Quân thù chết vô số kể ... Anh là một trong những tráng sĩ đó ...”

” Eo ơi nhiều người chết Thục sợ ...”

“Đánh nhau thì phải có chết chứ ...Thôi được anh sẽ kể những chuyện không có chết ...Tôi kể cho Thục nghe đủ mọi thứ chuyện, chuyện hồi tôi còn nhỏ, hồi tôi đi học, tôi kể về những chiều thả diều thơ mộng trên cánh đồng làng tôi, kể cho Thục nghe những rừng dừa bạt ngàn, kể cho Thục nghe những đêm trăng vui nhộn của tuổi thơ tôi, kể những cái mà tuổi trẻ ở thành phố như Thục chỉ tìm thấy trong sách vở ...Tôi thường hay dẫn Thục

đi coi văn nghệ và những tối chiếu phim ngoài trời của mấy ông giải phóng .
Thục còn nhỏ nhưng cũng đã nhận ra cái “xạo” của mấy ông nón cối . Thục
rất thông minh Chúng tôi trở thành một đôi bạn thân sau một tháng tôi ở lại.
Thục quán quít tôi không rời . Tôi gần gũi Thục như gần cái bóng của chính
mình. Thục là niềm vui, là sự ủi an tôi trong lúc tôi chả còn gì .

Rồi tôi cũng phải lên đường đi tập trung cải tạo. Ngày chia tay tôi bịn rịn,
Thục thì rơm rớm nước mắt, Ông bà chủ nhà thì thở dài thườn thượt vì
thương con gái mà có lẽ cũng vì ...thương cả tôi . Tôi cho Thục một viên
đạn AK mà tôi đã từng mang theo trong người từ lâu . Viên đạn này đã ghim
vào cạnh sườn tôi gần trái tim, viên đạn đã thấm máu tôi . Nó được lấy ra
sau một cuộc phẫu thuật đầy gian nan . Viên đạn được tôi chùi bóng hàng
ngày . Tôi giữ nó như một kỷ vật trân quý . Tôi đã trao nó cho Thục .

“ Thục giữ gìn anh viên đạn này ...Nó là cuộc đời anh, là mạng sống anh
đấy “ .

“ Quý hoá như vậy, sao anh lại trao nó cho em”.

Tôi biết Thục còn quá nhỏ để hiểu những chuyện người lớn ...như tôi .

”Khi nào thì anh lấy lại ?”. Nếu anh còn sống trở về . Nếu anh em mình còn
gặp lại nhau” ...

Tôi đi biên biệt bảy năm trời. Cuộc sống tù tội của tôi đầy gian nan, khổ sở.
Khổ về thể xác và khổ cả về tinh thần. Suốt bảy năm trời tôi là kẻ mồ côi
không ai thăm nuôi. Sống được là nhờ lòng tốt của bạn bè đồng đội. Nhờ
những viên thuốc sốt rét, những viên thuốc kiết lỵ và cả những thực phẩm
của bạn bè chia xẻ. Hằng đêm tôi nhớ gia đình tôi, nhớ Thục và nhớ em gái
tôi quá đỗi...

Ngày tôi trở về. Chỗ đầu tiên tôi ghé là nhà Thục. Thục đã là một cô gái mười lăm, mười sáu không còn bé tí teo nữa . Tôi đã nghĩ tới điều này nhưng Thục ở trước mắt vẫn làm tôi sững sốt, ngạc nhiên . Thấy tôi hiện ra trước cửa, sau vài phút ngỡ ngàng Thục chạy ra ôm tôi reo lên:

” Ba ơi Anh Miên về rồi này “.

Tôi cũng vòng tay ôm Thục, vỗ nhẹ trên vai Thục :

” Thục lớn quá rồi. Lại càng xinh đẹp hơn xưa ...”.

Thục quay đi cười :

” Anh cứ nhạo em hoài ...”

“Thật đấy . Anh nói thật không nhạo em đâu ...

Tôi ở chơi với gia đình Thục ít hôm. Gia đình bây giờ ...kinh tế xuống cấp. Thục kể cho tôi nghe. Thục vừa đi học vừa phải đi làm thêm để giúp gia đình. Thục đi bán thuốc Tây. Bán thuốc Tây lúc đó là bán lậu, bán chui, nhà nước cấm ...nhưng cũng nhờ thế mà kiếm được tiền cũng bộn . Thục kể cũng có khi bị bẻ ...mất sạch cả vốn . Nghe Thục kể mà thương Thục biết bao. Ở tuổi này của tôi năm xưa đâu đã biết lo toan gì đến cuộc sống , vẫn vô tư .Tôi nhận ra Thục lạnh lẽo và tháo vát. Thục đã trưởng thành trước tuổi rồi.. Thục đã một nửa chân bước xuống cuộc đời.

Từ giã Thục tôi về quê tìm lại gia đình. Thục tiễn tôi ra bến xe đò miền Trung. Tôi nắm tay Thục:

”Anh hỏi Thục cái này nhá ”...Sao cái hôm anh bỏ đi đó ... chuyện 7 năm trước ấy mà ...Thục bạo gan thế, dám níu tay anh mà kéo anh về ...

Thục cười :

” Thục cũng chả biết ...Thục chỉ biết là Thục thấy như anh rất quen, rất thân , thân như anh của Thục ...Thế ...Còn anh thì sao ? Sao anh dễ thay đổi ý định như vậy ? Tôi không trả lời mà chỉ bóp nhẹ tay Thục .” À này Thục trả

lại anh viên đạn anh gởi Thục năm nào đây . Giữ mãi sợ mất rồi lấy gì đền anh ...”, “Đừng sợ mất , sẽ không bao giờ mất Thục ạ . Hãy tiếp tục giữ gìn anh cho ...đến lần sau anh trở lại nhà . Nhớ nhà . “ . Thục gật đầu

Tôi về quê, tôi xa Thục và lần này tôi biết rõ là tình cảm tôi dành cho Thục không đơn thuần là tình nghĩa anh em . Tôi về quê mang theo một nỗi lòng. Tôi về quê với cuộc sống vùng kinh tế mới sỏi đá. Dùng sức người biến sỏi đá thành cơm. Nhớ Thục lắm nhưng chả kiếm đâu ra tiền xe mà xuôi Nam, mà cũng chả đi đâu được vì hình phạt quản chế 3 năm mãi còn đè nặng đời tôi. Thỉnh thoảng vài cánh thư qua lại, kể chuyện vu vơ. Rồi một hôm tôi nhận được thư của Thục từ Mỹ quốc và tôi biết thế là hết. Xa quá rồi, xa quá sai tay tôi rồi. Tôi buồn, biếng ăn, biếng nói ... Bà cụ tôi cứ hỏi tôi lấy vợ. Tí Mơ ở cuối xóm đó mà. Bà cụ tôi chịu cô này lắm. Cô ta khoẻ mạnh cuộc đất, trồng khoai rất giỏi. Tôi thầm nghĩ lấy cô này về thì suốt đời chỉ có ăn đòn khoai thôi. Tôi tìm mọi cách từ chối vì tôi chưa quên được Thục. Có những chiều lang thang trên rẫy bắp, nhớ Thục quá, tôi quay ra hướng biển gào thét to :

” Thục ơi đừng bỏ rơi viên đạn anh nhờ em giữ hộ nhà . Đừng bỏ rơi , đừng nha em ...”

Tiếng gào thét của tôi vang lòng lộng trong gió biển và loang xa, loang xa ...

Lê du Miên

Lê Du Miên

Tí Mơ

- ...Tí Mơ ơi . Hôm nay chúa nhật đầu tháng đó . Tí Mơ có nhớ hôn?

Tiếng đứa con gái út của chúng tôi cất lên với giọng ngọng nghèo , phát âm không được rõ ràng giống như các cô gái Thượng nói tiếng Việt. Các đứa con của chúng tôi vẫn có thói quen gọi mẹ chúng trống không với cái tên thân mật :”Tí Mơ” , Tí Mơ ơi , con kể cho tí Mơ nghe chuyện này ....Tí Mơ cho con tiền con mua hamburger, tí Mơ ơi tới giờ tí Mơ đưa con đi học rồi ...Kể cả tôi cũng vậy . Tôi luôn gọi vợ tôi bằng cái tên dễ thương đó từ gần 20 năm nay và có lẽ sẽ còn gọi như thế cho đến ngày nhắm mắt lìa đời . Tí Mơ đang loay hoay với nồi cơm trong bếp , nói vọng ra :

- Mẹ nhớ mà . Mẹ không quên đâu , cần gì con phải nhắc .
- Vậy thì tốt , con cứ mong chúa nhật đầu tháng tới mau hơn ...

Chả là gia đình chúng tôi có cái thông lệ chọn ngày chúa nhật đầu tiên của mỗi tháng làm ngày tưởng nhớ cái thời trăng mật của hai vợ chồng và các con tôi đều say sưa hưởng ứng . Cái lệ đó thật đơn giản nhưng cũng rất kỳ thú . Nó nhắc nhở chúng tôi rất nhiều những kỷ niệm vui buồn của thời kỳ

chúng tôi mới quen nhau, thời kỳ kinh tế tụt dốc, gia đình chúng tôi quanh năm ăn độn . Nhờ ơn chính phủ mới nên được thất lưng buộc bụng mà đói . Đói là vinh quang . Đói vêu mả mà vẫn cứ cười, vẫn cứ hội, vẫn cứ họp, vẫn cứ kiểm điểm rút kinh nghiệm hằng đêm . Rút miết rồi kiệt sức nên có người chết vì lết không nổi nữa . Vào cái ngày chúa nhật này các con tôi dù đi học ở xa cũng vẫn nhớ bò về, cả nhà xum họp ăn một bữa cơm độn , hôm thì độn khoai, hôm thì độn bắp , chúng tôi ăn với rau lang luộc và cá khô nướng . Đó cũng chỉ là hình thức thôi , chứ thiệt tình mà nói ăn độn ở cái xứ Hoa Kỳ này thật là tốn kém không rẻ tí nào, nó không chứng tỏ được cái nghèo mặt của thời cả nước tiến lên xã hội chủ nghĩa đâu . Chả thế mà mấy đứa nhỏ tôi thì cứ khen luôn miệng :” Ăn độn như vậy ngon tuyệt vời, ăn như vậy con ăn suốt đời cũng được ...” Thế mới lạ chứ . Chỉ có vợ chồng tôi thôi . Chỉ có hai đứa tôi thôi, mỗi lần như thế đều ngậm ngùi . Chúng tôi âu yếm nhìn nhau, rơi lệ ...

Sau khi nhận được thư của Thục báo tin vu qui :” Thục sẽ về nhà chồng vào tháng tới , anh mừng cho Thục nhé...”Tôi mừng cho Thục mà lòng đau như cắt , đau như người bạn tù bị thương khi đi gỡ mìn phải cưa chân. Bác sĩ cưa bằng lưỡi cưa thường cưa gỗ được sát trùng mà không hề có thuốc tê . Họ cột tay chân anh vào vật giường đè ra cưa, bệnh nhân rú lên từng hồi nghe như heo bị thọc tiết .Thục đi lấy chồng, tôi thất vọng. Tôi hát bài ca :” Ôi ta buồn ta đi lang thang bởi vì ai ...” Hát miết rồi mệt mỏi quá nằm thiếp đi trên luống khoai tàn, và giấc mơ trâu cau đã hiện về thấp thoáng . Tôi nhớ tới Mơ, cô bé mà Mẹ tôi kết và thường hay nhắc đến cùng tôi . Bây giờ tôi loáng thoáng nhìn thấy Mơ đẹp, xinh xắn và có duyên, nhất là khi cô bé cười . Nụ cười thơ ngây hồn nhiên rất ư nhà quê , nụ cười bình thản, an phận không hề tỏ lộ một chút đua đòi . Và kể cả đến bây giờ Mơ cũng vẫn thế, rất

hiền thực đoan trang làm mẹ, làm nội trợ không hề có kiểu “trưởng giả học làm sang”. Các con tôi thỉnh thoảng vẫn chê mẹ “Sao tí Mơ cứ ...nhà quê hoài ...”. Vợ tôi chỉ mỉm cười còn tôi thì dâng tràn một tình thương bao la ở trong lòng.

Dần dà tôi thấy mẹ tôi có lý . Bà cụ thật sáng mắt , biết chọn mặt gởi vàng . “Anh mà là vàng ư ? vàng lá mùa thu thôi con ạ .”. “Mẹ nói thế nào chứ con không phải là cục vàng của mẹ sao “. “Ừ thì là cục vàng của mẹ , nhưng là cục nợ của người ta ...anh không nhớ cái thân phận nguy, thân phận tù cải tạo của anh mà xã hội này đang ruồng bỏ hay sao, lại còn không mau mau , già rồi...Sợ chả có cô nào dám sờ tới , chỉ có ế kèn ế càn thôi “. Nghe mẹ nói thế tôi mới chợt nhớ ra cái thân phận công dân hạng ba của mình, thở dài . Ấy thế mà đã có những lúc tôi kèn kiệu, coi đời như rơm, coi mấy anh chàng nón cối, dép râu như kiến cỏ , chả ra cái thứ gì . Tôi bắt đầu nghĩ về Mơ, để ý tới Mơ và nhen nhúm một chút khoan khoái khi nhìn cái nước da bánh mật của cô bé. Nước da ngăm ngăm ấy các cô bên này phải tốn tiền nhiều lắm mới có được, còn Tí Mơ của tôi thì đã có tự nhiên, trời thương trời ban cho từ khi lọt lòng mẹ . Một hôm cũng trên nương rẫy lúc nghỉ giải lao tôi nói với mẹ tôi :” Hay là mẹ đi hỏi cho con đi “. Mẹ tôi dù biết tông tôi nói gì nhưng bà vẫn tủm tỉm cười vô tư :” Hỏi cái gì ?” . “ ...thì hỏi cái ấy đó ...”. “Cái ấy mẹ không biết “. Tôi giả bộ giận :” Mẹ không biết thì thôi ...con ở vậy nuôi mẹ tới già ...đến khi mẹ theo ba thì con cạo đầu đi tu luôn ...” . Nghe tôi nói đi tu bà cụ giật mình sợ mất tông mất giống nên nín tay tôi, xuống giọng :” Thôi được rồi để mẹ cậy người đánh tiếng xem sao ...Hình như nó cũng có vài người đang ngấp nghé đó .”.

Vâng đúng thế tí Mơ đắt khách lắm , trong đám khách hằng ngày tới nhà Mơ

có một chú công an áo vàng. Đây là một trở ngại lớn cho tôi , dù chỉ là con kiến vàng thôi nhưng nó gai mắt tôi , nó chích tôi hoài dù tôi chưa hề cạnh tranh để bước vào nhà Mơ cùng nó . Nếu bây giờ nó biết tôi là đối thủ thì không hiểu nó sẽ làm gì . Nghĩ tới đây thật sự tôi hơi nhột, nhưng chả nhẽ mình bỏ cuộc . Cái máu trắng sỡ năm xưa sôi sục trong lòng, làm tôi thanh thản tự tin để bước vào mặt trận mới . Thế lực không cân xứng, nhưng tôi tin tôi chiến thắng . Tôi đã một lần thua, mất tất cả , lần này tôi không cho phép mình thua để gở lại một chút danh dự mà sống với đời . Tôi nghĩ tới em gái tôi, cùng trạc tuổi với Mơ. Phải kéo con bé vào cuộc, làm đồng minh, làm cố vấn và làm ...gián điệp cho mình mới được . Tôi đập “con heo” đất lấy ra những đồng tiền mà tôi kety cóp mấy năm để tính mua vé tàu xuôi Nam thăm Thục , nhưng bây giờ mục đích ấy đã phai tàn rồi . Tôi lấy số tiền ấy hỏi lộ em tôi . Em gái tôi trở mặt nhìn tôi thích thú reo lên :”Cho em hả ? Sao anh lại tốt thế ...?”. Bộ hồi nào tới giờ anh không hề tốt với cô sao ?. Nhưng .” Không nhưng nhị gì cả cầm lấy đi sắm vài bộ quần áo mới ...mà ăn tết với người ta . Em gái đẹp thì anh trai cũng nở mày nở mặt ...”. Em gái tôi cầm tiền mà rung rung nước mắt . Chợt lòng tôi chùng xuống . Đời sống cơ cực quá, tội nghiệp đưa em tôi . Phải chi đừng có giải phóng thì em tôi đâu đến nỗi nào . Em tôi đưa tay quạt vội giòng nước mắt lăn trên má , gượng cười “Cám ơn anh hai, nếu anh hai cần gì ...cứ nói, em sẽ cố gắng đền đáp “. Tôi nói “không cần” . Phải làm bộ nói thế chứ , không nên để lộ cái âm mưu của mình ra , lỡ nó là đứa thanh liêm, trong sạch, nó vứt tiền vào mặt mình rồi cười khẩy từ chối thì mình mang mặt mo chứ chẳng chơi. Rồi từ từ , khi cá đã ăn mồi rồi thì sợ gì không vương lưỡi . Tôi thâm tẩm tẩm cười tự khen mình cao kế . Kể từ hôm đó cứ mỗi buổi “chiều tàn trên cánh đồng quê”, thay vì thui thủi về nhà trước mọi người như thói quen, tôi đã lân la chậm chạp để chờ Mơ cùng về . Nói là cùng về cho nó oai phong thôi, chứ thật ra

tôi đi theo sau Mơ như một cái đuôi . Cái đuôi ấy dài ra theo năm tháng . Cái đuôi ấy lúc đầu Mơ không biết , sau này khi Mơ phát hiện ra thì cái đuôi đã loằng ngoằng, và bạn bè trêu chọc dữ quá làm cho Mơ mắc cỡ .Có hôm Mơ ở lì trên rẫy tới tận tối không dám về vì sợ cái đuôi . Cái đuôi cũng ngồi lì chờ đợi .Rồi trời chập chững tối , tiếng gió hú, tiếng dế gáy, tiếng nhái kêu chắc làm cho Mơ sợ ma. Cô bé đành phải đứng dậy , khi đi ngang qua chỗ tôi ngồi chờ, cô bé ù té chạy không dám ngoái lại . Không ngoái lại nhưng cô biết chắc cái đuôi đang ngo ngoáy phía sau . Vâng tôi cũng lững thững theo em về , thì thầm hát :” Em tan ruộng về , đường nương nho nhỏ, em tan ruộng về đường nương nho nhỏ, em đi vội vàng anh không kịp ngỏ những lời tình yêu, tình yêu...”.

Những ngày chúa nhật nghỉ việc tôi bắt đầu cảm thấy nhớ Mơ rõ rệt . Tôi thường đạp xe đi ngang qua nhà Mơ vài ba lần để mong nhìn thấy Mơ, nhìn thấy nụ cười có má lúm đồng tiền khi cô bé chào tôi là lòng tôi hân hoan như trẻ hoi . Tôi đạp xe trên đường về miệng huýt sáo luyên thuyên . Nhưng có nhiều hôm chợt thấy tôi từ đằng xa, Mơ đã vội vã bỏ chạy vào trong nhà . Những lần đó tôi đạp xe về buồn ngẩn ngơ như ngày nghe tin Thực đi lấy chồng .

- Mai này . Mai là tên của em gái tôi . Có một cô gái mà cứ hề thấy mặt mình thì cô ta mắc cỡ, tránh né không chịu cho gặp mặt ...Thế là thế nào hở Mai ?

- Sao anh không hỏi cô ta lại hỏi em ...

- Thì anh nghĩ cùng là con gái ...chắc em biết ...

- Mơ không cho anh chạm mặt phải không ?

Mai nói trúng phóc tim đen của tôi , nhưng tôi vội chối phăng :

- Làm gì có ...anh hỏi giùm cho thằng bạn ...nó nhất gái lắm

Em tôi cười khi :” Thế này nhá , có hai trường hợp . Thứ nhất là cô ta ghét cay ghét đắng cái anh chàng kia nên không muốn ngó mặt, hai là cô ta cũng có để ý gì đó tới anh chàng kia nhưng cô ta ngại, mắc cỡ cũng không dám gặp . Con gái nhà quê mà anh hai .”.

Tôi nghĩ liên miên . Mình đâu có làm gì xấu mà Mơ ghét , trường hợp thứ nhất bị gạt ra ngoài . Chỉ còn trường hợp thứ hai mà thôi , nếu thế thì đúng là Mơ cũng có để mắt xanh tới mình rồi . Tôi hí hửng với niềm vui nở nụ trong lòng . Một ngày chủ nhật thật đẹp dù tôi chưa được nhìn thấy Mơ .

Rồi một ngày chủ nhật khác tôi lững thững đạp xe ngang qua nhà, chợt thấy Mơ thập thò nơi ngưỡng cửa , tôi nghĩ sao mình không liều lĩnh vào nhà . Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con . Tôi vội nhảy xuống xe rồi dắt chiếc xe đạp cà tềng vào nhà . Tôi đứng trước cửa, nhà vắng hoe , tôi tăng hắng một lần, rồi tăng hắng hai lần ...coi như là báo động nhà có khách đấy , có ai ở nhà mau ra mà tiếp. Tăng hắng đến năm lần mà mọi vật vẫn im ắng như tờ . Quái mới thấy Mơ đứng ở cửa này mà ...Tôi ngẩn tò te một lúc rồi quay ra nhảy lên xe, uể oải đạp về . Tôi đã khóc ở trong lòng . Về tới nhà nằm lăn ra giường nghe rĩ rả bài hát “chủ nhật nào ta im hơi vì đợi chờ không nguôi ngoai ...”. Tôi theo Mơ cứ như thế rờn rã cả nửa năm trời, cứ như chơi trò hú tim. Cuối cùng tôi phải nhờ tới em gái tôi :

- Mai này chủ nhật tới là sinh nhật của em đó , còn nhớ không ?

Em gái tôi mắt nhìn xa xăm, chậm rãi nói :” Mãi tiến, tiến mạnh tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa nên em đã quên mất cả ngày sinh tháng đẻ của mình từ lâu rồi .”. Ừ chả phải chỉ mình em tôi quên đâu mà cả nhà , cả mẹ tôi, cả tôi cũng quên luôn. Nhớ lại những năm chưa giải phóng , mẹ tôi tổ chức mừng sinh nhật cho em, vui rộn rã mà tim tôi chột nhói, mắt tôi nhập nhoà . Hôm nay tôi chợt nhớ ra vì một lẽ riêng của mình .

- Anh sẽ tổ chức sinh nhật cho em nha . Sinh nhật thứ 21 , thường người ta tổ chức lớn lắm ...
- Sinh nhật thứ 18 ...người ta mới tổ chức lớn . Anh nhớ lộn rồi ...
- Thây kệ ...Anh nấu một nồi chè thưng ...cho em mừng sinh nhật . Nhớ mời bạn bè tới cho vui nha .
- Có mời Mơ không anh hai ...

Tôi quay đi không trả lời, có một chút ân hận tấy lên . Tôi không muốn cho em tôi biết mình lợi dụng ngày sinh nhật của nó. Tôi chỉ muốn em tôi vui và hiểu là anh hai nó còn thật sự nhớ tới nó , thật sự chăm sóc nó như ngày nào . Ngày chúa nhật đến, tôi loay hoay nạo dừa, phụ với Mai nấu một nồi chè thiệt bự . Bạn bè của Mai đã tới đông đủ . Nhưng một người mà tôi nôn nóng chờ đợi vẫn không xuất hiện . Tôi bước ra ngoài ngõ trông ngóng , bước vào nhà lẩn cấn...Mai biết tôi đang nghĩ gì, nhưng nó vẫn làm như vô tình , vẫn

nói cười vui vẻ với mọi người . “Tiệc” mừng sinh nhật của Mai rồi cũng tan. Người tôi mong vẫn biệt tăm. Tôi ra trước thềm nhà, ngồi vè một điệu thuốc rê, thả nỗi buồn theo khói bay lên mái lá . Bọn bè Mai về hết rồi . Sau khi dọn dẹp xong Mai ra ngồi cạnh tôi :

- Thất tình phải không ông anh ?

Tôi chẳng buồn trả lời nó . Tôi vè một điệu thuốc khác gắn lên môi, mắt lim rim

- Đừng buồn anh Hai à . Mơ nó thích anh đấy .

Tôi tỉnh người ra chồm tới hỏi nhanh :

- Sao em biết ? Sao em biết ? Có thiệt không ?

Em tôi gật đầu :” Thiệt đó . Mơ nó nói với em nó ...thích anh đó. Nó nói anh có dáng dấp phong trần của một người đàn ông . Anh chừng chặc . Ba mẹ của Mơ cũng có vẻ chịu anh nữa . Hôm nay nó muôn đến lắm nhưng không đến vì nó nói nó mắc cỡ . Em nói anh muôn gặp nó . Nó nói gởi lời xin lỗi anh ...”

Tôi với tí Mơ không hề chạm mặt nhau , không hề nói chuyện gì với nhau cho tới ngày tổ chức đám hỏi .

Ấy thế mà con kiến vàng công an cũng đã điều tra ra cái mối tình câm của chúng tôi , hấn tức lắm. Hấn tìm cách làm nhục tôi bằng cách ngày chủ nhật nghỉ việc, hấn điều động năm bảy người tù cải tạo mới được thả về đi làm vệ

sinh thôn xóm, moi rác, thông ống cống, hốt phân bò trên đường , những công việc dơ dáy , bẩn thỉu rồi hấn đứng chỉ tay năm ngón lên lớp. Những đêm họp dân thôn ấp , hấn bắt chúng tôi đứng lên đọc tờ kiểm điểm rồi mọi người góp ý như một hình thức đấu tố . Tôi biết Mơ khổ tâm về chuyện này . Có người đã rĩ tai Mơ rằng :” Thiếu gì người sao lại đi ung một tên tù cải tạo như vậy . Biết đâu ngày mai, ngày một nhà nước lại gom đi biệt tích không chừng. “ . Nhưng Mơ vẫn không màng hiểm nguy , vẫn một mực thương tôi mặc dù không gặp mặt tôi và cũng chẳng hề chuyện trò gì với tôi cả . Chúng tôi tổ chức lễ hỏi nghèo nàn lắm . Không có gì, không có cả một chiếc nhẫn đính hôn, không có cả đôi bông tai sinh lễ mà chỉ có duy nhất một mâm cau trái và một xấp lá trầu . Gia đình hai họ lác đác dăm người, thấp nhang trước bàn thờ gia tiên, chứng kiến cho đôi trẻ, để đôi trẻ được phép qua lại tìm hiểu nhau thêm ...Ấy thế mà con kiến vàng cũng làm khó dễ . Hấn hoành hoẹ rằng sao chúng tôi không đăng ký . Tôi nói với hấn :” chúng tôi mới chỉ làm lễ hỏi mà thôi , lỡ mai này có bên đôi ý ...đám cưới không thành thì sao . Khi nào chúng tôi làm đám cưới chúng tôi sẽ đăng ký ...Hấn đuối lý và có lẽ hấn cũng mong cho cái điều tôi giả dụ đó xảy ra ...nên làm lơ làm lũi bỏ đi .

Trước ngày chúng tôi tổ chức đám cưới khoảng một tuần . Tôi đang làm cỏ bắp trên rẫy thì mẹ tôi lên kêu về nhà có khách . Tôi ngạc nhiên lắm , tự hỏi khách nào đây . Khi về tới nhà tôi thấy một cô gái, chắc cỡ hai lăm hay hai sáu tuổi . Trông cách phục sức tôi biết ngay là một Việt kiều . Tôi gật đầu chào ;

- Chào cô ... Chắc cô mới từ Mỹ về thăm quê hương ?

- Vâng tôi là Trâm từ Mỹ về . Tôi là bạn của Thục . Chúng tôi thân nhau lắm . Thục coi tôi như là chị . Thục nhờ tôi ghé thăm anh và có gởi tôi mang về một lá thơ . Chẳng biết Thục nói gì trong đó . Nhưng anh vui lòng khi nào tôi ra về rồi anh hãy mở thơ nha .

Tôi hỏi thăm về cuộc sống của Thục ở bên ấy . Được biết Thục rất hạnh phúc và đã có một cháu trai kháu khỉnh, dễ thương . Tôi thật sự yên tâm và mừng cho Thục . Người khách Việt kiều ngồi chơi với gia đình tôi khoảng một tiếng đồng hồ thì cáo từ . Tôi tiễn cô ta ra ngõ . Cô đưa tay bắt tay tôi và nói :

- Tôi còn ở thành phố một ngày nữa . Nếu anh có gì như là thư từ chẳng hạn gởi cho Thục thì đến gặp tôi . Tôi sẽ chờ anh buổi sáng ngày mai cho tới 12 giờ trưa . Nếu anh không tới thì tôi đành từ biệt ...

- Vâng để tôi coi có nên viết thư cho Thục hay không ...

Cô gái cười chào tôi rồi thung thủng bước lên chiếc xe ôm đang nổ máy . Tôi vội bước vào nhà mở thư Thục ra đọc . Cầm lá thơ của Thục mà lòng tôi lại quay cuồng với những năm tháng cũ tưởng như đã nguôi ngoai . Dù Thục chưa từng nói yêu tôi, nhưng trái mù u của tôi đã một thuở chín mọng trên cành .;

“ Anh,

Chị bạn em về thăm quê hương nên em có vài lời thăm sức khoẻ anh và cũng là muốn giới thiệu chị Trâm cho anh đó . Chị ấy kén lắm bên này Bác sĩ, Kỹ sư đi nói mà chị không chịu . Khi nghe em kể về anh chàng tráng sĩ

tên Miên thì chị có vẻ chịu liền . Duyên số chẳng ? Chị ấy sẽ hẹn gặp anh ở một chỗ nào đó , có nghĩa là chị ấy chịu anh thiệt rồi . Nếu anh cũng chịu thì tới điểm hẹn . Hai người xúc tiến việc đính hôn ...và chỉ chừng sáu tháng sau là anh có mặt ở Mỹ ...qua đây hai người sẽ chính thức làm lễ cưới . Em mong mọi điều tốt đẹp. Hẹn gặp anh ở Phila nhé .”

Thục

Tôi cầm lá thư phân vân. Tí Mơ thấy tôi về lâu quá không trở lại rầy, cô bé sốt ruột cũng bỏ rầy về đây . Thấy tôi như đang đi trên mây . Tí Mơ nhỏ nhẹ hỏi :

- Thơ viết gì thế anh ? Anh làm sao thế ?

Tôi đưa lá thư cho tí Mơ . Tí Mơ đọc xong , mắt đỏ hoe , ngập ngừng nói ;

- Là điều ... may lành cho anh đó anh Miên . Anh sẽ tránh được những tai ương có thể xảy ra bất cứ lúc nào và ...cũng tránh được những bữa cơmodon ngô rau ...nữa . Em thật lòng chúc mừng cho anh ...em thật lòng đấy .

Tôi nhìn thấy nước mắt của Tí Mơ chảy dài trên má . Tôi xích lại gần Tí Mơ và lần đầu tiên tôi vòng tay ôm Mơ, tôi uống hết những giọt nước mắt trên má trên môi tí Mơ :

- Anh sẽ không tới điểm hẹn đâu . Anh ở lại đây cùng em ăn những bữa cơmodon hầm hiun nhưng tình nghĩa này .

Tí Mơ ôm chặt lấy tôi khóc rầm rức .

Đám cưới của chúng tôi được tổ chức đúng ngày đã chọn. Mẹ tôi còn duy nhất đôi bông tai hai chỉ vàng y, quà cưới mà cha tôi đã trao tặng mẹ trong ngày cưới . Mẹ bán đi để lo đám cưới cho chúng tôi . Sau đám cưới Mơ nói với tôi là mình gom tiền mừng của bà con lại, đi chuộc đôi bông tai kỷ niệm cho Mẹ . Nhưng tiệm vàng cho biết là đôi bông tai ấy, kiểu xưa quá, lỗi thời, nên đã được nấu ra làm đồ trang sức khác rồi . Chỉ có thể kéo đôi mới ...Nhưng mẹ tôi nói : “ nếu kéo đôi mới thì có ý nghĩa gì nữa đâu . Thôi để số tiền ấy cho hai con làm vốn .” . Sau này cũng nhờ những đồng tiền ấy mà chúng tôi lo thủ tục xuất ngoại diện HO qua Mỹ . Tiếc một điều là Bà cụ đã không thể đi cùng chúng tôi vì phía Mỹ từ chối với lý do Cụ còn một người con gái ở Việt Nam nên không đi theo chúng tôi được, ngoại trừ chúng tôi nêu ra được những bằng chứng là cụ bị chính quyền mới ngược đãi . Ngược đãi thì xảy ra liên tục, nhưng chúng có thì lấy ở đâu ra hờ trời . Ngày ra phi trường đi Mỹ cũng là ngày sầu thảm nhất đời tôi khi nhìn mẹ già khóc suốt mướt . Đi lần này chả biết có còn được gặp lại mẹ nữa hay không .

Tiếng Tí Mơ kéo tôi về thực tại :

- Cơm dọn xong rồi , mời ba và các con ngồi vào bàn đi .
Các con tôi ủa lại bàn ăn , vui như ăn tết . Riêng tôi nhìn Tí Mơ triu mến;”
Cám ơn em người bạn đời đã cùng anh một thời chia ngọt xẻ bùi . Cám ơn em Tí Mơ .

Con gái út tôi nhao nhao lên :” Tí Mơ kể chuyện hồi tí Mơ mới lần đầu gặp ba đi . Tiếng sét nổ ngang tai nghe rền rẹt, rền rẹt ...phải không tí Mơ ?

Tí Mơ âu yếm nạt con bé :

- Ăn đi . Chuyện xưa như trái đất mà cứ đòi kể hoài .

Nói xong nàng nhìn tôi như thăm nhủ “hãy giữ mãi những kỷ niệm đó ở trong lòng “

Lê Du Miên

Lê Du Miên

Về Biển

Đã lâu lắm rồi hôm nay hấn mới lại đi trên con đường này, à mà không phải đâu vì con đường này không phải là con đường xưa nữa, nó đã hoàn toàn đổi khác . Nhà cửa đã chen nhau mọc lên như nấm hai bên đường . Người ta trồng hai hàng rào che chắn trông thật oái oăm, làm trở ngại những chiếc xe ra vào của hai dãy phố. Mặt đường thì dường như xấu đi nhiều lắm, ổ gà và bụi bặm ....Và nhất là mọi sinh hoạt trên con đường này đều vội vã vô tình, mất đi hết những thơ mộng ngày xưa . Trên chiếc xe tốc hành, người lơ xe liến thoắng luôn miệng mời đón khách dọc đường . Những người khách chấp chờn như những chiếc bóng vô hồn, vội vã bước lên xe, đứng vin thành

ghế vì hết chỗ ngồi, mắt nhìn ngang, nhìn dọc như tìm một may mắn mong manh . Không ai để ý đến ai dù thật gần gang tấc, dù tay chạm tay, dù mặt giáp mặt . Hấn chột như hột hăng rơi giữa hố sâu tình người .

Xe chạy qua những ngôi nhà cao đồ sộ, ngạo nghễ với trời cao, xe băng ngang những mái lá nghèo lụp xụp không đủ che nắng, che mưa, xe trườn qua những cánh đồng khô nước đang được phân lô, không phải để cấy mà để bán cho con buôn những ngày đất lên cơn sốt . Con đường giờ hoàn toàn lạ lẫm với hấn. Có phải con đường này đang dẫn hấn về với biển ? Hấn lại có cảm tưởng như mình đã lạc đường . Biển vẫn mù khơi .

- Xin lỗi ...Cô cho tôi hỏi thăm ...A...xe này có phải về Vũng Tàu không ạ ?

Cô gái ngồi bên ngơ ngác nhìn hấn, chắc bấm lấy làm lạ lắm . Cái tên này đã leo lên xe ngồi , xe chạy cả tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa biết chắc xe này đi đâu ...lạ thật .

- Thế ...Ông muốn về đâu ?

- Tôi muốn về biển

- Biển nào ...?

Cô ta hỏi xong rồi như chả cần nghe tiếng trả lời, ngửa cổ ra thành ghế, nhắm mắt như muốn ngủ . Hấn chưng hửng, tự nghĩ, lạ nhỉ ? Dường như cô ta coi mình như kẻ dờ hơi, nói chuyện chỉ cho mệ . Mình kỳ cục thiệt sao ? Chạy mãi rồi chiếc xe cũng ngừng . Thành phố ồn ào hiện ra ...Thì ra đây là Vũng Tàu rồi. Phố biển năm xưa . Hấn vội vã đón Taxi về điểm hẹn . Đây cánh cổng bước vào, hấn thật ngỡ ngàng trước toà biệt thự khang trang, hấn nhớ lúc xưa chỉ là một căn nhà thường lấm . Quái lạ Nghi không biết còn ở nơi này hay đã dọn đi chốn khác . Đang ngơ ngác phân vân chột có tiếng hỏi :

- Chào Ông ... Thưa ông ...

- Xin chào ...Cho tôi hỏi thăm ...Cô Nghi có ở trong này không ạ ?
- Dạ có ...Ông muốn gặp bà chủ cháu à ...Mời ông vào nhà, Bà chủ cháu mới vừa đi ra ngoài chắc vài tiếng đồng hồ nữa mới về ....
- Thôi được , Cám ơn chú tôi cũng muốn đi dạo ngoài bãi một chút , tôi sẽ trở lại sau
- Dạ, Ông có cần nhắn gì cho bà chủ cháu không ạ ...?
- Không cần đâu ...À mà này nhắn với Bà chủ của chú là ...Bà có căn nhà đẹp quá, sang trọng quá ....

Người coi nhà trở mắt nhìn hấn, miệng ú ớ , trong khi hấn lững thững quay lưng bước ra khỏi cánh cổng .

Toà biệt thự lại đắm mình trong vườn cây kiểng và những bức tường kiên cố ngạo nghễ .Hấn thả bộ trên bãi trước, chán rồi kêu xe ôm về Bãi Dâu . Biển vẫn như ngày nào, sóng vỗ rì rào . Hấn không thể nghĩ ra được biển có gì khác so với vài chục năm về trước . Nhưng hấn cũng không thể tìm lại được những bước chân ngày xưa trên cát, mặt cát phẳng lì , mát dẫu . Mặt trời đã xuống, biển hoang hôn. Nhìn cảnh mặt trời lặn, lòng hấn nao nao . Hấn ngồi thừ trên cát nhìn mãi cho đến khi những tia nắng hoàn toàn chìm sâu dưới lòng biển. Hấn uể oải đứng lên ghé về quán trọ, thuê chiếc ghế gỗ. Vác chiếc ghế ra kê trên một gộp đá, hấn thả người nằm xuống nhìn trời đầy sao bên cạnh tiếng sóng, lúc êm, lúc rạo rực ồn ào . Hấn nghĩ tới Nghi, những ngày xa xưa hai đứa cùng yêu biển, và rồi những ngày hấn xa biển. Hôm nay hấn về với biển, có lẽ không đúng lúc, biển vẫn tràn đầy nhưng người xưa đã mơ hồ như thay áo ...Hấn ngấm ngán vì sao trên bầu trời đêm thanh vắng, có một ngôi sao thật sáng, rất quen thuộc rồi ngấm những đốm đèn ngư dân câu mực ngoài xa, cũng có một đốm sáng mờ nhạt le lói, lác lỗng ... Ngấm chán rồi hấn đếm, đếm mãi cho đến khi hấn chìm trong giấc ngủ. Trong giấc ngủ hấn mơ màng thấy Nghi tha thướt trong bộ dạ vũ sang

trọng nhẹ nhàng lướt theo tiếng nhạc, vui cười trong những sinh hoạt của giới thượng lưu mới, mặc dầu đang ở biển nhưng hình như Nghi đã xa biển lâu rồi, Nghi của giản đơn bình dị ngày nào .

***

Hắn thức dậy thật sớm , sau một đêm ngủ vui ngoài bãi, gió khuya làm đầu óc hắn lúng búng ,khó chịu. Hắn dọn dẹp ghế bố trả lại cho chủ quán trọ, ra đường đón xe ôm về lại bến . Thế rồi hắn đã ngồi trên chiếc xe tốc hành trở về Biên Hoà , không gặp và dĩ nhiên chẳng chia tay với Nghi ...Chợt nghĩ tới Nghi , hắn thở dài ...Người khách bên cạnh nghe hắn thở dài, bắn khoăn nhìn hắn . Hắn nhìn lại ngượng ngùng :

- Thật ...Xin lỗi ...

Người khách mỉm cười lắc đầu :

-Không sao , mới sáng sớm thôi đã có gì mà buồn thế ...?

Hắn cũng lắc đầu rồi im lặng không nói , thả mắt nhìn qua hai bên đường ...những người thức sớm với những gánh hàng và những chiếc xe đẩy chất đầy , lại một ngày như mọi ngày bắt đầu với mọi người. Một ngày không biết đi đâu và làm gì nữa lại bắt đầu với hắn . Hắn nhắm mắt lại cố ngủ yên một lúc, nhưng không tài nào ngủ được . Những háo hức mong đợi của những ngày trước khi trở về, và ngay lúc ngồi trên máy bay hắn đã phác hoạ một chương trình đầy màu sắc cho một cuộc hội ngộ , ấy thế mà khi đã về tới ...mọi sự đã chùn lại trong không gian mù mờ của hắn, mọi sự đã thay đổi , không phải là thay đổi mà đã đứt khúc, đã chấm dứt , đã cụt . Hắn không biết lấy gì vá víu vào cái dở dang này, hắn đang trôi trên đường như những xác người, như những căn nhà đã bị cơn sóng thần cuốn đi , mù tăm ...Ước mơ một lần về võ vụn . Hắn nhớ lại lời nhắn của Nghi hôm nào: “ Ngày Sinh Nhật em, mời anh về ...thắp đèn em một ngọn nến ...”Và những gì của hai chục năm xưa hiện lơ lửng trên khung ảnh ký ức :”Những ngày xưa

thân ái “ như những tảng đá nặng nề, đè nặng trong tim hắn. Thôi vĩnh biệt Nghi, em có cuộc sống rất riêng em và anh ...đã lạc hậu quá rồi, thật không thích hợp, để xuất hiện trước em trong lúc này. Mọi sự hầu như đã được an bài từ trước khi hai đứa mình sinh ra , ngày trước tưởng rằng đã trăm năm kề cận, thế mà sông xẻ nhánh chia hai, lênh bênh hai mảng hồn trôi dạt. Hôm nay trở về , những tưởng loan phụng trùng phùng , mà vẫn không , những rào cản vô hình đã chặn bước chân anh, đã làm tay anh rướm máu ....Hắn miên man nghĩ về Nghi mà quên cả xuống xe . Chiếc xe đã ngon tron chạy về hướng Sai Gòn . Hắn chồm người về phía trước, nói nhỏ :

- Tôi muốn về Biên Hoà .

Người khách ngồi bên nhìn hắn nheo mắt :

- Nếu muốn về Biên Hoà , Ông phải xuống xe tại ngã ba Vũng Tàu, rồi đón xe về Biên Hoà ông ạ . Bây giờ xe chạy lố rồi

- Thôi kệ , về Sài Gòn cũng được . Biên Hoà hay Sài Gòn đối với tôi thì cũng giống nhau

Người khách ngồi bên cười ha hả :

- Ông ...lạ nhĩ , Sài Gòn là Sài Gòn, Biên Hoà là Biên Hoà ...Sao lại giống nhau .

Hắn mỉm cười xin lỗi người khách và không giải thích gì cả . Xe đã vào địa phận thành phố, ồn ào, náo nhiệt . Dòng người, dòng xe cộ trôi đi một cách vô trật tự, đầy nguy hiểm. Hắn xuống xe và đi lạc trong dòng cuốn đó.

Lê Du Miên

Về Cội

Không biết tôi đã bắt đầu yêu mưa từ lúc nào. Hình như từ thuở còn rất bé. Mỗi khi trời đổ mưa, trong lòng tôi tràn ngập hân hoan . Tôi nhẩy cẫng lên gọi Mẹ :

- Mẹ ơi! Mưa rồi , con tắm mưa nha.

Nói chưa dứt câu và cũng chẳng cần chờ xem mẹ có đồng ý hay không , tôi đã cởi quần áo và ù té chạy ra sân, vừa chạy vừa nhẩy, vừa đưa hai bàn tay nhỏ bé lên trời tung hứng những giọt mưa, rồi bùm vào mặt, hất ngược mớ tóc ướt đang loà xoà trước mặt , cười thích thú chạy ra đường tìm bạn cùng sở thích, bỏ lại sau lưng tiếng mắng yêu của Mẹ :

- Cái con này...Thấy mưa là như thấy nhật được vàng, lần nào cũng vậy...

Bây giờ lớn lên nơi xứ người, cái thú tắm mưa đã không còn và Mẹ cũng đã không còn. Tôi như nhận ra mình mất mát quá nhiều ở một thời điểm mà những người khác đang có đầy ắp. Có nhiều người đã từng hỏi tôi : "Sao Thuyên lại thích mưa như thế ?" , mỗi khi họ thấy tôi nhìn sững ra trời mưa với vẻ đầy đam mê . Vâng tôi yêu mưa lắm , những giọt mưa rơi từ thiên đàng, ngày xưa Mẹ đã trả lời cho tôi như vậy :

- Mưa từ đâu rơi xuống hờ mẹ?

- Từ Thiên đàng...

- Rồi làm sao...mưa về lại Thiên đàng được hử Mẹ.
- Chắc nó sẽ đi lạc thôi con ạ...Thế gian và Thiên Đàng khoảng cách quá xa làm sao mà tìm về...
- Ủa he...Tội nghiệp cho những giọt mưa...sẽ không bao giờ về lại được căn nhà cũ của mình.

Những ý tưởng thô thiển của thời năm , sáu tuổi ấy nó vẫn lặn vào tâm hồn tôi cho đến hôm nay dù tôi đang sống giữa nền văn minh rực sáng của loài người. Cuộc sống của tôi như những giọt mưa rơi từ một vùng nào đó xa xôi. Những giọt mưa đó hoà tan trong đất , chảy qua những khe đá, những con rạch. Chúng hối hả tìm đường ra sông và những giòng sông khắp nơi đó đưa chúng ra biển, nơi cuối cùng mà chúng mong tìm về. Từ biển chúng hội tụ trùng trùng, tay trong tay nhau, nhấp nhô những điệu cuồng vũ luân lưu. Họp xướng những bản tình ca lúc trầm, lúc bổng.

Những lần ngồi thả hồn trên bờ biển tôi nhận ra đời mình trôi nổi trong đó. Tôi nhận ra tôi đang trên cuộc hành trình tìm về điểm gốc hẹn hò. Lời hẹn hò muôn niên lúc tôi chưa là tôi trong bụng Mẹ.

***

Mẹ tôi lấy cha tôi vừa được một tháng , chưa kịp hưởng hết tuần trăng mật thì cha tôi đã vào trại tập trung cải tạo. Hành trang lên đường của Cha nặng nề biết bao khi bỏ lại sau lưng người vợ mới cưới lẻ loi ở quê nhà. Mẹ tần hăm sớm kiếm tiền, lên rừng nuôi Cha. Sáu năm tù Cha kiệt sức , Mẹ héo hon mong chờ . Sự héo hon buồn tủi đã làm Mẹ cư mang nhiều chứng bệnh. Vẫn biết Sanh Lão Bệnh Tử là cái vô thường , nhưng chưa chát làm sao cho một người vợ trẻ, tuổi đời mới chỉ ở độ hai mươi. Ngày Cha về xum họp, cảnh nhà nghèo khó và ốm đau triền miên. Rồi Mẹ sanh ra anh hai tôi, sau ba năm thì tôi ra đời . Gia đình vui lên nhờ tiếng trẻ thơ và sự đùm bọc yêu thương nhau . Nhưng hình như ở cõi đời này khi được cái nọ thì lại mất

cái kia . Gia đình tôi đã rơi vào cái vòng lẩn quẩn đó.

- Minh ạ. Ráng uống thuốc đi cho khỏe. Để kết quả tái khám được tốt. Gia đình mình chóng lên đường...

Cha tôi sắc thuốc Chùa cho Mẹ uống. Mẹ tôi bị bệnh phổi. Nhà không tiền nên chỉ còn trông nhờ vào thuốc Nam của Chùa. Nhưng cuối cùng thì Mẹ tôi cũng qua đời vì thuốc Nam làm sao chữa được bệnh phổi cơ chứ . Mẹ đã về theo những cơn mưa. Mẹ đã về một vùng biển nào ở đâu đó, lại đơn côi lẻ bóng , đợi chờ .

Khi Mẹ tôi mất , Cha tôi đã bỏ ý không muốn đi đâu nữa . Nhưng Bà Ngoại tôi bảo phải đi, đi vì tương lai của hai đứa cháu. Ở nhà mà chết đói hả...Cái lý lịch của anh , của gia đình...anh còn có thể làm gì để sống, để nuôi con anh chứ...?

Cha con tôi ra mộ thấp nhang cho Mẹ tôi từ biệt. Chúng tôi lên đường đi Mỹ.

- Minh ạ ! Cha con anh chẳng muốn đi đâu nữa, không muốn xa mình đâu. Nhưng bà Ngoại xấp nhỏ muốn thế...tạm biệt nha mình. Mong là sẽ có ngày về thăm mình...

Cha tôi quay qua anh em tôi :

- Hai con nói lời chia tay với Mẹ đi...

- Mẹ ơi ! chúng con đi nha Mẹ...

Cha con tôi dắt nhau đi, vào một ngày mưa tầm tã . Đứng trong nhà cách ly của phi trường TSN nhìn qua cửa kiếng , tôi buồn kinh khủng. Cái buồn bỏ rơi mất những buổi chơi đùa cùng chúng bạn trong xóm của đứa trẻ con ấy mà . Cái buồn bây giờ thềm chạy bay ra ngoài tầm mưa mà chẳng được .

Chẳng biết nơi chúng tôi sắp đến có gì vui không ? Tôi đã hỏi Cha tôi nhiều lần mà ông chỉ lắc đầu , không biết . Cha tôi nói đi lần này là đi mãi , không mong gì ngày về . Ba cha con tôi ngồi yên lặng trong phòng đợi . Tôi ngạc

nhìn người ta nhộn nhịp. Niềm hân hoan hiện trên từng khuôn mặt, họ nói cười vui vẻ , mừng như sắp được tới thiên đàng . Không giống như cha con tôi, chẳng ai nói với ai điều gì. Tôi nhìn Cha, tôi biết Cha tôi cũng buồn lắm. Mắt người đỏ hoe, rung rung . Anh hai tôi thì khác với mọi ngày không còn chạy nhảy , háo hức với những điều mới lạ ở đây mà chỉ ngồi cúi mặt xuống nhìn đôi chân đứng đưa.

Đã tới giờ lên máy bay. Chúng tôi được xe buýt đưa ra tới chân máy bay. Khi leo lên chiếc thang, đứng trên cao ngay trước cửa , anh tôi ngừng lại , quay về phía nhà chờ đợi , đưa tay vẫy vẫy. Tôi cũng ngó theo anh hai về hướng ấy và cũng giơ tay lên dù tôi chả trông thấy rõ Bà Ngoại tôi và người thân nào ở đó, chỉ thấy một đám đông ló nhỏ xa xa . Cha tôi thì cúi mặt bước nhanh vào máy bay, đưa tay quệt mắt . Ngồi trong máy bay lúc đó, sao tôi không cảm thấy sự ngỡ ngàng , hiếu kỳ của lần đi máy bay đầu tiên mà lòng tôi xôn xao một nỗi nhớ nhà. Tôi bật khóc, tôi níu áo Cha tôi :

- Ba ơi ! Con muốn về , con muốn về với Ngoại...

Ba tôi đưa tay quàng qua vai tôi, ôm tôi vào lòng vỗ về . Bên cạnh anh hai tôi cũng sụt sịt . Tôi nhìn lên , tôi thấy Cha tôi mắt nhắm nghiền hai giọt nước mắt lăn dài trên má .

- Về đi ba !

Tôi lay lay Cha tôi , Cha tôi ôm chặt tôi hơn và Ông không trả lời . Tiếng máy bay kêu ù ù. Con mưa lại ập tới nhìn qua khung cửa sổ cảnh vật phi trường mờ nhoà . Tôi khóc một lúc rồi chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ đã đưa tôi về với Mẹ. Tôi thấy mẹ lau nước mắt cho tôi , mẹ hôn trên trán tôi Mẹ thì thầm : " Con ngoan, hãy vui vẻ theo Cha , vì đó là con đường duy nhất và tốt nhất...dù con phải xa Mẹ , nhưng Mẹ lúc nào cũng nhớ Cha con và hai đứa con cưng của Mẹ . Đời là một cuộc hành hương, cuộc hành hương của các con phải đi qua hướng đó...". Mẹ tôi nói nhiều lắm. Có nhiều điều tôi không

hiếu . Tôi ôm hôn Mẹ. Tôi thức giấc khi phi cơ đáp xuống Taipei. Lòng tôi thanh thản hơn sau giấc mơ gặp Mẹ. Ước gì trong suốt cuộc đời tôi , được đón Mẹ về trong mỗi giấc ngủ, để cảm nhận được sự gần gũi và ấm áp của Mẹ cận kề.

Chúng tôi đổi máy bay và tiếp tục chuyển đi. Trời Taipei hôm ấy âm u lắm , những đám mây xám kịt bao phủ đầy trời . Những đám mây vẫn vũ bay về đâu ? Ngổn ngang giữa bầu trời, vương mắc giữa lòng cha con tôi ngày xa quê . Xóm nghèo của tôi đã thật sự xa rồi . Những buổi chiều êm ả, những buổi sáng rộn ràng tiếng ê a học bài, những cánh đồng bát ngát có gió đùa vui, những tiếng cười rộn rã, xen lẫn cả những tiếng cãi cọ, chí chóe cũng đã thật sự mất hút sau lưng . Chúng tôi cô độc giữa đám đông. Đám đông người vội vã, hối hả như sợ trễ chuyến tàu cuối cùng trong ngày. Họ đã bỏ chúng tôi lại đằng sau như những con vịt đẹt uể oải chạy theo bầy vịt hay chúng tôi đã bỏ họ để thư thả với những bước khập khễnh của mình . Cuối cùng thì chúng tôi cũng đến đích như mọi người .

Phi trường PDX của tiểu bang Oregon đang vào cuối thu . Trời se lạnh, bàng bạc mưa giăng đầy trời . Thật lạ trong suốt chuyến đi của gia đình tôi , mưa cứ hoài đeo bám. Mưa ở xứ Mỹ này có vẻ mỏng, những hạt mưa như nhẹ hơn. Cha tôi tay xách bị , tay bế xốc tôi bước nhanh xuống sân bay, theo sau là anh hai tôi bám áo Cha ngơ ngác nhìn quanh. Chúng tôi ba người đều thấm một thể xác cũng như tinh thần .

Ra phi trường đón chúng tôi là Bác Văn, người bạn đồng ngũ của Cha tôi đã qua đây từ trước và cũng là người bảo trợ cho gia đình tôi . Bác Văn đưa chúng tôi về căn hộ mà Bác đã thuê dùm cho từ mấy hôm trước . Bác dặn dò một vài chuyện với Cha tôi rồi Ông ra về :

- Bận lắm, "moa" phải về , vả lại Cha con "toa" cũng cần nghỉ ngơi . Ngày mai gặp...

Cha tôi bắt tay Bác Văn , nói lời cảm ơn...

Bác Văn về rồi , căn nhà chung cư lại càng thêm vắng vẻ . Quái lạ ở đây sao nhà nào cũng đóng cửa im ỉm , như không có người ở . Không ai thèm để ý là có người lạ mới dọn vào. Sau này anh hai tôi có lần đã nói với tôi :

- Hồi mình mới vô căn nhà này, anh Hai có cảm tưởng là mình bước vào một hầm mộ trong một bãi tha ma. Mộ ai người nấy ở , chẳng ai dòm ngó ai dù những ngôi mộ nằm chen chúc , cận kề nhau...

Trên bàn ăn có một vài món ăn do Bác Văn dọn sẵn , nhưng Cha con tôi chẳng ai muốn ăn . Cha tôi đi từng phòng lo sắp xếp chỗ ngủ cho chúng tôi . Trông cái dáng điệu lòm khòm của Ông chả ai bảo là ông mới xấp xỉ ở tuổi bốn mươi . Trông Ông già quá...Tội nghiệp cho Ông, gà trống nuôi con lưu lạc xứ người . Ông trầm tư và ít nói từ ngày Mẹ tôi mất, sức khoẻ cũng yếu kém sau những năm dài lao động tù đầy , thiếu thốn . Dọn dẹp một hồi Ông bảo chúng tôi :

- Lại ăn một chút đi các con, ...không đói cũng phải ăn một chút ...

Để vui lòng Cha , anh em tôi ngồi xuống bàn ăn bên cạnh Cha , vừa nhai vừa lơ đãng nhìn qua khung cửa . Ngoài trời vẫn còn mưa, những hạt mưa rớt nhẹ trên mặt kiếng, chảy xuống làm cho những căn nhà bên kia đường lung linh, mờ ảo . Trời tối dần , những ngọn đèn đường đã bắt đầu chiếu sáng , ánh sáng vàng nhòe nhoẹt trong mưa . Đêm đầu tiên nơi này buồn đến thế . Sáng hôm sau chúng tôi đã thật sự bước vào một cuộc sống mới . Rồi cũng dần quen, cũng có những niềm vui xen kẽ những hoài niệm về những ngày tháng cũ . Cha tôi cũng đã xin được việc làm sau vài tháng ăn tiền trợ cấp . Ông làm việc cho hãng thịt gà đông lạnh . Anh em tôi thì lại cấp sách tới trường . Cuộc sống tạm yên ổn cho đến một ngày...

***

Mười năm sau

Anh hai tôi đã bước vào đại học được một năm, còn tôi đang học lớp mười một thì Cha tôi lâm bạo bệnh . Bác sĩ cho biết Ông bị ung thư gan thời kỳ cuối . Anh Hai tôi đành bỏ học để đi làm thay Cha quán xuyến gia đình . Gần một năm sau thì Cha tôi mất. Trước khi nhắm mắt, xuôi tay Cha tôi troi với anh em tôi :

- Bằng mọi cách hãy đưa ba về bên Mẹ các con...

Trời tối xầm trước mặt hai anh em tôi

Mọi cánh cửa đi tới tương lai đều đã đóng lại . Anh em tôi lo hậu sự cho Cha cùng với sự giúp đỡ tận tình của Bác Văn và cộng đồng . Hai anh em tôi cùng đưa tay bấm nút dàn hoả thiêu . Tiếng lửa đánh nghe “cạch” đã xé nát tâm can chúng tôi . Chúng tôi nhắm mắt lại , quy xuống khi ngọn lửa bùng lên ...

Chúng tôi nhận lãnh bình tro cốt mang về căn hộ chung cư đặt trên bàn thờ Mẹ . Bàn thờ do chính tay Cha tôi đã lập khi mới tới đất này .

Những ngày tháng chao đảo bắt đầu của cuộc đời côicút, lầm lũi đi về ...Tôi chán cả sự học . Tôi xa lánh bạn bè . Tôi thu mình vào cái vỏ ốc và mong trời mưa , mưa hoài đừng dứt . “Mẹ ơi con biết rồi ...Những hạt mưa rớt từ Thiên đàng cao vợi như đời con rớt lại nơi đất lạ xa xăm này . Biết đâu tìm về . Biết có đường về chốn cũ hay không ?

Một trăm ngày cho Cha chỉ có hai anh em tôi thấp nhang tưởng nhớ . Anh Hai tôi ngồi kể lại cho tôi nghe những quãng đời mà Cha Mẹ đã qua . Những kỷ niệm ở quê xa và những chuyện vui buồn của Cha những ngày sống tạm dung nơi xứ người . Những câu chuyện tôi đã biết , còn nhớ hay đã quên ...Chúng tôi nhớ Cha quá chừng .

- Anh Hai à ...Ba muốn mình đưa ba về với Mẹ ...Anh còn nhớ không ?

Anh tôi ngồi , đầu cúi thấp gật gù :

- Nhớ chứ ...Anh nhớ chứ ...Làm sao quên được ...

- Vậy anh tính sao ?

- Thuyên à ...Anh nghĩ chưa phải lúc này ...

- Không là lúc này thì lúc nào anh Hai ...

- Em phải học cho xong đại học đã rồi mới tính Thuyên ạ ...

- Không ...em không học nữa ...Học để làm gì khi Cha Mẹ không còn ...Học để vinh thân hả ...Em không ...

Anh Hai tôi thở dài :” Vì cái gì thì cũng phải học ...Anh mong em đỗ đạt thành tài ...Cha Mẹ cũng mong như thế ...”

Tôi buồn quá , đứng lên kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài . Ngoài trời vẫn những hạt mưa lất phất . Phố xá chiều nay như vắng vẻ hơn, thưa thớt những chiếc xe qua lại . Tôi nói :

- Anh Hai à ...Lúc nào em cũng nghĩ mình như hạt mưa . Anh nhìn kia trên ngọn đồi kia những giọt mưa đang chảy xuống hồi hả ...Chúng hồi hả đi đâu anh biết không ...Chúng tìm về cội . ...

- Em mơ mộng quá rồi Thuyên ơi ... Cũng có những hạt mưa đã chạy vào một cái hũng, cái hang nào đó . Nó nằm im ở đó với cuộc sống phẳng lặng như những ao hồ . Sông thì chảy ra biển nhưng ao hồ thì không chảy đi đâu cả ...

- Anh không về thì em cũng về . Em muốn về cũng là không muốn để Cha phải chờ đợi, không muốn để Mẹ phải trông mong ...Mẹ đã nói với em trong giấc mơ hôm nào : Đời là cuộc hành trình tìm về , chúng ta đã đi một vòng quá xa rồi ...

Anh tôi không trả lời , đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài . Gió lùa vào nhà mang theo một chút hơi lạnh . Tiếng mưa rơi nghe rõ như tiếng gọi thì thầm của Mẹ . Tôi ngả người trên chiếc ghế sofa nhắm mắt lại ...

- Thuyên ơi ! Trời mưa đó ...Sao con không tắm mưa . Ra đây tắm mưa với Mẹ đi . Con gái cưng của Mẹ , ra đây .

Tôi thấy Mẹ đứng ngoài cửa sổ , cười rất tươi ...Tôi vội bật ngồi dậy , lao về phía cửa sổ ...Mẹ ơi ! Chờ con chút nha . Tôi cởi phăng quần áo và chạy ra ngoài . Những hạt mưa dội trên thân thể tôi , cho tôi cảm giác dễ chịu làm sao . Mẹ tôi vuốt mái tóc ướt của tôi :

- Đã lâu lắm rồi con không tắm mưa phải không ?

Tôi rúc vào trong ngực Mẹ , nũng nịu : Ở đây không thấy ai tắm mưa Mẹ ạ . Ở đây buồn lắm ...Con nhớ nhà ...

- Tội nghiệp con gái tôi ...

Mưa như mỗi lúc một lớn hơn . Nước ở đâu tràn về ngập cả đường xá .

Nước nhiều quá làm thành cơn lũ . Nước cuốn trôi hai Mẹ con tôi . Tôi sợ quá ôm cứng lấy Mẹ . Nước mênh mông, mưa tối trời , chả còn biết phương hướng nào nữa ...

- Thuyền ơi , Sao không vào phòng mà ngủ ! Sao lại nằm đây ?

Tiếng gọi của anh tôi đã đánh thức tôi dậy . Tôi ngơ ngác nhìn quanh . Hơi thở vẫn còn dồn dập , mồ hôi chảy ướt trán . Tôi đưa tay sờ trên tóc, kiểm soát lại quần áo ...rồi lặng lẽ đứng lên bước về phòng . Ngoài trời mưa đúng là có nặng hạt hơn lúc buổi chiều .

Lê Du Miên

Xóm Áo: Còn đó một mối tình

Xóm ảo như một xóm ma và tất cả những người sinh hoạt ở trong cái xóm này cũng y như là những bóng ma, vật vờ với những thăng trầm, khắc khoải với những suy tư, cập rập với những mảnh tình tưởng như là rất thật ...Những bóng ma chập chờn, lúc ẩn, lúc hiện, chỉ thấy tiếng nói mà chẳng thấy rõ con người . Chả biết xấu đẹp thế nào, chả biết già trẻ ra sao . Tất cả chỉ trong phỏng đoán và dĩ nhiên sai số của sự phỏng đoán dường như là

luôn rất cao .

Xóm ảo cũng có tổ chức như một khu xã thật của loài người . Cũng có viên xã trưởng đứng đầu kèm theo là một vài vị phụ tá . Dưới là những trưởng phòng, trưởng ban , mỗi phòng, mỗi ban đều phụ trách một công việc nghe như là rất riêng biệt, nhưng thật ra thì chung qui lại cũng chỉ là một . Công việc được làm bằng những ngón tay . Những ngón tay thần thánh có thể làm cho xóm ma hưng thịnh hay suy vong . Những ngón tay ma mãnh có thể làm cho xóm ảo có những trận cười vui như tết và chính nó cũng có thể làm cho trời kéo mây đen, tan bầy xê ghé, đất nứt hang sâu chôn vùi tình ma dưới lòng địa ngục . Xóm ảo với những luật pháp chế tài mà ông quan tòa là những vị thừa hành . Mức án nặng nhất cho những bóng ma là tước quyền công dân của họ và đuổi họ ra khỏi xóm làng , vĩnh viễn không được về lại , ngoại trừ một may mắn có chính lý hay đợt ân xá ...mong manh .

Tôi đứng nhìn xóm ảo, cái xóm mà tôi cứ mừng tượng là như nó toạ lạc đâu đây, ở ngay cái góc đường Holgate và 82nd . Phía bên kia đường Holgate là chợ Walgreen và xích xuống phía dưới một quãng là chi nhánh thư viện Multnomah . Phía bên kia đường 82nd là cà phê Starbucks và sâu hơn một chút là Wal-Mart . Bởi tôi thấy lảng vảng những bóng ảo trên những con phố này . Những bóng ảo ngồi tùm năm tùm ba uống cà phê bất kể giờ giấc, những bóng ảo ghé chợ shop bất kể ngày đêm, những bóng ảo cũng ghé thư viện đọc sách như là chăm chú nghiên cứu bài vở hay say mê một tác phẩm nào đó . Thậm chí có những bóng ảo ghé Eastport Plaza Dental để làm răng nữa . Lại lạ một điều họ cũng ghé vào dealer xe để lựa mua xe nữa ...chả biết để làm gì . Xóm ảo dường như không có ai đi làm, vô công rồi nghề. Xe cộ đâu dùng được vào cái gì trong cái xóm ma này ...

- Này bạn . Có phải bạn ở xóm ảo Holgate ?

Bóng ảo nhìn tôi mà như là nhìn ở mãi đâu đâu :

- Vâng . Sao bạn biết vậy ?

Tôi cười : Biết chứ vì đây là xóm ảo mà . Tôi muốn vào làm xóm viên của xóm . Bạn có thể chỉ cho tôi phải làm sao, thủ tục như thế nào .?

Bóng ảo nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên : Bạn muốn vào sống trong xóm ảo ư?

- Vâng (nhưng bạn ơi bạn nhìn ngay tôi đi, tôi đứng ở đây này, ngay bên cạnh bạn thôi , sao con mắt bạn cứ nhìn trệch đi đâu không hà ...tôi thậm nói như vậy)

- Muốn vào xóm ảo , trước tiên bạn phải biết “biến dạng pháp”. Phải biết biến dạng, thiên hình vạn trạng ...Trông bạn chưa thoát tục , làm sao mà hoà nhập với đời sống ảo được .

- Trước lạ sau quen (tôi cười cầu tài).

Chắc là mình phải biết nhìn trệch con mắt, đối tượng ở bên phải, mình cứ nhìn về bên trái , có thể mới hy vọng bước vào cái xóm này để huề chẳng

hay tại cái anh, cái chị xóm viên này mắc bệnh mắt lé (tôi cũng không biết rõ người này là trai hay là gái nữa), nên mình hiểu nhầm thôi. Mong là hiểu nhầm.

- Vào office lấy mẫu đơn gia nhập, điền vào ...Chúc may mắn. Tôi có hẹn phải đi, à mà này ...Phải chuẩn bị tâm lý nhá. Cuộc sống ảo nó làm mình ghiền đây, ghiền hơn ghiền thuốc lào

"Xóm ơi ...như nhớ thuốc lào

Đã chôn xóm xuống, lại đào xóm lên".

Nói xong là bóng ảo biến mất, tôi muốn kéo áo y, thị trở lại nhưng đã túm hột trong hư không. Tôi dè dặt bước vào cái office của xóm, rón rén rút một tờ đơn. Office vắng tanh không người ngồi, nhìn qua nhìn lại mới hiểu là điều khiển văn phòng này bằng toàn hệ thống điện toán không hà. Xóm ảo văn minh hơn xóm thiệt của loài người có hình, có dáng. Tôi chột rùng mình: cái kiểu này mình phải coi chừng, phải dẫn đo suy nghĩ trước khi gõ những ngón tay thô kệch của mình trên tờ đơn. Và thế là tôi bóp trán suy nghĩ, phác hoạ những cơ nguy mà mình có thể vướng vào chân, vào tay hay vào cổ. Tôi lưỡng lự mãi, đứng tần ngần trước cửa office, chưa quyết định. Có nhiều bóng ảo đi qua đi lại nói chuyện với nhau, liếc mắt đưa tình, cười huyên náo. Vui thiệt, cái xóm ảo này. Có một cô, tôi đoán là thế vì cái giọng trong trẻo như con gái trần gian:

- Welcome bạn ghé thăm xóm ảo.

Tôi lúng túng gật đầu, không biết nói gì thì cô lại nhoẻn miệng cười:

- Mời bước vào trong xoi nước, nước trà ướp lái thơm lắm.

À thì ra là bóng ảo Bắc kỳ. Chỉ Bắc Kỳ mới nói là xoi nước thôi

- Vậy ra ...cô mới ở Bắc vào ...

Cô ta phá lên cười lớn:

- Thiệt tình cái anh này ...Em đâu cần phải vào chứ. Em cứ ngồi ở Hà Nội mà vẫn dạo trong xóm ảo này cả ngày ...

- Ở ...tài nhỉ!

Cô ta nheo mắt chớp chớp, đá long nheo tôi. Tôi thiệt sự bị quyến rũ bởi những nụ cười rất tự nhiên, bởi những vồn vã như là rất chân tình, bởi những cú đá mắt rất ư là ngọt, không gương gạo, không nửa chừng ...vì thật ra có nhìn ra rõ mặt nhau đâu mà cần e dè, cần ấp úng. Những người xóm ảo khoác tay nhau dạo phố, những người xóm ảo rủ nhau ra quán cà phê ngồi tán gẫu, tặng nhau những bông hồng vào dịp birthday, vào dịp lễ lạy. Trao cho nhau những lời chúc cao tặn trời xanh vào dịp Tết, Thanksgiving, X-Mas ....Nói chung họ rất rộng rãi, rộng rãi trên mọi mặt kể cả những lời tình ...Tôi thích những người có tấm lòng thảo như vậy. Tôi quyết định gõ trên tờ application và chờ xã trưởng quyết định cấp visa để ra vào xóm. Đêm về nhà cứ mơ mơ, màng màng, mong sao ngài xã trưởng duyệt lẹ một chút để

tôi có thể chễm chệ ngồi vắt chân lên cổ mà gẫu chuyện với dân làng . Đêm chả ngủ gì được, đúng là dễ ghiền thật , chưa gì mà đã mất ngủ rồi ...Chắc chắn là còn nhiều cái ngạc nhiên khác đang chờ tôi ở cuối xóm .

Tôi chính thức bước vào trong xóm một buổi sáng mùa thu . Trời đẹp lắm. Trên bầu trời, những áng mây vàng bay lơ lửng. Ngoài đường và trong vườn nhà lác đác những chiếc lá vàng chao lượn, cảnh vật làm lòng tôi lâng lâng, rộn rã như ngày xưa lúc còn bé tí được mẹ dắt về quê ngoại, nhìn cảnh lạ nơi quê mẹ cái gì thấy cũng đẹp, cái gì thấy cũng vui . Tôi chạy, tôi nhảy, tôi xục xạo chỗ này , tôi mò mẫm chỗ kia . Những bông cúc trắng trong vườn nhà bên nở trắng vườn như cũng nở trắng lòng tôi .

Đang thờ thẩn như lạc mất hồn trước cảnh sắc thơ mộng của khu xóm thì bên tai nghe giọng khàn khàn : " Mới tới hả? Vào đây, vào đây chơi đi. Tớ có hoàng hoa tửu mời bạn đây." Tôi giật mình ngơ ngác " Trời ạ thời này mà còn có hoàng hoa tửu, đúng là mình đã lạc về quá khứ vài trăm năm rồi " .

"Thu ẩm hoàng hoa tửu

Đông ngâm bạch tuyết thi".

Mãi sau này tôi mới nhận ra là cụ Ngã Ngựa. Cụ là Hương chủ trong xóm, tôi ngày chỉ thích ngâm nga thi phú.

Đang lưỡng lự không biết có nên ghé vào nhà của cụ không , vì tôi cảm thấy ngại quá trước toà lâu đài thật nguy nga đồ sộ của cụ, thì phía bên kia con lộ nhỏ lại có tiếng gọi : " Ê , Ốc Biên, ghé lại đây..." . Không biết có phải gọi tôi không, tôi ngơ ngác nghiêng cái tai về phía đó. Một giọng trong trẻo nghe rất êm như giọng hát của Như Quỳnh : " Phù tử wẹo cầm Ốc Dị nha..." .

Đúng là gọi tôi rồi. Tôi liếc nhanh qua Phù tử. Ôi đúng là một thiên hương quốc sắc, tôi khộp...nên quay nhanh qua chỗ khác, tùm tùm cười một mình...Mình có gan trời cũng không dám bước vào khuê phòng thơm nức mùi ngọc lan của người. Tôi lảng đi quên cả nói một lời cảm ơn. Ngày đầu tiên dân xóm ảo chào đón tôi rất nồng hậu. Tuy nhiên không phải ai cũng mau mắn như vậy đâu, cũng có một số người giữ thái độ im lặng như chưa hề biết xóm ta có thêm người mới dọn vô ở. Tôi vội vã về góc xóm lo cất lên một túp lều cỏ để che mưa , che nắng. Dân mới tới mà làm sao so bì với thiên hạ được chớ. Cái lều của tôi nằm khiêm nhường dưới gốc một cây thông. Cây thông gió thổi kêu vi vu ngày đêm, nghe có lúc nhộn nhịp thật vui nhưng cũng có lúc nghe buồn não ruột.

Tôi cố gắng sơn phết , trang hoàng túp lều bằng những áng thơ ngây ngô .

Những áng thơ tôi dán lên những liếp vách trông thấy mà thương , chúng gầy gò, ốm yếu, nghèo nàn , đôi lúc tôi cảm thấy ngượng với bằng dân thiên hạ . Nhưng nghĩ lại rồi tự nhủ với mình “ Họ biết mình mô tê mà ngại chi “ . Và nhất là tôi có cái số may, ngay từ những ngày đầu tiên, có một bóng hồng trẻ, đẹp luôn bên cạnh tôi , khuyến khích, giúp tôi một bàn tay :

- Cố lên Dzi . Nhà Dzi rồi sẽ đẹp thôi .

Tôi thầm cảm ơn cái cô bé Sinh Ngôn ấy . Chẳng biết cô bé giờ ở đâu sau cơn bão năm nào. Con bão phát sinh từ một cơn địa chấn cực mạnh của Satăng dân ướ. Con bão thổi dọc bờ biển Florida ngược về phía Tây Bắc , xóm của chúng tôi bị ảnh hưởng nặng nề . Một số bóng ảo đã phiêu bạt, dấu hiệu của sự ghé mắt của thượng đế trên lầm lỗi của loài người và như con dân Do Thái xưa, lượ lạc mười phương . Chùm Ngao, Sinh Ngôn đã ra đi từ ngày ấy . Xóm lại vắng thêm những lão tiên ông một thời vang bóng . Tôi vuốt mặt buồn xo :...

"những người muôn năm trước
hồn ở đâu bây giờ !?"

Một phút nản lòng tưởng là mọi chuyện rồi sẽ qua đi, nhưng dấu ấn đã muôn đời không phai, như vết thẹo để lại trên da, đã đôi lần nhắc nhở nỗi buồn .

Những người còn lại, co cụm bên nhau mà sống, mà hát “hận Đồ Bàn” :

Người xưa đâu ...

Lão xã trưởng thì chỉ thích vân du tứ hải, đôi khi bỏ xóm đi biên biệt . Tôi đã dầm lặn, bầy lượt khăn gói lên đường đi tìm lão , kéo lão về để lo đại sự , nhưng cũng đành thúc thủ mà phó thác cho ông trời . Ai bảo ông trời cho lão ta có cái học uyên thâm, có nhiều tài năng xuất chúng, hơn người . Tôi ngưỡng mộ lão mọi điều, duy có một điều tới giờ này tôi vẫn cứ cười thầm là lão đã có một lúc tưởng tôi là Áo lụa Hà Tây, người con gái bé bỏng, nhu mì của lão . Tôi nghiệm ra một điều : trong xóm ảo, ngay cả xã trưởng cũng mù tịt về cư dân của mình.

Cô Phù là người có phần lo lắng cho xóm nhiều nhất, ngay cả lúc này cũng thế dù cô đã về hiu rồi . Tôi nhớ đã có lần nào đó tôi ước mình là “Thượng Đế” để xoa dịu nỗi buồn Phù cô, nhưng tôi đã chẳng xoa được, mà đôi khi lại khuấy nỗi buồn cô đông đặc . Tôi mãi giận mình .

Có những chiều ngồi trong túp lều của mình, chống cằm nhìn ra ngoài, nhìn những làn khói toả mỏng lung, tôi nhận ra mình cô đơn chi lạ, đã đến lúc phải đi tìm lại cái “nửa mình” đã thất lạc từ muôn năm trước rồi đây . Tôi ướ oải bước ra khỏi căn lều, tiếng thông reo như mời gọi, như thúc dục , tôi lững thững bước đi về hướng mặt trời lặn . Hoàng hôn thật đẹp, những tia sáng yếu ớt của một ngày còn phớt nhẹ trên những bông cúc trắng vườn ai . Tôi ngẩn người, say mê ngắm vườn hoa. Vài chú bướm vàng nhón nhơ bay, những bông hoa cúc vẫn lạnh lùng, vẫn ung dung cùng chúng bạn, vui hát, nhảy múa khi những đợt gió nhẹ lướt qua . Tôi mê man trong cảnh sắc ấy mãi cho đến khi bừng tỉnh , mới chợt nhận ra mình đang đứng giữa rừng hoa, những bông hoa rất đẹp được chau chuốt, chăm nom rất kỹ lưỡng bởi một bàn tay nghệ nhân điêu luyện . Người chủ vườn hoa này nhất định là người tài hoa, phong lưu, đài các .

Có tiếng ai hát nho nhỏ ở trong nhà : Người ơi ! Một chiều nắng tơ vàng
hiền hoà, hồn có mơ xa ... Tôi nói vọng vào :

- Vườn hoa tuyệt quá , cho tôi đứng ngắm một chút nha . - Cứ tự nhiên .

Ôi giọng nói ai mà ngọt quá đi. Ngọt hơn mía lùi ở cái xóm Ngã ba Ông Tạ
ngày xưa của tôi . Giọng nói mà đã bao năm , dù thăng trầm mấy độ, mà tôi
vẫn còn giữ ở trong tim, vẫn còn ấp ủ nồng nàn. Giọng nói, giọng hát ôi sao
mà quen thế . Tôi tò mò hé nhìn vào bên trong , một bóng dáng mảnh mai
đang đứng trước gương chải tóc. Mái tóc mượt mà, chảy dài trên bờ vai thon
nhỏ . Có phải người xưa không , Cỏ Úa năm nào đã tưởng chìm vào lãng
quên ? Nhưng không phải. Tôi thần thờ qua từng câu chuyện với nàng .
Duyên dáng ơi là ... Từ đó tôi ngần ngại như người mất hồn, tôi vui khi trò
chuyện với nàng , tôi buồn khi bắt gặp nàng thân mật với người ta , tôi mất
ngủ hằng đêm, người gầy đi, hốc hác ... Tôi đi bác sĩ, bác sĩ bảo tôi thiếu
dinh dưỡng , mất ký quá nhiều, cần nghỉ ngơi, bồi bổ cơ thể lại . Nếu không
có thể sinh bệnh , sẽ rất phiền . Đúng là tôi đã quên ăn , quên ngủ nhiều ngày
rồi .

Cái vườn hoa ấy là vườn hoa Tao Đàn của tam tiên cô : Hà Tiên Cô, Hoang
Tiên Cô và Giang Tiên Cô . Ba đoá hoa rực rỡ, tài sắc vẹn toàn, cầm kỳ thi
hoạ đều tuyệt vời . Mỗi tiên cô mỗi vẻ riêng biệt, ai cũng làm tôi ngây ngất
thán phục . Hoang Tiên Cô thì biết tôi tương tư rồi nên hay đùa dỗi tôi hoài
:

- Muốn gì thì hỏi lộ cho bốn tiên cô một gói khô bò , mọi chuyện sẽ xong
ngay

- Sao ? Một hũ me ngào là có một buổi hẹn hò vui vẻ ...

Đại khái là những lời ngộ nghĩnh như vậy . Nhưng giờ ơi, tôi đi tìm hết mấy
chục cái chợ Mỹ ở đây mà vẫn không tìm ra khô bò và me ngào , nên cứ tức
hùi hụi . Miết rồi tương tư cũng mãi chỉ là tương tư . Ấy thế mà cũng có vài
phen sóng to gió lớn, sét nổ trong rừng hoang khi những nghi hoặc khoác áo
từ đâu lù lù tới, bao trùm chúng tôi, quật chúng tôi túi bụi, không đường
chống đỡ . Những giao du từ hôm đó gián đoạn . Tôi thất tình bỏ xóm đăng
vào quân đội đánh Iraq . Ở Iraq tôi thật sự đã xa xóm ảo, vì an ninh tôi chớ
hề dám ghé quán cà phê internet lần nào, dù nhớ nàng, nhớ bao người thân
trong xóm biết nhường nào . Ngày vui qua mau, tôi lầm lũi ngày đêm bên bờ
ranh của sự sống chết . Hôm qua mới nghe tin bom xăng nổ , giết chết mấy
chục con người, hôm nay chưa mở mắt ra đã nghe ôm bom cảm tử lao vào
chỗ đông người . Chiến tranh đã cướp mất cả hồn thơ mơ mộng của tôi rồi
. Tôi quên mất cả tôi nơi chiến trường . Con người và cuộc đời luôn như là
xung khắc, chẳng thuận chiều ý nhau . Bề khô là đây chăng ?

Rồi ngày tôi trở về tìm lại xóm xưa . Xóm xưa giờ đã thay đổi rất nhiều .

Bóng nàng đã khuất nẻo xa . Vườn hoa của Tam tiên cô giờ sao xơ xác,

không người trông coi, chăm bón . Tôi đứng nhìn mà lòng quặn thắt, đau thương .Bóng dáng một Niệm Hương thỉnh thoảng ra vào . Có phải lòng ai còn vương vấn ? Hay cũng chỉ là một đóm tàn trên vùng ký ức đã cạn khô ? Tôi muốn nâng chiếc quạt lên để khơi lại một chút ấm của lò sưởi năm xưa, khi cuối đường chân đã mỏi, tay đã rung . Mà nào có được đâu ... Tôi lại như một bóng ma thất thểu trong xóm ảo đơn độc một mình .
"Những người muôn năm trước
hồn ở đâu bây giờ ! ?"

Nguồn: Dactrung
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 15/03/2005 8:10:29 CH